

Kdo chytá v žitě

Jerome David Salinger

KDO CHYTÁ V ŽITĚ

J. D. SALINGER

VOLVOX GLOBATOR

J. D. Salinger

The Catcher in the Rye

Přeložili Luba a Rudolf Pellar

Vydání šesté

All rights reserved

Copyright © 1945, 1946, 1951 by J. D. Salinger

Copyright © renewed 1973, 1974, 1979 by J. D. Salinger

Translation © Luba a Rudolf Pellarovi, 1960

ISBN 80-7207-369-9

Jestli to teda chcete vážně poslouchat, tak byste asi ze všeho nejdřív chtěli vědět, kde jsem se narodil a jaký jsem měl dětství a co dělali moje rodiče, než mě měli, a podobný kecy á la David Copperfield, ale jestli chcete co vědět, mně se do toho nechce. Předně mě to otravuje a za druhý by z toho moje rodiče trefil šlak – každého minimálně dvakrát za sebou – kdybych vám o nich vykládal nějaký důvěrnosti. Na tyhle věci jsou hrozně hákliví – zvláště táta. Jinak jsou docela prima – to neříkám – ale hákliví jsou pekelně. A vůbec, přece vám nebudu vykládat celou svou autobiografii nebo něco. Chtěl bych vám jenom vypravovat o těch šílenostech, co se mi přihodily loni kolem Vánoc, zrovna než jsem se složil a musel jet sem a dát si pohov. Víc jsem o tom neřek ani D. B. , a to je přece můj bratr a tak. D. B. je teď v Hollywoodu. Z Hollywoodu není sem do tyhle díry tak daleko, a tak ke mně jezdí na návštěvu prakticky každou neděli. Odveze mě příští měsíc domů, až pojedu, jestli totiž pojedu. Zrovna si koupil jaguára. Takový to malý anglický fáro, co udělá tak tři sta kilometrů za hodinu. Stálo ho čtyři tácy. On má teď spoustu prachů. Dřív neměl. Dřív, když byl ještě doma, tak to byl docela normální spisovatel. Napsal tu senzační knihu povídek Tajemství zlaté rybičky, jestli jste snad o něm ještě neslyšeli. Nejlepší z nich bylo to „Tajemství zlaté rybičky“. Je to o jednom škrvněti, který nechce nikomu dovolit, aby se podíval na jeho zlatou rybičku, protože si ji koupilo za vlastní peníze. Byl jsem z toho úplně vedle. D. B. je teď v Hollywoodu, prodává se za prachy. Jestli teda něco nenávidím, tak je to film. Ani slyšet o něm nemůžu.

Chtěl bych vám to začít vypravovat od toho dne, kdy jsem odjel z přípravy v Pencey. Přípravka v Pencey, to je ta škola v Agerstownu, v Pensylvánii. Asi jste už o ní slyšeli. Nebo jste aspoň viděli inzeráty. Mají inzeráty minimálně v tisíci časopisech a vždycky je tam nějaký sekáč na koni, jak skáče přes překážky. Jako kdyby člověk v Pencey jakživ nedělal nic jinýho, než hrál celej den pólo. Já tam koně jaktěživ ani nezahlíd, ani v širokým okolí ne! A pod obrázkem toho kluka na koni vždycky stojí: „Už od roku 1888 vychováváme z chlapců stoprocentní, bystré mladé muže.“ Vyložená bouda. V Pencey vychovávají starou belu, zrovna tak jako v ostatních školách. A já tam nepoznal nikoho, kdo by byl stoprocentní nebo bystřej nebo tak. Snad dva kluky. A kdoví jestli. A ty už nejspíš takoví byli, když do Pencey přišli.

Zkrátka a dobře, bylo to tu sobotu, co se hrál fotbalovej zápas se Sexon Hallem. Se zápasem se Sexon Hallem se v Pencey vždycky náramně nadělalo. Byl to poslední zápas v roce a od člověka se čekalo, že se přinejmenším rovnou zasebevraždí nebo něco, když Pencey nevyhraje. Vzpomínám si, jak jsem to odpoledne stál až tam nahoře na Thompsonově

vršku, zrovna vedle toho nesmyslného kanónu, co bojoval v bojích o nezávislost a tak. Bylo odtamtud vidět celý hřiště a člověk moh pozorovat, jak do sebe oba mančafy řežou ostopéro. Na tribunu zrovna prvotřídně vidět nebylo, ale bylo slyšet, jak to tam všechno řve. Mocnej a strašlivej řev těch, co fandili Pencey, poněvadž tam byla prakticky celá škola až na mě, a ubohoučký všískání fanoušků Sexon Hallu, poněvadž hostující mančaf s skoro nikdy nepřivez moc lidí. Na fotbal nechodilo nikdy moc holek. Jenom kluci z posledního ročníku si s sebou směli přivést holku. Byla to příšerná škola, ať to vezmete z kterýho konce chcete. Já jsem rád někde, kde člověk aspoň občas vidí pár holek, i když se třeba jenom drbou na rukách nebo smrkají nebo se třeba jenom hihňají a tak. Selma Thurmerová – to byla dcera našeho ředitele – se sice na zápasech objevila dost často, ale to nebyl zrovna přesně ten typ, po kterým by člověk šílel. Ale jinak to byla hrozně prima holka. Jednou jsem s ní jel autobusem do Agerwtownu, a tak jsme se dali tak trochu do řeči. Líbila se mi. Měla velké nos a úplně ukousaný nehty – skoro do krvavá. A měla takový ty pitomý falešný ňadra, o který by se člověk popíchal, ale člověku jí bylo tak nějak líto. A líbilo se mi na ní, že člověka pořád nekrmí s tím, jakýho má senzačního papínka. Asi dobře věděla, že je to trouba a tajtrlík. Že jsem stál tam nahoře na Thompsonově vršku, místo co bych byl dole na zápase, bylo proto, poněvadž jsem se zrovna vrátil z New Yorku se šermířským družstvem. Byl jsem vedoucí šermířského družstva. Ohromná hlína. Jeli jsme ten den ráno na utkání s McBurneyovou školou. Jenomže k utkání nedošlo. Já nechal končiče a výzbroj a všechno v tý pitomý podzemce. Nebyla to tak docela moje vina. Musel jsem v jednom kuse vstávat a dívat se na plánek, abysme věděli, kde máme vystupovat. A tak jsme dorazili zpátky do Pencey už kolem půl třetí místo až na večeři. Svým způsobem to byla náramná zábava. Další důvod, že jsem nebyl na zápase, byl ten, že jsem se šel zrovna rozloučit se starým Spencerem, s profesorem na děják. Měl chřipku, a tak jsem počítal, že už ho asi do vánočních prázdnin neuvidím. Poslal mi lístek, kde mi psal, že by mě chtěl vidět, než pojedu domů. Věděl, že už se do Pencey nevrátím. O tom jsem vám zapomněl povědět. Oni mě vyrazili. Po vánočních prázdninách jsem se už neměl vrátit, poněvadž jsem rup ze čtyř předmětů a nesnažil jsem se a nic. Často mě napomínali, abych se koukal snažit, zvlášť ve čtvrtletí, když přijeli naši na pohovor se starým Thurmerem, ale já snahu neprojevil. A tak jsem dostal padáka. V Pencey dávaj lidem padáka dost často. Pencey je jakožto škola v moc vysoký kategorii. Vážně. Zkrátka a dobře, byl prosinec a byla zima jak v psírně, zvlášť tam nahoře na tom stupidním vršku. Já měl na sobě jen ten oboustrannej kabát a neměl jsem rukavice a nic. Tejden předtím mi někdo ukrad můj kabát z velbloudí srsti, i s rukavicema s kožešinou, co byly v kapse. V Pencey bylo plno zlodějů. Bylo tam hodně kluků z hrozně bohatejch rodin, ale přes to prese všechno tam bylo zlodějů plno. Čím dražší škola, tím je tam víc zlodějů – fakt. Zkrátka a dobře, stál jsem tam

vedle toho nesmyslného kanónu, díval se na zápas a zadek mi umrzal. Jenomže jsem se na zápas moc nedíval. Ve skutečnosti jsem tam trčel proto, poněvadž se mi tak nějak chtělo říct všemu sbohem. Já jen jako, že jsem už kolikrát odešel z nějaký školy nebo odněkud, a ani jsem nevěděl, že odcházím. Tohle já nesnáším. Nezáleží mi na tom, jestli to sbohem říkám smutně nebo rád, ale když odněkud odcházím, tak si chci uvědomit, že odcházím. Když to člověk neví, je mu pak ještě hůř. Měl jsem kliku. Zničehonic jsem si vzpomněl na něco, co mi pomohlo si uvědomit, že odtud vypadnu. Najednou jsem si vzpomněl, jak jsme jednou – bylo to někdy v říjnu – honili s Robertem Tichenerem a Pavlem Campbellem před školou mičudu. Byli to milí kluci – zvláště Tichener. Bylo těsně před večerí, venku se už hezky stmívalo, ale my přesto kopali dál. Stmívalo se čím dál víc a my na míč už skoro ani neviděli, ale pořád se nám toho nechtělo nechat. Jenže nakonec jsme museli. Zambesi, co učil biologii, vystrčil hlavu z okna a poručil nám, abysme už šli do svého pokoje a připravili se k večerí. Když se mi podaří na něco takového si vzpomenout, dokážu se klidně rozloučit – aspoň většinou. Jakmile jsem si to řek, otočil jsem se a dal se do běhu po druhý straně svahu k domu starýho Spencera. Spencer nebydlel na kampusu. Bydlel v ulici Anthonyho Waynea.

Utíkal jsem celou cestu až k hlavním vratům a potom jsem vteřinku čekal, až se vydechám. Já nemám vůbec žádný dech, jestli chcete co vědět. Jednak značně kouřím – totiž – kouřil jsem. Donutili mě, abych toho nechal. A za druhý jsem za poslední rok výrost o šestnáct centimetrů. Čímž se taky stalo, že jsem div nedostal tuberu a že jsem musel jet sem na všechny ty kontroly a podobný legrace. Ale jinak jsem úplně zdravý. Zkrátka a dobře, hned jak jsem se vydejal, rozběh jsem se přes 204. ulici. Byla pekelná ledovka a já se div nenatáh. Ani nevím, proč jsem utíkal – nejspíš, že se mi chtělo. Když jsem se dostal přes cestu, měl jsem najednou pocit, jako bych se měl rozplynout. Bylo takový to nesmyslný odpoledne, slunce nesvítilo a nic, a pokaždý, když člověk přešel ulici, měl pocit, jako by se měl rozplynout.

Páni, já vám na ten zvonek zazvonil jak na poplach, když jsem dorazil k domu starýho Spencera! Byl jsem vážně na kost. Uši mě bolely a nemoh jsem skoro vůbec hejbat prstama. „Honem, honem,“ řek jsem málem úplně nahlas, „tak otevřte někdo ty dveře.“ Konečně je otevřela stará paní Spencerová. Neměli služku a nikoho a vždycky chodili otvírat sami. Prachatý zrovna nebyli. „Holdene,“ povídá paní Spencerová, „to jsem ráda, že tě vidím. Pojď dál, hochu. Jsi jako rampouch, co?“ Myslím, že byla vážně ráda, že mě vidí. Měla mě ráda. Já aspoň myslím. Páni, jak já byl rychle uvnitř! „Jak se máte, paní Spencerová? Jak se daří panu profesorovi?“

„Počkej, hochu, dej mi ten kabát,“ povídá. Neslyšela, že se ptám, jak se daří Spencerovi. Byla kapánek nahluchlá. Pověsila mi kabát do skříně v hale a já si pročís trochu rukou vlasy. Nosím většinou trávnick a jaktěživ se

nemusím moc česat. „Jak se pořád máte, paní Spencerová?“ zeptal jsem se ještě jednou, jenomže hlasitějc, aby mě slyšela.

„Dobře, Holdene.“ Zavřela dveře do skříně. „Jak se máš ty?“ Podle toho, jak se mě zeptala, jsem hned poznal, že jí už Spencer řekl, že mě vylili. „Dobře,“ odpověděl jsem. „Jak se daří panu profesorovi? Už je z ty chřipky venku?“

„Venku! Holdene, vždyť on dělá jako úplný – já nevím co – je ve svém pokoji, hochu. Jen jdi dál.“

Měli každej svůj vlastní pokoj. Oběma bylo minimálně sedmdesát nebo dokonce ještě víc. Ale stejně ještě dovedli mít ze života srandu, i když samozřejmě tak trochu uhozeným způsobem. Já vím, že se to zdá sprostý, že to říkám, ale já to sprostě nemyslím. Já jen jako, že jsem o starým Spencerovi hodně často přemejšlel. Totiž, když o něm člověk přemejšlí moc často, tak mu nejde na rozum, co toho chlapa na tom světě proboha ještě pořád baví. Já jen jako, že starej Spencer byl příšerná figura, celej ohnutej, a že když při vyučování upustil u tabule kousek křídly, tak musel vždycky něktej kluk z první lavice vstát, sebrat ji a podat mu ji. Což je teda podle mého názoru hrůza. Ale když o něm člověk přemejšlel jen tak akorát a ne moc, přišel na to, že si zas tak špatně nežije. Například jednou v neděli, když jsem byl u něj s několika klukama na horký čokoládě, ukázal nám takovou starou, odřenou navažskou deku, kterou si s paní Spencerovou koupili od nějakýho Indiána v Yellowstonským parku. Bylo vidět, že se starej Spencer div nepotentočkoval radostí, že si ji moh koupit. A právě tohle tím myslím. Představte si, že je někdo tak pekelně starej jako třeba Spencer a může se potentočkovat radostí, že si koupil deku!

Měl otevřený dveře, ale já přesto zaklepal, jen tak ze zdvořilosti a tak. Přestože jsem ho tam viděl sedět. Seděl ve velkým koženým křesle, celej zabalenej do tý deky, co jsem vám o ní právě vypravoval. Když jsem zaklepal, podíval se směrem ke mně. „Kdo je to?“ zařval. „Caulfield? Pojď dál, hochu.“ Vždycky řval, jak to nebylo ve třídě. Člověku to někdy lezlo na nervy.

Jen jsem vstoupil, už mě mrzelo, že jsem tam chodil. Čet časopis Atlantic Monthly, po celým pokoji byly pilulky a léky a člověk ze všeho cítil Vickovy nosní kapky. Působilo to značně depresivně. Já nejsem takjakotak nadšením bez sebe, když se mám koukat na nemocný lidi. A ještě víc člověka deprimoval ten starej, ubohej, otrhanej župan, kterej měl Spencer na sobě a ve kterým se už nejspíš narodil. Já aspoň nekoukám dvakrát rád na starý chlapy, když jsou v pyžamu a v županu. Vždycky jim kouká starej, vpadlej hrudník. A nohy! Na pláži nebo tak někde vypadaj nohy starých chlapů strašně bíle a jakoby bez chlupů. „Dobrý den, pane profesore,“ povídám. „Dostal jsem váš lístek. Děkuju mockrát.“ Napsal mi lístek, abych se u něj stavil a rozloučil se s ním, než začnou prázdniny, poněvadž se už do Pencey nevrátím. „Nemusel jste se s tím psát, byl bych se tak jako tak přišel rozloučit.“

„Posad' se semhle, hochu,“ povídá Spencer. Čímž myslel postel. Sed jsem si na postel. „Co dělá chřipka, pane profesore?“

„Jo, hochu, kdyby mi bylo jen o trošku lip, musel bych poslat pro doktora,“ odpověděl mi. Což ho úplně odrovnalo. Začal se vám chechtat jak

blázen.

Načež se sebral a povídá: „Proč nejsi na zápase? Já myslel, že je dneska ten slavný zápas.“

„Je. Já tam byl. Jenomže jsem se právě vrátil z New Yorku se šermířským družstvem,“ řek jsem mu. Páni, ta jeho postel byla tvrdá jak šutr.

Načež začal pekelně vážně. Já věděl, že začne. „Tak ty nás opouštíš, co?“ zeptal se.

„Ano, pane profesore. Vypadá to tak.“

Načež začal pokyvvovat hlavou. To byla jeho specialita. Jakživ jste neviděli nikoho, kdo by pořád tak pokyvvoval hlavou. Člověk nikdy nepřišel na to, jestli pořád pokyvvuje hlavou proto, že třeba přemejšlí nebo něco, anebo jenom proto, že je to takovej milej stařík, co všemu rozumí jako koza petrželi.

„Copak ti říkal dr. Thurmer, hochu? Pokud vím, měli jste spolu malý pohovor.“

„Ano, měli. Vážně, měli. Byl jsem u něj v kanceláři minimálně dvě hodiny.“

„Copak ti říkal?“

„Ale... no... že život je zápas a tak. A že ho člověk má hrát podle pravidel. Byl přitom moc milej. Já jen jako, že při tom nevyskakoval až do stropu a nic. Jenom mluvil v jednom kuse o životě, že je to zápas, a tak. Však to znáte.“

„Ale život je opravdu zápas, hochu. Život je opravdu zápas, který musíme hrát podle pravidel.“

„Ano, pane profesore. Já vím, že je. Já vím.“

Zápas, do prdele. Pěknej zápas. Když je člověk na té straně, kde jsou samí kanóni, tak je to zápas – prosím – to se musí nechat. Ale když se dostane na druhou stranu, kde není ani jeden kanón, tak co je to za zápas? Žádnej. Žádnej zápas. „Psal už dr. Thurmer tvým rodičům?“ zeptal se mě Spencer.

„Říkal, že jim bude psát v pondělí.“

„Ty sám jsi jim už zprávu podal?“

„Ne, pane profesore, já jsem jim ještě zprávu nepodal, poněvadž se s nima asi uvidím ve středu večer, až přijedu domů.“

„A jak tu novinu přijmou, co myslíš?“

„No... asi je to dost namíchne,“ odpověděl jsem. „Vážně. To už je minimálně čtvrtá škola, kde jsem.“ Zavrtěl jsem hlavou. Já hodně často vrtím hlavou. „Páni!“ řek jsem. Taky hodně často říkám „páni“. Částečně proto, že mám mizernou zásobu slov, a částečně proto, že se někdy chovám na svůj věk hrozně nezrale. To mi bylo šestnáct a teď je mi sedmnáct. Ale někdy se vám chovám, jako by mi bylo tak třináct. Což je vážně ironie, protože měřím 189 a mám šedivý vlasy. Vážně! Na jedny straně – na pravý – mám moře šedivejch vlasů. Já je mám odjakživa, už od

dětství. Ale přesto se ještě někdy chovám, jako by mi bylo maximálně dvanáct. Všichni to říkají, zvláště táta. Ono je to taky částečně pravda. Ale není to tak úplně pravda. Lidi si vždycky myslí, že je něco úplně pravda. Mně je to celkem fuk, jenom mě občas otráví, když mi řeknou, abych se choval, jak se na můj věk sluší.

Někdy se zase chovám, jako bych byl mnohem starší, než jsem, vážně. Ale toho si lidi nikdy nevšimnou.

Starej Spencer začal zase pokyvat hlavou. Taky se začal šťourat v nose. Dělal, jako by se chtěl jenom podrbat, ale ve skutečnosti si strčil palec úplně dovnitř. Nejspíš si myslel, že si to může dovolit, když jsem v pokoji jenom já. Mně to bylo fuk, jenomže dívat se na někoho, jak se šťourá v nose, je hnus. Potom mi povídá: „Měl jsem to potěšení seznámit se před několika týdny s tvými pány rodiči, když si přijeli pohovořit s dr. Thurmerem. Jsou to oba skvělí lidé.“

„Ano. Jsou. Jsou moc prima.“

Skvělí. Tohle slovo vážně nenávidím. Taková šaškárna. Vždycky, když ho slyším, tak se mi chce zvracet.

Zničehonic dostal Spencer najednou výraz, jako by mi chtěl říct něco ohromného, něco, co by sedlo. Vzpřímil se na židli a trochu se natočil. Ale byl to planej poplach. Udělal jenom to, že vzal Atlantic Monthly z klína a pokusil se ho hodit na postel vedle mě. Jenže se nestrefil. Bylo to maximálně půl decimetru, ale přesto se nestrefil. Vstal jsem, sebral to a položil na postel. Načež se mi zničehonic zachtělo vypadnout z pokoje. Cítil jsem, že se chystá příšerný kázání. Celkem bych nebyl bejval tak moc proti tomu, ale neměl jsem chuť poslouchat, jak mi někdo káže, a přitom čuchat Víčkový nosní kapky a ještě se dívat na starýho Spencera v pyžamu a v županu. Na to jsem vážně neměl chuť.

Ale už to vypuklo. „Copak je to s tebou, hochu?“ povídá Spencer. Na svou povahu to řek hodně ostře. „Kolik předmětů jsi měl zapsaných v tomhle semestru?“

„Pět, pane profesore.“

„Pět. A z kolika propadáš?“

„Ze čtyř.“ Zavrtěl jsem kapánek zadkem na posteli. Byla to nejtvrdší postel, na jaký jsem kdy seděl. „Ale z angličtiny jsem prošel,“ povídám, „protože když jsem byl ve Whootonu, tak jsme tyhle věci jako Beowulf a ‚Lorde Randle, synu můj‘ už brali. Já jen jako, že z angličtiny jsem nemusel dělat skoro nic, jen občas napsat kompozici.“

Ani vám mě neposlouchal. Skoro nikdy člověka neposlouchal, když jste mu něco vykládali.

„Nechal jsem tě propadnout z dějepisu, protože jsi neuměl absolutně nic.“

„Já vím, pane profesore. Páni, vždyť já vím. Nemoh jste nic jiného dělat.“

„Absolutně nic,“ opakoval ještě jednou. Což by mě dovedlo dohnat k

šílenství. Když lidi něco dvakrát opakují, ačkoliv to člověk uzná už napoprvé. Načež to řek potřetí. „Ale absolutně nic. Moc pochybuju, že za celý semestr vůbec otevřel učebnici. Otevřels? Mluv pravdu, hochu.“

„No, párkrát jsem se na to tak trochu mrknul,“ povídám. Nechtěl jsem zraňovat jeho city. Byl do dějepisu zažranej. „Tak ty ses na to trochu mrkl – co?“ povídá – hrozně jedovatě. „Tvůj – hm – test je tamhle na prádelníku. Navrchu na té hromadě. Prosím tě, přines ho sem.“

To teda byla hrozná sprostárna. Ale šel jsem a přines mu ho – neměl jsem na vybranou. Pak jsem si zase sed na tu jeho betonovou postel. Páni, nedovedete si představit, jak mě začínalo mrzet, že jsem k němu zaskočil se rozloučit.

Začal s tím testem zacházet, jako by to bylo lejno nebo co. „Egyptany jsme probírali od čtvrtého listopadu do druhého prosince,“ povídá. „Zvolil sis je při testu za svoje téma. Zajímalo by tě slyšet, cos o nich napsal?“

„Ne, pane profesore, ani moc ne,“ řek jsem.

Ale on to přesto prese všechno přečet. Když něco chce udělat profesor, tak ho nezastavíte. Prostě to udělá.

„Egyptané byli starověký národ kavkazské rasy, který sídlil v severní části Afriky; což je, jak je všeobecně známo, největší pevnina východní polokoule.“

Musel jsem sedět a ty kecy poslouchat. To teda byla vážně sprostárna.

„Egyptané jsou dnes pro nás zajímaví z několika důvodů. Moderní věda ještě pořád nemůže přijít na to, jaké to byly tajemné přípravky, jichž Egyptané užívali, když balili mrtvolu, takže jim obličej neshnily ani po nesčíslných stoletích. Tato zajímavá záhada je pro moderní vědu dvacátého století ještě stále otevřeným problémem.“

Přestal číst a odložil papír. Já vám ho začínal skoro nenávidět. „Tvoje pojednání, abych tak řekl, tady končí,“ povídá takovým hrozně jedovatým tónem. To by člověk nikdy neřek, že tak starej chlap dokáže bejt takhle jedovatěj. „Ale dole na konci stránky jsi připojil malou poznámku pro mne,“ povídá.

„Já vím,“ řek jsem. Řek jsem to hezky rychle, poněvadž jsem ho chtěl zarazit, než začne číst nahlas i to. Ale toho jste nezarazili. Byl rozjetej jak sentinel.

„Milý pane profesore,“ čet nahlas. „To je všechno, co vím o Egyptánech. Určitě Vám připadá, že mě moc nezajímají, ale Vaše přednášky jsou přesto hrozně zajímavé. Budete mít úplně pravdu, když mě necháte propadnout, poněvadž takjakotak rupám ze všeho kromě angličtiny. V dokonalé úctě Váš Holden Caulfield!“ Potom ten pitoměj test položil a podíval se na mě, jako kdyby mě právě roznes v ping-pongu nebo co. Myslím, že mu nikdy neodpustím, že mi ty kecy čet nahlas. Já bych to jemu nahlas nikdy nečet, kdyby to napsal on – vážně ne. A vůbec, napsal jsem tu pitomou poznámku jenom proto, aby si to tak nebral, že mě nechá prolítnout. „Máš mi za zlé, že tě nechávám propadnout, hochu?“ povídá. „Ne, pane profesore. To

určitě ne," odpověděl jsem. Děsně jsem si přál, aby mi od rána do večera neřikal „hochu“. Když skončil, pokusil se hodit můj test na postel. Jenomže se samozřejmě zase nestrefil. Musel jsem vstát, sebrat ho a dát nahoru na Atlantic Monthly. Dělat to každý dvě minuty, to člověka otráví.

„Co bys udělal ty na mém místě?“ zeptal se mě. „Řekni pravdu, hochu.“

Víte, ono bylo vidět, že ho vážně trápí, že mě nechal rupnout, a tak jsem pustil chvíli hubu na špacír. Řek jsem mu, že jsem vážně imbecil, a podobný kecý. Řek jsem mu, že bych na jeho místě udělal úplně to samý a že lidi většinou nedovedou ocenit, co je to za fušku bejt učitelem. A tak podobně. Prostě kecý.

Ale legrační na tom bylo, že jsem přitom, jak jsem mlel pantem, myslel na něco docela jinýho. Bydlím v New Yorku, a tak jsem si vám vzpomněl na to jezírko blízko ulice Central Park South. Tak jsem tak uvažoval, jestli už bude zamrzlý, až přijedu domů, a jestli bude, kam se podějou ty kachny. Uvažoval jsem, kam se asi podějou ty kachny, když celý jezírko zamrzne a je na něm jen led a led. Uvažoval jsem, jestli snad přijede nějaký chlápek s dvoukolákem a odveze je do zoologický zahrady nebo někam. Nebo jestli jednoduše odlétej pryč.

Já mám stejně kliku. Myslím jako, že si dokážu klidně pouštět hubu na špacír a přitom myslet na kachny. Je to legrace. Když člověk mluví s profesorem, tak si mozek moc namáhat nemusí. Ale jak jsem tak kecal, zničehonic mě přerušil. Věčně člověka přerušoval. Jak ti při tom všem je, hochu? To by mě moc zajímalo.“

„Myslíte jako to, že vylitnu z Pencey a tak?“ povídám. Já si vám tak strašně přál, aby si zakryl ten svůj propadlej hrudník. Nebyl to dvakrát krásnej pohled. „Tak se mi zdá, že jsi už měl nějaké potíže ve Whootonu a v Elkton Hills, jestli se nemýlím?“ Tohle neřek vyloženě jedovatě, ale znělo to taky dost odporně.

„V Elkton Hills jsem moc potíží neměl,“ povídám. „Ne že bych zrovna propad nebo něco. Prostě jsem odešel – aby se tak řeklo.“

„Pročpak, jestli se smím ptát?“

„Proč? Ach, to je dlouhá historie, pane profesore. Totiž – je to hrozně komplikovaný.“ Neměl jsem chuť celou tu záležitost rozebírat. Byl by tomu takjakotak nerozuměl. O takovejch věcech neměl ani páru. Z Elkton Hills jsem odešel hlavně proto, poněvadž tam byli samí tajtrlíci. Všude, kam jste | se jen podívali. Hlavně proto. Roztrh se tam s nima pytel. Například ten ředitel, Haas. To byl ten největší tajtrlík, s jakým jsem se v životě sešel, desetkrát horší než dr. Thurmer. Například v neděli. V neděli starej Haas vždycky obešel všechny rodiče, co přijeli do školy, a podal jim ruku. Byl : vždycky jako mílius. Ledaže měl některej kluk jenom obyčejný rodiče, který se zdáli tak trochu divný. Měli byste ho vidět, jak se choval k rodičům kluka, co bydlel se mnou. Víte, když máma některýho kluka vypadala taková umaštěná nebo byla uhozeně oblíknutá anebo jeho táta byl ten typ, co nosí takovej ten oblek s hrozně vycpanejma ramenama a takový ty staromódní

černobílý boty, to jim starej Haas jenom podal ruku a vycenil na ně zuby, načež šel a bavil se třeba půl hodiny s rodičema někoho ji- i nýho. To teda nesnáším. To mě dohání k šílenství. To mě tak deprimuje, že se z toho můžu zbláznit. Nenáviděl jsem tu pitomou školu v Elkton Hills.

Potom se mě Spencer na něco zeptal. Ale já ho neposlouchal. Myslel jsem na starýho Haase. „Prosím, pane profesore?“ řek jsem.

„Copak nemáš ani trochu výčitky svědomí, že z Pencey odcházíš?“

„No, trochu výčitky svědomí mám, to určitě. Samo... ale moc ne. Aspoň zatím ne. Nejspíš mi to ještě nedošlo. Mně to vždycky chvíli trvá, než mi to dojde. Ted myslím jediné na to, že jedu ve středu domů. Já jsem asi vážně imbecil.“

„Copak ti tvoje budoucnost nedělá naprosto žádné starosti, hochu?“

„Ale ano, dělá mi starosti, dělá. Samo. Samosebou, že dělá.“ Chvilku jsem o tom přemejšlel. „Ale nejspíš moc velký ne.“

„Ale bude,“ povídá Spencer. „Bude, hochu. Bude, až už bude pozdě.“

Tohle neměl říkat. Znělo to, jako bych byl nebožtík nebo co. Působilo to hrozně depresivně. „Nejspíš asi bude,“ povídám.

„Rád bych tě trochu přivedl k rozumu, chlapče. Snažím se ti pomoci, seč jsem.“

A to se taky vážně snažil. To bylo vidět. Jenomže naše názory se diametrálně rozcházely, to bylo to. „Já vím, pane profesore,“ řek jsem. „Děkuju mockrát. Bez legrace. Já to dovedu ocenit. Vážně.“ Načež jsem se zvedl z postele. Páni, už bych tam nebyl vydržel sedět ani deset minut! Ani kdyby mi to mělo zachránit život. „Ale já už budu muset jít. Fakticky. Mám v tělocvičně spoustu věcí, který si musím vzít s sebou domů. Vážně.“ On se vám na mě podíval a začal zase pokyvovat hlavou, na tváři ten hrozně vážnej výraz. Zničehonic mi ho bylo pekelně líto. Ale prostě jsem tam už nevydržel tvrdnout, když se naše názory tak diametrálně rozcházely a když se pořád nestrefoval na postel, kdykoliv na ni něco hodil, a když mu zpod toho jeho ubohýho starýho županu pořád vyčuhoval hrudník, a s tím chřipkovým zápachem nosních kapek po celým pokoji. „Víte co, pane profesore? Nelamte si se mnou hlavu,“ povídám. „Dooopravdy. Ono se mnou bude zase všechno v pořádku. Já teď zrovna prodělávám takový období. Každěj někdy prodělává nějaký období nebo tak, ne?“

„Nevím, hochu, nevím.“

Nesnáším, když mi někdo takhle odpoví. „Ale samo. Samo, že prodělává,“ řek jsem. „Dooopravdy, pane profesore. Prosím vás, nelamte si se mnou hlavu.“ Položil jsem mu ruku na rameno. „Ano?“ řek jsem.

„Nechtěl bys šálek horké čokolády, než půjdeš? Moje paní by ti...“

„Děkuju, moc rád, já bych vážně moc rád, ale musím už jít, fakticky. Musím už do tělocvičny. Ale stejně vám děkuju, děkuju mockrát, pane profesore.“

Pak jsme si podali ruce. A všechny tyhle blbosti. Ale bylo mi z toho stejně pekelně smutno.

„Já vám napíšu, pane profesore. Dejte si s tou chřípkou pozor.“

„Sbohem, hochu. „Když jsem zavřel dveře a procházel obývánkem, něco za mnou zařval, ale já ho dobře neslyšel. Vzal bych na to jed, že za mnou zařval „mnoho štěstí“. Ale to snad přece ne! Kruci, to snad ne! Nikdy bych za nikým neřval „mnoho štěstí“. Zní to příšerně, když o tom člověk začne uvažovat.

Já jsem vám ten nejstrašnější lhář, jakýho jste v životě viděli. Je to hrůza. Jdu si třeba jenom koupit časopis do krámu, někdo se mě zeptá, kam jdu, a já na beton řeknu, že jdu do opery. To je peklo. A tak když jsem řek Spencerovi, že si jdu vzít do tělocvičny nářadí a ostatní věci, bylo to vyložená lež. Vždyť já si svoje věci v tělocvičně ani nenechávám.

Tak kde jsem v Pencey bydlel. V Pencey jsem bydlel v novejš barákách, v křídle, který se jmenovalo Ossenburgerovo. Bylo jenom pro starší studenty. Já byl ve třetím ročníku. Můj spolubydlící ve čtvrtém. To křídlo se jmenovalo po nějakým Ossenburgerovi, kterej chodil do Pencey, a když vyšel, nasekal moře prachů na pohřebních ústavech. Zřídil vám všude, kam se jen podíváte, pohřební síně, takže člověk teď může dát pohřbít svý příbuzný po búru za kus. Měli byste starýho Ossenburgera vidět! Ten je asi jen šoupne do pytle a vysype do řeky. Zkrátka a dobře, Ossenburger dal Pencey moře prachů, a tak po něm pojmenovali naše křídlo. Přijel vždycky na první fotbalovej zápas v roce do školy v tý svý obrovský káře – v tom svým cadillacu – a my museli na tribuně vstát a udělat mu lokomotivu – to je takovej sborovej pozdrav. Načež druhej den ráno proslovil v kapli řeč, která trvala minimálně deset hodin. Na zahájení nám řek minimálně padesát vtípů – všechny uhozený – aby nám předved, jak je báječnej. Ohromná junda. Načež nám začal vykládat, jak se nikdy nestydí, když má s něčím trápení nebo něco, a padne na kolena a pomodlí se k Bohu. Říkal nám, že se máme pořád modlit k Bohu – rozmlouvat s ním a tak – ať jsme kde jsme. Říkal nám, že máme Ježíše považovat za svýho kamaráda. Říkal, že on s Ježíšem rozmlouvá od rána do večera, dokonce i když sedí za volantem. To by mě umrtvilo! Já toho tajrlíka přímo vidím, jak tam dává jedničku a prosí Ježíše, aby mu seslal ještě nějakou tu mrtvolku. Jediný, co bylo na jeho řeči prima, bylo jedno místo přímo uprostřed. Vykládal, jak je kanón, jak je sekáč a tak, načež se zničehonic jeden kluk, co seděl v řadě přede mnou, Edgar Marsalla, příšerně uříz. Bylo to strašný hulvátství – udělat to takhle v kapli. Ale na druhý straně to byla zase legrace. Ten Marsalla! Div že neulítla střecha! Skoro nikdo se nezasmál nahlas a Ossenburger dělal, jako by to vůbec neslyšel, ale přímo vedle něj na pódiu seděl pan Thurmer, náš řiditel, a bylo vidět, že ten to tedy slyšel! Páni, ten běsnil! Neřek ani popel, ale příští den večer nám napařil povinný studium ve školní budově a přišel tam a prones k nám řeč. Řek, že ten žák, který způsobil tu výtržnost v kapli, do Pencey nepatří. Snažili jsem se přinutit Marsallu, aby vypustil ještě jednoho, přímo při řeči starýho Thurmera, ale on nebyl zrovna ve formě. Zkrátka a dobře, tam jsem teda v Pencey bydlel. V novejš barákách, v křídle starýho Ossenburgera.

Když jsem odešel od Spencera a byl zase zpátky ve svém pokoji, bylo mi moc příjemně, poněvadž všichni byli na zápase a v našem pokoji hrálo pro změnu topení. Bylo mi útulně. Sundal jsem si kabát a rozepnul límeček u košile, načež jsem si nasadil tu loveckou čepičku, co jsem si koupil ten den ráno v New Yorku. Byla to červená lovecká čepička s takovým tím dlouhatánským kšiltem. Viděl jsem ji ve výkladě jednoho sportovního obchodu, když jsme vylezli z podzemky, hned nato, jak jsem zpozoroval, že jsem ztratil všechny ty pitomý končíře. Stála mě jenom dolar. Nosil jsem ji tak, že jsem si otočil kšilt dozadu. Což je teda značně uhozený, to se musí nechat, ale mně se to tak líbilo. Sedělo mi to. Pak jsem si vzal knihu, co jsem právě čet, a posadil se na židli. V každém pokoji byly dvě židle. Jedna byla moje a druhá patřila Wardu Stradlaterovi, což byl můj spolubydlící. Opěradla byly v žalostným stavu, poněvadž se každé vždycky posadil na opěradlo, ale židle to byly ohromně pohodlný.

Čet jsem právě jednu knihu, kterou jsem si vzal z knihovny omylem. Dali mi jinou knihu a já si toho nevším, až když jsem byl zpátky v pokoji. Dali mi Vzpomínky na Afriku od Karen Blixenové.

Myslel jsem, že to bude stát za pendrek, ale ono ne! Náhodou to byla moc prima kniha. Já jsem celkem ignorant, ale čtu hodně. Můj nejmilovanější autor je můj bratr D. B. a hned po něm Ring Lardner. Dostal jsem jednu Lardnerovu knihu od svého bratra k narozeninám, zrovna předtím, než jsem jel do Pencey. Byly tam senzační scény, ohromně srandovní, a pak tam byla povídka o jednom dopravákovi, kterej se zamiluje do jedny sekandy, co jezdí pořád zakázanou rychlostí. Jenomže ten polda je ženatej, takže si ji nemůže vzít a nic. Načež se ta holka zabije, poněvadž jezdí věčně zakázanou rychlostí. Z tý povídky jsem byl úplně vedle. Nejradši mám knihy, kde je aspoň místy nějaká psina. Čtu i spousty klasicejch knih, jako je Rodákův návrat a tak, a čtu je rád, a čtu spoustu knih o válce a spousty detektivek, ale ty mě zrovna moc nenadchnou. Co mě ale vážně nadchne, je kniha, kterou člověk dočte, načež by si přál, aby byl s autorem, co ji napsal, ohromnej kamarád a moh mu zatelefonovat, kdy se mu zachce. Ale to se člověku moc často nestane. Tu Karen Blixenovou bych zavola docela rád a Ringa Lardnera taky, jenomže D. B. povídal, že už umřel. Ale třeba ta kniha O údělu člověka od Somerseta Maughama! Tu jsem čet vloni v létě. Je moc dobrá a všechno, ale Somerseta Maughama by se mi nechtělo volat. Já nevím. Prostě to není ten typ spisovatele, kterýho by se mi chtělo volat, no! To bych radši zavola Thomase Hardyho. Ta Eustacia Vye se mi líbí.

Zkrátka a dobře jsem si nasadil tu loveckou čepičku, posadil se a začal si číst Vzpomínky na Afriku. Já už to jednou čet, ale měl jsem chuť přečíst si některý pasáže znova. Ale přečet jsem teprve takový tři stránky a vtom jsem uslyšel, že někdo prochází závěsem u sprch. Ani jsem se nemusel dívat a v tu ránu jsem věděl, kdo to je. Byl to Robert Ackley, ten kluk, co bydlel ve vedleším pokoji. V našem křídle spojovala vždycky dva pokoje

sprcha a Ackley ke mně vrazil minimálně pětasetkrát za den. Až na mě to byl asi jediný kluk, který byl v baráku a nebyl na zápase. Ackley nechodil nikdy nikam. Byl vám to hrozně zvláštní kluk. Chodil do posledního ročníku a tvrdnul v Pencey už celý čtyři roky, ale nikdo mu nikdy neřek jinak než „Ackley“. Ani Herb Gale, jeho spolubydlící, mu nikdy neřek „Bobe“ nebo třeba aspoň „Acku“. Tomu bude asi i jeho vlastní žena říkat „Ackley“, jestli se kdy ožení. Byl to takovej dlouhatánskej kluk s ohnutýma ramenama – měřil minimálně 190 – as hnusnýma zubama. Za celou tu dobu, co bydlel vedle mě, jsem ani jednou neviděl, že by si čistil zuby. Vypadaly vždycky příšerně, jako by mu na nich rošt mech, a když ho člověk viděl v jídelně s plnou pusou rozmaňhanejch brambor nebo hrachu nebo něčeho, tak se mu dělalo nanic. Kromě toho měl spoustu uhrů. Nejen na čele a na bradě jako většina kluků, ale všude po celým obličejí. A nejen to, byl to vůbec odpornej charakter. Kromě toho byl protivnej. Prostě jsem ho zrovna dvakrát nemiloval, jestli chcete co vědět.

Tušil jsem, že stojí na schůdku u sprch, zrovna za mým křeslem, a nakukuje, jestli je tam někde Stradlater. Měl Stradlatera plný zuby a nikdy nepřišel do pokoje, když byl Stradlater doma. Měl skoro každého plný zuby.

Sestoupil ze schůdku u sprch a vešel do pokoje. „Těbůh,“ povídá. Řek to vždycky, jako by byl příšerně otrávenej nebo příšerně unavenej. Nechtěl, aby si snad člověk myslel, že přišel na návštěvu. Chtěl, abyste si mysleli, že k vám přišel omylem. Pane na nebi!

„Těbůh,“ povídám, ale hlavu od knihy jsem nezved. Když přijde někdo, – jako je Ackley, a člověk zdvihne hlavu od knihy, tak je s ním amen. Ono je s váma tak jako tak amen, jenomže ne tak rychle, když nezvednete hlavu hned.

Začal chodit po pokoji, hrozně pomalu, jako vždycky, a bral do ruky naše propriety, ze stolu, z prádelníku a tak. Vždycky dělal to, že člověku bral jeho propriety a prohlížel si je. Páni, ten ale doved jít někdy na nervy! „Jak dopad šerm?“ povídá. Chtěl prostě, abych přestal číst, chtěl mi zkazit zábavu. Na šermu mu starou belu záleželo. „Vyhráli jsme nebo jak?“ povídá.

„Nikdo nevyhrál,“ odpověděl jsem. Ale hlavu jsem stejně nezved.

„Co?“ povídá. Vždycky člověka nechal schválně všechno opakovat dvakrát.

„Nikdo nevyhrál,“ řek jsem mu ještě jednou. Koutečkem oka jsem se mrkl, v čem se mi to tam na prádelníku hrabe. Díval se na fotku jedny holky, s kterou jsem chodil v New Yorku, na fotku Sallyny Hayesové. Měl ten obrázek v ruce a prohlížel si ho už minimálně pětistkrát od té doby, co jsem ho dostal. Zaručeně. A když toho nechal, dal ho vždycky na špatný místo. Dělal to naschvál. To bylo vidět.

„Že nikdo nevyhrál?“ povídá. „Jak to?“

„Já zapomněl končíře a všechno ostatní v podzemce.“ Ještě pořád jsem se na něj nepodíval.

„Prokrindapána, v podzemce! Tos je jako ztratil?“

„Vlezli jsme do špatnýho vozu. Já musel v jednom kuse vstávat a dívat se na ten pitoměj plán na stěně.“

Přišel ke mně a postavil se mi přímo do světla. „Hele,“ povídám, „cos přišel, čtu jednu a tu samou větu už minimálně podvacátý.“

Každýmu jinýmu než Ackleymu by to došlo. Ale kdepak tomu! „Myslíš, že to budeš muset zatáhnout?“ zeptal se mě.

„To nevím, a je mi to fuk. Co kdyby sis takhle sed, Acklítku, nebo něco. Máš moc tlustý sklo.“ Nesnášel, když mu někdo řek „Acklítku“. Věčně mi vykládal, že jsem štěně, poněvadž jemu bylo osmnáct a mně teprve šestnáct. Moh vylítnout z kůže, když jsem mu řek „Acklítku“.

Stál tam dál. Byl to prostě ten typ kluka, kterej vám nejde ze světla, když ho o to požádáte. Nakonec z toho světla přece jenom šel, ale když ho o to člověk požádal, tak mu to trvalo mnohem dýl. „Co to čteš?“ zeptal se mě. „Knihu.“

Obrátil mi knihu a podíval se na desky, aby viděl, jak se to jmenuje. „Je to dobrý?“ povídá.

„Ta věta, co čtu, je senzační.“ Dovedu bejt značně sarkastickej, když jsem ve formě. Ale on to stejně nezaznamenal. Začal zase chodit po pokojí a brát do ruky veškerý moje i Stradlaterovy propriety. Nakonec jsem položil knihu na zem. Když má člověk kolem sebe takovýho kluka, jako je Ackley, tak nic nepřečte. To prostě nejde.

Uvelebil jsem se na židli a pozoroval Acklítku, jak si u nás dělá pohodlí. Byl jsem trochu utahanej po tý cestě do New Yorku a začal jsem zívát. Načež jsem začal kapánek blbnout. Já někdy dost blbnu, jen tak, abych se nenudil. Udělal jsem to, že jsem si otočil loveckou čepičku kšiltem dopředu, načež jsem si ji stah přes oči. Takže jsem vůbec neviděl. „Já asi ztrácím zrak,“ řek jsem takovým strašně chraplavým hlasem. „Maminko zlatá, tady je najednou taková tma.“

„Na mou duši, ty jsi ale cvok,“ povídá Ackley. „Maminko zlatá, podej mi ruku. Pročpak mi nepodaš ruku?“

„Krucí, nech si to!“

Začal jsem před sebou tápat jako slepec, ale nevstal jsem a nic, V jednom kuse jsem opakoval: „Maminko zlatá, pročpak mi nepodaš ruku?“ To se ví, že jsem jen tak blbnul. Mě to někdy baví vymejšlet podobný legrace. A kromě toho jsem věděl, že to Acklítku pekelně otráví. V jeho přítomnosti se ve mně vždycky probouzel sadista. Dost často jsem se k němu choval sadisticky. Ale nakonec jsem toho nechal. Otočil jsem si kšilt zase dozadu a dal si pohov.

„Čípak je tohle?“ zeptal se Ackley. Držel v ruce nákolenu mýho spolubydlícího a ukazoval mi ji. Tenhle Ackley by vzal do ruky snad všechno! Ten by snad vzal do ruky i něčí suspensor nebo co! Řek jsem mu, že to patří Stradlaterovi. A tak to hodil na Stradlaterovu postel. Vzal to Stradlaterovi z prádelníku, tak mu to samozřejmě musel hodit na postel.

Přišel ke mně a sed si na opěradlo Stradlaterovy židle. Nikdy si nesed na židli. Vždycky rovnou na opěradlo. „Kdes splašil tu čepici?“ povídá.

„V New Yorku.“

„Za kolik?“

„Dolar.“

„To tě natáhli.“ Začal si čistit kouskem sirky nehty. Věčně si čistil ty svoje drápy. Byla to vlastně legrace. Zuby měl vždycky zelený jak mech, uši špinavý jak prase, ale věčně si čistil nehty. Nejspíš si myslel, že bude hned jak ze škatulky. Jak si je čistil, podíval se ještě jednou na mou čepičku. „Človče, u nás doma nosíme tyhle čepice, když jdeme střílet vysokou,“ povídá. „V takový čepici se chodí na vysokou.“

„Co tě vede.“ Sundal jsem si ji a podíval se na ni. Přimhouřil jsem jedno oko, jako bych na něj mířil. „Tohle je čepice, co se v ní choděj střílet lidi,“ povídám. „Já v tyhle čepici střílím lidi.“

„Vědí už vaši, že tě vyrazili?“

„Ne-e.“

„Krucí, kde je vlastně Stradlater?“

„Na zápase. Má rande.“ Zívnuł jsem. Rozzívál jsem se na celý kolo. Předně bylo v pokojí pekelný vedro. Člověku se z toho chtělo spát. V Pencey člověk buď mrz na rampouch, nebo se pek vedrem.

„Náš veliký Stradlater,“ povídá Ackley. „Heleď, nepučil bys mi na moment nůžky? Nemáš je někde při ruce?“

„Nemám. Už jsem je zabalil. Jsou úplně nahoře ve skříni.“

„Přihraj je sem na moment, prosím tě,“ povídá Ackley. „Já mám tadyhle záděru. Chtěl bych si ji ustříhnout.“

Jemu bylo fuk, jestli má člověk něco už zabalený nebo ne a jestli to má až úplně nahoře ve skříni. Ale já mu je vyndal. A jen tak tak, že jsem se přitom nezabil. V tom momentě, jak jsem otevřel skříň ve zdi, slítila Stradlaterova raketa – tenisová raketa i s dřevěným rámem a se vším – a rovnou mně na hlavu. Byla to pěkná šupa a pekelně to bolelo. Ale Ackley z toho měl samozřejmě náramnou junem. Začal se smát tou svou vysokánskou fistulí. A smál se celou tu dobu, co jsem sundával kufr a vytahoval mu nůžky. V těchhle případech – jako když třeba někomu spadla na hlavu cihla nebo něco – se Ackley moh vždycky umlátit smíchy. „Máš senzační smysl pro humor, Acklítku,“ povídám. „Nezdá se ti?“ Podal jsem mu nůžky. „Já bych ti dělal impresária, kdybys chtěl. Dostal bych tě do rozhlasu.“ Sed jsem si na židli a on si začal stříhat ty svoje paznehty. „Co kdyby sis to takhle stříhal nad stolem nebo nad něčím?“ řekl jsem mu. „Dělej to nad stolem, buď tak laskav. Nemám chuť šlapat večer bosejma nohama po tvech hnusnejch nehtech.“ Ale on si je stříhal pořád dál na podlahu. Odporný způsob. Bez legrace.

„S kým má Stradlater to rande?“ povídá. Věčně kontroloval, s kým má Stradlater rande, přestože měl Stradlatera plný zuby.

„Já nevím. Proč?“

„Jen tak. Páni, já toho smrada vystát nemůžu. Takovýhle smrady já nemůžu vystát.“

„Zato Stradlater tě zbožňuje. Tuhle mi povídal, že jsi génus,“ povídám. Dost často někomu říkám, že je génus, když si dělám psinu. To jen tak, abych se nenudil.

„Fouňa jeden,“ povídá Ackley. „Já toho smrada nemůžu prostě vystát, člověk by řek – „

„Koukej, vadilo by ti, kdyby sis stříhal ty nehty nad stolem,“ povídám. „Už jsem ti to řek minimálně padesátkrát – “

„Nafoukanec jeden pitoměj,“ odpověděl Ackley. „Mně se vůbec nezdá, že je nějak zvlášť inteligenti. Jenom si to o sobě myslí – “

„Ackley! Prokristapána! Byl bys tak laskav a stříhal si ty svý hnusný nehty nad stolem? Už jsem ti to říkal padesátkrát.“

Pro změnu si začal stříhat nehty nad stolem. Ten vám vyhověl, až teprve když jste na něj zařvali.

Chvilí jsem ho pozoroval. Načež povídám: „Ty jsi na Stradlatera namíchnutej proto, poněvadž ti řek tamto o tvech zubech, že by sis je měl semo tamo vyčistit. On tě ale nechtěl urazit, ty blázne! Neřek ti to tak, jak by měl, ale nemyslel tím nic urážlivýho. Jenom myslel, že bys lip vypadal a že bys měl lepší pocit, kdyby sis semo tamo vyčistil zuby.“

„Já si čistím zuby. To zas nekecej!“

„Ba ne, nečistíš. Já jsem tě viděl, nečistíš si je,“ povídám. Ale neřek jsem to nijak sprostě. Bylo mi ho svým způsobem líto. Já jen jako, že to není nic příjemnýho, když vám někdo řekne, že si nečistíte zuby. „Stradlater není nejhorší. Je docela fajn,“ povídám. „Ty ho neznáš, to je to.“

„Ale je to smrad. Smrad ješitná.“

„Ješitnej je, ale zase v některých věcech je ohromnej grand. Vážně,“ povídám. „Koukej, dejme tomu například, že by Stradlater měl na sobě kravatu nebo něco, co by se ti líbilo. Řekněme, že by měl kravatu, do který by ses úplně zfanfrnil. – To jenom pro příklad. Víš, co udělá? S největší pravděpodobností ji sundá a dá ti ji. Vážně. Anebo – víš, co udělá? Nechá ti ji ležet někde na posteli nebo tak. Ale tu kravatu ti zaručeně dá. Většina kluků by asi jenom – “

„To je toho,“ povídá Ackley, „kdybych měl tolik prachů, tak bych to udělal taky.“

„Ba ne.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Ba ne, Acklítku, ty bys to neudělal. Kdybys ty měl tolik prachů, tak bys byl ten největší – “

„Krucipísek, nech si toho Acklítku, jsem dost starej na to, abych moh bejt tvůj fotr.“

„To bys teda nemoh.“ Páni, ten ale doved bejt někdy vážně protivnej. Nikdy nevynechal příležitost dát člověku najevo, že vám je teprve šestnáct a jemu už osmnáct. „Už proto, že bych tě k nám do rodiny ani nevzal,“ povídám. „Tak si nech toho – “

Zničehonic se otevřely dveře a dovnitř vrazil Stradlater. Měl hrozně

naspěch. Měl vždycky hrozně naspěch. Vždycky se vším hrozně nadělal. Přišel ke mně a poplácal mě po tvářích – to jako ze psiny – což je něco, co mě dovede pekelně naštvat. „Poslyš,“ povídá, „máš dneska někam namířeno?“

„Já nevím. Možná. Kruci, co je to venku – to sněží?“ Měl kabát celej zasněžený.

„No. Poslyš, co kdybys mi pučil to pepita sako – jestli nemáš nikam namířeno?“

„Kdo vyhrál zápas?“

„Je teprve půlka. My jdeme pryč,“ odpověděl Stradlater. „Ale vážně, budeš potřebovat to pepita sako nebo ne? Já jsem si to svoje šedivý flanelový polil nějakým prevítem!“

„Nebudu, ale ne abys mi ho v ramenu vytáhl,“ odpověděl jsem. Měřili jsem prakticky stejně, ale on vážil minimálně dvakrát tolik co já. Měl takový ty hrozně široký ramena.

„Nevytáhnou.“ Honem šel ke skříni. „Jak se máme, Ackley?“ povídá Ackleymu. Stradlater byl aspoň vždycky hrozně přívětivej, když už nic jinýho. Ta jeho přívětivost byla tak trochu šaškárna, ale aspoň vždycky řek Ackleymu „ahoj“ nebo něco.

Ackley jen něco zabručel, když mu Stradlater řek „Jak se máme?“ Aby odpověděl, to zas ne, ale aby ani nezabručel, na to nebyl dost velký hrdina. Načež mi řek: „To abych zas šel. Tak zatím.“

„Měj se,“ odpověděl jsem. Že by člověku zrovna puklo srdce lítostí, že odchází do svého pokoje, to teda zas ne.

Stradlater si začal svlíkat kabát, kravatu a tak. „Já bych se měl asi ještě tempem oholit,“ povídá. Jemu už rostly fousy značně. Vážně.

„Kde máš slečnu?“ zeptal jsem se.

„Čeká v klubu.“ Vyšel z pokoje, pod paždí sáček s toaletními potřebami a ručník. Bez košile. Jen tak. Vždycky se proflakoval do půl těla nahaj, poněvadž si myslel, že má senzační postavu. A to taky měl. To se mu muselo nechat.

Neměl jsem nic zvláštního na práci, tak jsem šel do umývárny a kecal chvíli se Stradlaterem při holení. Byli jsme v umýárně úplně sami, poněvadž všichni byli ještě na zápase. Bylo tam pekelný vedro a na oknech plno páry. Bylo tam asi deset umyvadel, všechny hned u stěny. Stradlater stál u prostředního, sed jsem si na vedlejší, napravo od něj, a začal jsem pouštět a zase zavírat studenou vodu – to je u mě taková nervóza. Stradlater si při holení v jednom kuse pískal Píseň Indie. Pískal hrozně pronikavě a skoro vždycky falešně a pokaždý si vybral nějakou písničku, která je těžká na pískání, i když někdo umí dobře pískat, jako například Píseň Indie nebo Masakr v Desátý ulici. Ten ale doved písničku zmrvit! Vážně.

Pamatujete se, jak jsem vám před chvílí vykládal, že Ackley byl ve svých osobních věcech čuně? No, a Stradlater zrovna tak, jenže jinak. Stradlater byl taky čuně, ale ne navenek. Stradlater vypadal vždycky bezvadně, ale měli byste například vidět tu žiletku, s kterou se holil. Byla vždycky rezatá jak liška a bylo na ní plno mydlin a fousů a všelijakého svinstva. Nikdy ji nečistil a nic. Když byl se svým šlechtěním u konce, vypadal vždycky bezvadně, ale když jste ho poznali tak jako já, přišli jste na to, že je stejně čuně, jenomže ne navenek. Že se tak šlechtil, aby vypadal dobře, bylo proto, že byl do sebe šíleně zamilovanej. Myslel si, že je ten největší krasavec na celý západní polokouli. A taky moc hezkej byl – to se mu musí nechat. Ale když to člověk vezme kolem a kolem, tak to byl asi ten typ hezkýho kluka, kterýho vaši rodiče uviděj na fotografii v ročence a okamžitě se zeptají „Kdopak je tady ten hoch?“ Já jen jako, že Stradlater byl takovej ten typ hezkýho kluka z ročenky. Já znal v Pencey hromadu kluků, který mi připadali mnohem hezčí než Stradlater, ale ty by nikdy v ročence tak hezky nevypadali. Vypadali by, jako že mají velkej nos nebo odstátý uši. O tom jsem se mockrát přesvědčil.

Zkrátka a dobře jsem seděl na umyvadle a u vedlejšího se holil Stradlater. Pouštěl jsem vodu a zase ji zavíral. Ještě pořád jsem měl na hlavě tu červenou loveckou čepičku, kšilt otočenej dozadu. S tou čepičkou jsem si užil, vážně. „Ty,“ povídá Stradlater. „Udělal bys mi jednu obrovskou laskavost?“

„Jakou?“ povídám. Ne zrovna nadšeně. Stradlater po člověku věčně chtěl, aby mu udělal nějakou obrovskou laskavost. Tyhle hezký kluci, nebo takovej kluk, co si o sobě myslí, že je sekáč, ten po vás chce věčně nějaký obrovský laskavosti. Jenom proto, že je sám do sebe šíleně zamilovanej, tak si myslí, že vy do něj musíte bejt taky šíleně zamilovaný a že prostě umíráte touhou udělat mu nějakou laskavost. Svým způsobem je to psina. „Jdeš večer ven?“ zeptal se mě. „Možná. Taky možná že ne. Nevím. Proč?“

„Já mám přečíst na pondělí asi sto stránek z dějáku,“ povídá. „Nenapsal bys mi anglickou kónu? Já bych ti neříkal, ale jestli ji v pondělí nepřinesu, budu mít průšvih. Tak co?“

To teda byla ironie. Vážně.

Já mám padáka a ty po mně chceš, abych psal ňáskou pitomou kónu,“ povídám.

„No jo, já vím. Jenomže já budu mít průšvih, jestli to nepřinesu. Fakt. Bud přece kamarád. Bud“ přece kámoš. Tak jo?“

Neodpověděl jsem hned. Takovému mizerovi, jako byl Stradlater, nemůže škodit, když ho člověk trochu napíná.

„O čem?“ povídám.

„O čemkoliv. Nějakej popis. Pokoje. Nebo domu. Nebo kde jsi někdy žil nebo tak – ty na to přijdeš. Jenom když to bude popis,“ povídá a přitom zívá na celý kolo. Což mě dovede nasrat. Jako když někdo zívá v tom okamžiku, kdy člověk žádá o nějakou laskavost. „Jen to nepiš nějak moc vynikajícím a bude,“ povídá. „Ten smrad Hartzell ví, že jsi v angličtině eso, a ví, že bydlíme spolu. Tak ne abys nalepil všechny čárky a znamínka tam, kam patlej.“

Což je další věc, která mě dovede nasrat. Jako když umíte psát kompozice a někdo vám začne vykládat o čárkách. Stradlater tohle dělal vždycky. Chtěl, aby si člověk myslel, že on píše mizerný kompozice jedině proto, že vždycky nalepí všechny čárky a znamínka tam, kam nepatřej. V tomhle směru byl kapánek jako Ackley. Jednou jsem seděl vedle Ackleyho na basketbalovém zápase. Měli jsme v mančaftu senzačního kluka, Howieho Coyla, kterej doved dát koš ze středu hřiště, přičemž se míč vůbec nedotkne desky. Ackley po celej zápas v jednom kuse opakoval, že Coyle je na basket dokonale stavěnej. Pane Bože, tohle já tak nesnáším.

Za chvíli mě otrávil sedět na umyvadle, a tak jsem couvnul o několik kroků dozadu a začal stepovat. Jen tak z recese. Jen tak pro zábavu. Ne že bych uměl doopravdy stepovat, ale v umývárně byla dlaždičková podlaha, na který se dobře stepovalo. Začal jsem imitovat jednoho chlápka z filmu. Z jedny takový hudební revue. Já filmový herce nenávidím jako mor, ale baví mě je napodobovat. Stradlater se holil a přitom mě pozoroval v zrcadle. Jediný, co potřebuju, je publikum. Jsem exhibicionista. „Jsem synátor pana guvernéra,“ povídám. Div jsem se nevypliv. Stepoval jsem ostopéro. „Nechce ze mě mít stepaře. Chce, abych šel študovat do Oxfordu. Ale já mám stepování v krvi.“ Stradlater se smál. Měl celkem dost smysl pro humor. „Je to premiéra Ziegfeld Follies.“ Začínal mi docházet dech. Já s dechem skoro nic nevydržím. „Hlavní představitel nemůže na scénu. Je zkárovanej pod obraz. Koho seženou na záskok? Mě, prosím, synáčka váženého pana guvernéra.“

„Kde jsi splašil tu čepici?“ povídá Stradlater. Myslел mou loveckou čepičku. Ještě ji neviděl.

Došel mi dech, a tak jsem toho blbnutí nechal. Sundal jsem si čepičku a

podíval se na ni, minimálně už podevadesátý. „Koupil jsem si ji dneska ráno v New Yorku. Za dolar. Líbí se ti?“

Stradlater přikýv. „Nóbl,“ povídá. Ale to mí stejně chtěl jenom zalichotit, poněvadž hned na to řek: „Poslyš, napíšeš mi tu kónu? Potřeboval bych to vědět.“

„Když budu mít čas, napíšu. Když ne, tak ne,“ povídám. Šel jsem k němu a sed jsem si zase na umyvadlo vedle něj. „S kým máš rande?“ zeptal jsem se. „S Fitzgeraldkou?“

„Co tě nemá. Přece jsem ti povídal, že jsem už s tou káčou skoncoval.“

„Vážně? Přenech mi ji, kamaráde. Bez legrace. To je můj typ.“

„Posluž si... ale je pro tebe moc stará.“

Zničehonic – vážně úplně bezdůvodně, ledaže jsem měl náladu blbnout – jsem dostal chuť seskočit z umyvadla a dát Stradlaterovi jednoduchého nelsona. To je zápasnickej hmat, pro případ, že byste to nevěděli. To chytíte toho druhého kolem krku a škrtíte ho, až dodejchá, když se vám zachce. A tak jsem mu toho nelsona dal. Já se vám na něj vrh jako tygr.

„Holdene, prokristapána, nech si to!“ povídá Stradlater. Neměl náladu na blbnutí. Holil se. „To chceš, abych si podřezal krk?“

Ale já nepovolil. Byl to prvotřídní jednoduchej nelson. „Jen se zkus z těch kleští vyprostit,“ povídám.

„Propánakrále!“ Zničehonic trhnul rukama vzhůru a vyprostil se z mého sevření. Stradlater byl hrozně silnej kluk. Já jsem hrozně slabej. „Tak, a už si ty vtípy nech,“ povídá. Začal se holit ještě jednou. Vždycky se holil dvakrát – chtěl vypadat jak nádhera sama. S tou svou zasviněnou žiletkou.

„S kým to teda máš rande, když ne s Fitzgeraldkou?“ zeptal jsem se. Sed jsem si zase na vedlejší umyvadlo. „S Phyllis Smithovou?“

„Ne, měl jsem mít, ale nějak se to všechno zvtřlo. Dneska jdu se spolubydlící tý holky, co chodí s Budem Thawem... Ty, já málem zapomněl... ona tě zná!“

„Kdo?“ řek jsem. „Ta holka, co s ní mám rande.“

„Ale?“ povídám. „A jak se jmenuje?“ Značně mě to zajímalo. „Počkej... já si vzpomenu... no... Jana Gallagherová.“ Páni, mě vám div neranila mrtvice, jak to řek!

„Hana Gallagherová,“ povídám. Dokonce jsem vstal z umyvadla, když to řek. Div že mě neranila mrtvice. „To si piš, že ji znám. Vždyť bydlela předloni v létě prakticky hned vedle nás. Měla takovýho velkého čokla – obrovského dobrmana. Tak jsem se s ní taky seznámil. Ten její pes chodil věčně k nám do naší –“

„Krucinál, Holdene, stojíš mi ve světle,“ povídá Stradlater. „Musíš stát zrovna tam!“ Páni, že jsem ale byl rozčilenej. Vážně.

„Kdepak je?“ zeptal jsem se. „Snad bych měl sejít dolů a říct jí aspoň ahoj nebo něco. Kdepak je? V klubu?“

„No.“

„Jak na mě přišla?“ zeptal jsem se. „Chodí do B. M.? Říkala, že tam

bude možná chodit. Ale pak říkala, že bude možná chodit do Shipley. Já myslel, že chodí do Shipley. Jak na mě přišla?“ Byl jsem značně rozčilenej. Vážně.

„Krucí, copak já vím? Nazvedni se, jo? Sediš mi na ručníku,“ povídá Stradlater. Seděl jsem na jeho stupidním ručníku.

„Hanka Gallagherová,“ povídám. Nešlo mi to na rozum. „Proboha živýho.“

Stradlater si dával na vlasy Vitalis. Můj Vitalis.

„Ona tancuje,“ povídám. „Chodí do baletu. Trénovala vždycky minimálně dvě hodiny denně. Přimo v tom největším vedru. Měla strach, že by vyšla z formy – že by jí ztloustly nohy. Hrávali jsme spolu od rána do večera dámu.“

„Cože jste spolu od rána do večera?“

„Hráli dámu.“

„Hráli dámu’. Prokrindapána!“

„No. Nikdy nechtěla táhnout s dámou. Víš, co dělala, když měla dámu? Nikdy s ní netáhla. Jen si ji nechávala v zadní linii. Vždycky si je v zadní linii srovnala hezky do řádky. Načež už s nima netáhla. Prostě se jí líbilo, jak se tam v ty zadní linii hezky vyjímají.“

Stradlater neřek nic. Tyhle věci lidi většinou moc nezajímají.

„Její máma byla ve stejném klubu jako my,“ řek jsem. „Občas jsem tam při golfu nosil hole, abych si vydělal nějaký prachy. Párkrát jsem nosil hole její mámě. Hrála mizerně. Ta ti potřebovala minimálně sto sedmdesát úderů na devět jamek.“

Stradlater mě skoro neposlouchal. Česal si ty svoje senzační vlny.

„Měl bych jít dolů a říct jí aspoň ahoj,“ povídám.

„Tak proč nejdeš?“

„Už jdu, za minutku.“

Začal si dělat znovu pěšinku. Trvalo mu vždycky minimálně hodinu, než se učesal.

„Její táta a máma se rozvedli. Její maminka se znovu vdala. Vzala si jednoho mazavku,“ povídám. „Takovýho vyzáblýho chlapa s chlupatýma nohama. Vzpomínám si na něj. Nosil věčně krátký kalhoty. Hanka říkala, že snad píše hry nebo kterýho čerta, ale já ho neviděl dělat nikdy nic jiného než od rána do večera nasávat a poslouchat každou pitomou detektivku v rádiu. A lítat po baráku nahatýho. Před Hankou a tak.“

„Ale?“ povídá Stradlater. Tohle ho zajímalo doopravdy. To s tím mazavkou, co pobíhá před Hankou nahatej po baráku. Stradlater byl hroznej chlípák.

„Hanka měla hnusný dětství. Bez legrace.“

Jenže tohle Stradlatera nezajímalo. Jeho zajímaly jenom sexuální náměty.

„Hanka Gallagherová! Pane Bože!“ Ne a ne mi jít z hlavy. Vážně. „Měl bych jít dolů a říct jí aspoň ahoj.“

„Tak proč kruci nejdeš, místo abys to pořád opakoval?“ povídá Stradlater.

Šel jsem k oknu, ale nebylo skrz něj vidět, jak bylo zamlžený z toho horka v umývárně. „Já na to nemám zrovna teď náladu,“ povídám. Což jsem taky neměl. Na tyhle věci musí mít člověk náladu. „Já myslím, že študuje v Shipley. Byl bych přísahal, že v Shipley.“ Chodil jsem chvilinku po umývárně. Nevěděl jsem, co bych dělal jinýho. „Líbil se jí zápas?“ zeptal jsem se. „Snad, myslím, že jo. Já nevím.“

„Říkala ti, že jsme spolu hráli od rána do večera dámu nebo tak?“ Já nevím. Vždyť jsem se s ní teprv seznámil, prokrindapána!“ povídá Stradlater. Konečně měl tu svou hřívu učesanou. Uklízel si zasviněný toaletní potřeby. „Poslyš, že ji pozdravuju, jo?“

„Dobře,“ povídá Stradlater, ale já věděl, že jí to asi nevyřídí. Takovej kluk, jako je Stradlater, ten nikdy nikomu nevyřídí, že ho člověk pozdravuje.

Šel zpátky do pokoje, ale já jsem se ještě chvilku flinkal po umývárně a myslel na Hanku. Pak jsem se taky vrátil do pokoje.

Když jsem vešel, Stradlater si vázal před zrcadlem kravatu. Ten kluk strávil minimálně polovinu života před zrcadlem. Sed jsem si do křesla a chvíli ho pozoroval. „Ty,“ povídám. „Neříkej jí, že mě vyrazili, jo?“

„Dobře.“

Tohle bylo na Stradlaterovi prima. Člověk mu nemusel každou pitomost vysvětlovat jako Ackleymu. Nejspíš asi proto, že ho to nějak moc nezajímalo. Proto asi. S Ackleyem to bylo něco jinýho. Ackley strkal do všeho nos. Stradlater si navlík moje pepita sako.

„Propánakrále, nesnaž se ho vytáhnout, jak to nejvíc jde,“ povídám. „Měl jsem ho jen asi dvakrát.“

„Neboj. Kruci, kde mám cigarety?“

„Na stole.“ Nikdy nevěděl, kde co nechal. „Pod šálou.“ Strčil si je do kapsy – do kapsy mého saka.

Zničehonic jsem si otočil kšilt čepičky dopředu – jen tak pro změnu. Začínal jsem bejt kapánek nervózní – ničehonic. Já jsem hrozná nervóza. „Poslyš, kam s ní jdeš na rande?“ zeptal jsem se. „Víš už?“

„Nevím. Do New Yorku, když bude čas. Představ si, že si vzala propustku jen do půl desátý!“

Nelíbilo se mi, jak to řek, pročez povídám: „To zřejmě proto, poněvadž ještě asi nevěděla, jaké jsi okouzlující, ty krasavce. Kdyby to byla věděla, tak si vzala propustku až do půl desátý do rána.“

„To je hotovka,“ povídá Stradlater. Toho jste tak lehkou nenamíchlí. Na to byl moc velkej ješita. „Ale vážně. Napiš mi tu kónu,“ povídá. To už měl kabát a chystal se jít. „Nemusíš se s tím nějak moc párat, hlavně aby to byl popis. Tak jo?“

Neodpověděl jsem. Nechtělo se mi. Řek jsem jediň: „Zeptej se jí, jestli si ještě pořád nechává všechny dámy v zadní linii.“

„Dobře,“ povídá Stradlater, ale já věděl, že se nezeptá. „Tak se měj, jak

chceš.“ Prásk dveřma a byl v tahu.

Když odešel, zůstal jsem ještě asi půl hodiny sedět. Jako že jsem seděl prostě na židli a nedělal nic. Myslel jsem v jednom kuse na Hanku a na Stradlatera, jak spolu mají rande a tak. Já vám z toho byl tak nervózní, že jsem se div nezbláznil. Vždyť už jsem vám přece vykládal, jakej to byl chlípník, tenhle Stradlater.

Zničehonic k nám zase vrazil Ackley. Jako obyčejně tím pitomým závěsem u sprch. Prvně za celej svůj stupidní život jsem byl vážně rád, že ho vidím. Přived mě na jiný myšlenky.

Trčel u mě skoro do večeře, vykládal o všech klukách, kterejch má plný zuby, a přitom si mačkal takovýho velkého uhra na bradě. Nevzal si vám na to ani kapesník. Já myslím, že to zvíře ani kapesník nemělo, jestli chcete co vědět. Já aspoň nikdy neviděl, že by kdy jakej kapesník používal.

V sobotu večer bylo v Pencey vždycky stejné jídlo. Dávali nám biftek, z čehož dělali náramnou senzaci. Vsadil bych se o tisícovku, že to dělali proto, poněvadž v neděli přijíždělo do školy spousta rodičů a starý Thurmer asi počítal, že se každá maminka svého mazánka zeptá, co měl v sobotu k večeři, a on řekne „biftek“. Taková šupárna! Měli byste ty bifteky vidět! Byly to takový suchý, tvrdý krňousky, co se nedají ani ukrojit. A k tomu bifteku vám dali bramborovou kaši, ve který byly celý kusy, a jako moučnick byl jabkovéj koláč, což nikdo nejed, kromě snad těch škrvnat z nižších tříd, který z toho nemaj pojem, a kromě kluků jako Ackley, co snědí všechno.

Ale když jsme vyšli z jídelny, bylo moc hezky. Napadlo takovejch osm centimetrů sněhu a sníh se ještě pořád sypal dál ostopéro. Vypadalo to náramně, a tak jsme se koulovali a blbli jak o závod. Chovali jsme se hrozně dětinsky, ale všichni se náramně bavili.

Neměl jsem s nikým rande a nic, a tak jsme se s jedním mým kamarádem, s Malém Brossardem, kterej byl v zápasnickým družstvu, rozhodli, že pojedeme autobusem do Agerstownu a dáme si hamburgera a pak pudem třeba do bijáku na nějakou pitominu. Žádnýmu z nás se nechtělo sedět celej večer na zadku. Zeptal jsem se Mála, jestli by měl něco proti, kdyby s náma šel Ackley. Zeptal jsem se ho, poněvadž Ackley nedělal v sobotu nikdy nic, ledaže byl ve svém pokoji a mačkal si uhry nebo tak něco. Mal řek, že je mu to fuk, ale že tím nápadem není zrovna nadšením bez sebe. Neměl Ackleyho dvakrát rád. Zkrátka a dobře jsme šli oba do svého pokoje – vypravit se a tak – a já jsem zařval na Ackleyho, jak jsem si oblíkal galoše a ostatní, a zeptal jsem se ho, jestli nechce jít do bijáku. Slyšel mě přes ten závěs u sprch zaručeně dobře, ale neodpověděl hned. Byl to ten typ, co k smrti nerad odpovídá hned. Nakonec rozhrnul ten pitoměj závěs, postavil se na schůdek a zeptal se, kdo všechno jde s sebou. Na mou duši, kdyby tenhle kluk někde ztroskotal a vy jste ho s nějakým člunem zachraňovali, tak by chtěl nejdřív vědět, kdo je ten člověk u vesla, než by do toho člunu vůbec vlez. Řek jsem, že jde ještě Mal Brossard. On povídá: „Ten blbec... tak dobře. Počkej minutku.“ Člověk by řek, že vám tím prokazuje náramnou laskavost nebo co.

Trvalo to minimálně pět hodin, než se vypravil. Zatímco se chystal, šel jsem k oknu, otevřel ho a uplácal holýma rukama ze sněhu kouli. Sníh se pěkně lepil. Ale nehodil jsem ji na nic. Už jsem ji chtěl hodit. Na jedno auto, co parkovalo na druhý straně ulice. Ale pak jsem si to rozmyslel. To auto vypadalo tak hezky, jak tam tak stálo celý bílý. Načež jsem ji chtěl hodit na hydrant. Ale i ten vypadal tak hezky, jak tam tak stál celej bílej. Nakonec jsem ji nehodil na nic. Jenom jsem zavřel okno, chodil s tou bílou

hroudou po pokoji a mačkal ji víc a víc. Měl jsem ji, ještě když jsem za chvíli nastoupil s Brossardem a s Ackleym do autobusu. Jenže řidič otevřel dveře a donutil mě, abych ji vyhodil. Já jsem mu říkal, že ji nechci po nikom hodit, ale on mi nechtěl věřit. Lidi člověku nikdy nic nevěřej.

Dávali film, kterej Brossard i Ackley už viděli, takže jsme udělali jenom to, že jsme si dali každěj dva hamburgry a zahráli si forbesa, načež jsme se vrátili autobusem do Pencey. Mně to bylo takjakotak fuk, že jsme ten film neviděli. Byla to nějaká veselohra s Carym Grantem a podobný blbosti. Kromě toho jsem s Ackleym a s Brossardem už několikrát v kině byl. Oba se řehťali jak houpací koně, a věcem, který nebyly ani dost málo k smíchu. Už jen sedět vedle nich nebyla pro mě žádná slast.

Když jsme se vrátili na barák, bylo teprve asi tři čtvrtě na devět. Brossard byl bridžovej fanda a tak začal po baráku shánět někoho do partie. Ackley zaparkoval v mém pokoji – jen tak pro změnu. S jediným rozdílem, že si nesesed na opěradlo Stradlaterovy židle, ale leh si na mou postel, obličejem rovnou do polštáře. Začal mluvit tím svým hrozně monotónním hlasem a přitom si mačkal všechny uhry. Dělal jsem na to tisíce narážek, ale nemoh jsem se ho zbavit. V jednom kuse vykládal tím svým monotónním hlasem o nějaký holce, s kterou se přej minulý léto vyspal. Už mi o tom vykládal minimálně stokrát. Pokaždý to vypravoval jinak. Hned říkal, že jí to udělal v buicku svého bratrance, a za chvíli tvrdil, že jí to udělal někde na pláži. To se ví, že se jen honil. Jestli ten nebyl panic, tak už nikdo. Pochybuju, že si vůbec kdy na někoho šáh! Zkrátka a dobře, nakonec jsem mu musel říct rovnou, aby vyklidil pole, že musím psát Stradlaterovi kónu a že se musím soustředit. Konečně zmiznul, ale jako obyčejně si dal na čas. Když odešel, vzal jsem si pyžamo, župan a tu svou loveckou čepičku a začal psát tu kompozici.

Jenže jsem si nemoh vzpomenout na žádnéj pokoj ani na žádnéj dům a na nic, co bych moh popsat tak, jak to měl Stradlater mít. Fakticky. Já nejsem takjakotak nadšením bez sebe, když mám popisovat pokoje nebo domy. A tak jsem udělal to, že jsem psal o baseballový rukavici svého bratra Allieho. Ta rukavice byla ohromnej námět na popisování. Vážně. Můj bratr Allie měl baseballovou rukavici na levou ruku. Byl levák. Náramnej námět na popisování byla proto, poněvadž Allie na ní měl po všech prstech a po kapse napsaný básně. Zeleným inkoustem. Napsal si je tam, aby měl co číst, když je v poli a nikdo není na pálce. Allie už umřel. Dostal leukemii a umřel – 18. července 1946 – když jsme byli v Mainu. Ten by se vám líbil. Byl o dva roky mladší než já, ale minimálně padesátkrát inteligentnější. Allie byl příšerně inteligentní. Jeho učitelé psali pořád naší mamince dopisy, jaká je to radost mít ve třídě hochy, jako je Allie. A ne že by jen kecali! Mysleli to vážně. Ale Allie nebyl jenom nejinteligentnější člen naší rodiny, Allie byl i nejhodnější – v mnoha směrech. Nikdy se na nikoho nerozzuřil. Říká se, že lidí se zrzavýma vlasama se hrozně lehko rozzuřej, ale Allie se nikdy nerozzuřil a měl hrozně rezatý vlasy. Víte, jak rezatý vlasy

měl? Začal jsem hrát golf už asi v desíti letech. Pamatuju se, jak jsem jednou v létě – to mi bylo tak dvanáct – chtěl odpálit míč a najednou jsem vám měl tušení, že kdybych se zničehonic otočil, že bych uviděl Allieho. A tak jsem se otočil a taky že jo – seděl za plotem na kole – byl tam plot kolem celého hřiště – a on tam seděl asi sto padesát metrů za mnou a díval se, jak odpaluju míček. Tak takhle rezatý vlasy vám měl! Bože, byl to ale stejně roztomilej šprček. On si vám vždycky u večere na něco vzpomněl a začal se vám tomu tak děsně smát, že div nepad ze židle. Bylo mi teprv třináct a chtěli mě vzít k psychiatrovi, poněvadž jsem v garáži rozbil všechny okna. Já jim to nevyčítám, vážně. Tu noc, co umřel, jsem spal v garáži a rozmlátil jsem pěstí všechny okna – jen tak pro nic za nic. Dokonce jsem se pokoušel rozbít okna toho stejšnu, co jsme to léto měli, ale to už jsem měl zlomenou ruku, takže se mi to nepodařilo. Byla to ohromná hloupost, já to uznávám, ale já vám skoro ani nevěděl, co dělám, a vy jste Allieho neznali. Ta ruka mě ještě semo tamo bolí, když prší a tak, a nedokážu pořádně sevřít pěst – jako úplně pevně – ale jinak je mi to celkem fuk. Já jen jako, že nějakej chirurg nebo houslista ze mě takjakotak nebude.

Zkrátka a dobře o tomhle jsem tedy napsal Stradlaterovi tu kónu. O baseballový rukavici našeho Allieho. Měl jsem ji náhodou v kufru, a tak jsem si ji vytáh a opsal ty básně, co na ní byly. Jedině jsem musel změnit Allieho jméno, aby nikdo nepoznal, že to byl můj bratr, a ne Stradlaterův. Nebyl jsem zrovna nadšením bez sebe, že jsem to musel udělat, ale nemoh jsem přijít na nic jinýho, co by se hodilo na popis. A kromě toho se mi o tom tak nějak chtělo psát. Trvalo mi to minimálně hodinu, poněvadž jsem musel psát na Stradlaterově mizerným psacím stroji, kterej mi v jednom kuse zadržával. Na svým jsem nemoh psát, poněvadž jsem ho pučil jednomu klukovi na naší chodbě.

Když jsem skončil, bylo myslím asi půl jedenáctý. Ale nebyl jsem unavenej, pročež jsem chvíli koukal z okna. Venku už nesněžilo, ale každou chvíli bylo slyšet nějaký auto, jak nemůže nastartovat. Taky bylo slyšet, jak Ackley chrápe. Skrz ten pitoměj závěs u sprch. Měl něco s nosem, a když spal, tak se mu dvakrát dobře nedejchalo. Ten kluk vám měl snad všechno. Dejchací potíže, uhry, hnusný zuby, nečistej dech a příšerný nehty. Nakonec vám toho smrada střelenýho muselo bejt tak trochu líto.

Na některý věci se člověk špatně rozpomíná. Myslím teď na to, jak se Stradlater vrátil z toho rande s Hankou. Já jen jako, že si nemůžu přesně vzpomenout, co jsem právě dělal, když jsem uslyšel, jak si to ten blbec rázuje po chodbě. Asi jsem se ještě pořád díval z okna, ale na mou duši, že si už ani nevzpomínám. Asi proto, že jsem se tak příšerně soužil. Když mě něco doopravdy souží, tak se mi dokonce chce na WC. Jenomže nejdu. Nemůžu, protože se moc soužím. Nejdu, protože si nechci to svoje soužení přetrhout. Kdybyste znali Stradlatera, tak byste se taky soužili. Já měl s tím syčákem několikrát rande ve čtyřech a vím, co mluvím. Byl bezohlednej. Vážně.

Zkrátka a dobře, po celý chodbě bylo linoleum, takže bylo slyšet, jak si to šine rovnou do pokoje. Už si ani nevzpomínám, kde jsem seděl, když vešel – jestli u okna nebo na svý židli nebo na jeho. Na mou duši, že si už nevzpomenu.

Vešel a začal nadávat, jaká je venku zima. Načež povídá: „Krucí, kam se všichni poděli? Je to tady jako po vymření.“ Vůbec jsem se nenamáhal s odpovědí. Když je takovej ignorant a neuvědomuje si, že je sobota večer a každě je buď venku, nebo v posteli, nebo jel na neděli domů, tak se přece nepřetřnu, abych mu to vyložil. Začal se svlíkat. O Hance neřek ani „ň“. Já taky ne. Jenom jsem ho pozoroval. Jedině mi poděkoval, že jsem mu pučil to pepita sako. Pověsil ho na ramínko a dal do skříně.

Potom si začal sundávat kravatu a přitom se mě zeptal, jestli jsem mu napsal tu kónu. Řek jsem, že ji má na posteli. Šel k posteli, čet kónu a přitom si rozpínal košili. Stojí vám tam, čte a přitom si hladí s takovým děsně stupidním výrazem v obličejí nahej hrudník a břicho. On si věčně hladil hrudník nebo břicho. Byl do sebe šíleně zamilovanej.

Zničehonic povídá: „Prokrindapána, Holdene, vždyť tohle je o nějaký pitomý baseballový rukavici!“

„No a?“ odpověděl jsem. Ledově.

„Jak to – no a? Přece jsem ti říkal, že to má bejt o nějaký seknici nebo baráku nebo o něčem takovým.“

„Říkals, že to má něco popisovat. Tak jakej je v tom kruci rozdíl, když je to o baseballový rukavici?“

„Krucináfagot!“ Byl pekelně naštvanej. Doslova běsnil. Vážně. „Ty musíš vždycky všechno zvorat.“ Podíval se na mě. „Není divu, žeš puk jak žalud,“ povídá. „Ani sebemenší pitomost neuděláš tak, jak máš. Vážně. Ani sebemenší pitomost.“

„Tak dobře, dej to teda sem,“ povídám. Šel jsem k němu a vyrval mu to z ruky. Načež jsem to roztrhal.

„Co tě to raflo?“ povídá.

Vůbec jsem mu neodpověděl. Jenom jsem ty kousky hodil do koše. Pak jsem si leh na postel a ani jeden jsme dlouho neřekli ani slovo. Stradlater se úplně svlík, jen do spodků, a já ležel na posteli a zapálil si cigaretu. V ložnicích se nesmělo kouřit, ale pozdě v noci, když už všichni spali nebo byli venku a nikdo nemoh ucítit kouř, tak jste si zapálit mohli. Kromě toho jsem to udělal proto, že jsem chtěl namíchnout Stradlatera. Jeho dohánělo k šílenství, když někdo porušoval předpisy. Nikdy nekouřil v pokoji. To jenom já.

O Hance ještě pořád neřek ani jedno jediný slovíčko. A tak nakonec povídám: „Tos tedy přišel sakra pozdě, když měla propustku jen do půl desátý. Tos ji přemluvil, aby přetáhla?“

Když jsem se ho na to ptal, seděl právě na kraji postele a stríhal si nehty na nohách. „O pár minut,“ povídá. „Kdopak si taky bere v sobotu propustku jen do půl desátý?“ Pane Bože, jak já ho nenáviděl! „Byli jste v New Yorku?“ zeptal jsem se.

„Blázníš? Jak jsme kruci mohli jet do New Yorku, když měla propustku jen do půl desátý?“

„Smůla, co?“

Podíval se na mě. „Koukej,“ povídá. „Když už chceš kouřit v pokoji, co kdybys šel do umývárny a zakouřil si tam? Ty si odsud vypadneš, ale já tady musím tvrdnout, dokud neabsolvuju.“

Ignoroval jsem ho. Vážně. Kouřil jsem dál ostopéro. Jenom jsem se trochu převalil na bok a pozoroval, jak si fidlá paznehty. Tohle ale byla škola! Věčně jste se museli koukat, jak si někdo řidla nehty nebo si mačká uhry a podobně. „Pozdravovals ji?“

„No.“

Starou belu ji pozdravoval, syčák jeden.

„Co říkala?“ povídám. „Zeptal ses jí, jestli si ještě pořád nechává všechny dámy v zadní linii?“

„Ne, nezeptal, co si kruci myslíš, že jsme celej večer dělali – hráli dámu, ne?“ Vůbec jsem mu neodpověděl. Pane bože, jak já ho nenáviděl! „A kde jste teda byli, když jste nejeli do New Yorku,“ zeptal jsem se za chvilinku. Dalo mi pekelnou fušku ovládnout hlas, aby se mi nerozklepal na celý kolo. Páni, já ale začínal bejt nervózní. Já vám měl najednou pocít, že je něco v tahu.

Konečně měl nehty ostříhaný. Vstal z postele, tak jak byl, ve spodkách, a začal se mnou žertovat, blbec jeden. Přišel ke mně k posteli, naklonil se nade mnou a začal mě ze psiny boxovat do ramene. „Nech si to,“ povídám. „Kde jste teda byli, když jste nejeli do New Yorku?“

„Nikde. Seděli jsme jen tak ve voze.“ Znova mě uhodil do ramene, pitomec. „Povídám, aby sis to nechal,“ řekl jsem mu. „Čí to byl vůz?“

„Eda Bankyho.“

Ed Banky byl basketbalovej trenér v Pencey. Stradlater patřil k jeho miláčkům, protože byl střední útočník mančaftu, a Ed Banky mu půjčil vůz,

kdy chtěl. Študenti si nesměli půjčovat vozy zaměstnanců univerzity, ale tahle pakáň sportovní táhne vždycky za jeden provaz. Ve všech školách, kam jsem kdy chodil, táhla vždycky celá ta pakáň sportovní za jeden provaz!

Stradlater v jednom kuse podnikal fingovaný útoky na moje rameno. Měl v ruce kartáček na zuby a strčil si ho do pusy. „Co jste dělali?“ zeptal jsem se. „Udělals jí to v tom voze Eda Bankyho?“ Hlas se mi klepal jedna hrůza.

„To jsou výrazy! Mám ti vymydlit pusinku mejdlem?“

„Udělal nebo ne?“

„To je úřední tajemství, kamaráde.“

Co bylo dál, to se už moc jasně nepamatuju. Víím jenom, že jsem vstal z postele, jako bych chtěl jít do umývárny nebo někam, načež jsem se po něm ze vsí síly rozehnal. Chtěl jsem se strefit rovnou do toho kartáčku na zuby, aby mu to roztrhlo chřtán. Jenomže jsem se nestrefil. Nestačila mi ruka. Podařilo se mi jenom strefit se mu ze strany do hlavy. Asi ho to kapánek zabořelo, ale ne tak moc, jak jsem chtěl. Bylo by ho to asi zabořelo hodně, ale praštil jsem ho pravičkou a já tu ruku nemůžu pořádně sevřít. Kvůli tomu zranění, jak jsem vám vykládal.

Zkrátka a dobře, v příštím okamžiku jsem si uvědomil, že ležím na zemi na podlaze a že mi Stradlater sedí na prsou, v obličejí celej červenej. Totiž že mi na prsou vlastně klečí, a vážil minimálně tunu. Držel mi zápěstí, takže jsem ho nemoh praštit ještě jednou. Byl bych ho nejradši zabil.

„Co to do tebe vjelo?“ opakoval v jednom kuse a ten jeho stupidní obličej byl čím dál červenější.

Jedeš dolů, ty hajzle!“ řek jsem mu. Já vám skoro řval. Vážně. „Tak tempo, už ať jsi dole, smrade jeden!“

Ale on neslez. Držel mě pořád zápěstí a já mu v jednom kuse nadával do smradů a tak – minimálně deset hodin. Už si skoro ani nevzpomínám, co všechno jsem mu to řek. Řek jsem mu, že si myslí, že to může udělat, který holce si umane. Řek jsem mu, že je mu úplně fuk, jestli si nějaká holka nechává všechny dámy v zadní linii nebo ne, a že je mu to prostě fuk, protože je imbecil a ignorant pitomá. Nenáviděl, když mu někdo řek, že je imbecil. Žádnej imbecil nesnese, aby mu někdo řek, že je imbecil.

„Drž hubu, Holdene,“ povídá, v ksichtě celej červenej. „Drž už hubu, povídám!“

„Ty ani nevíš, jestli se jmenuje Jana nebo Hana, ty imbecile pitomá!“

„Drž hubu, Holdene! Kruci sakra. Já tě varuju,“ povídá. Já vám ho ale dostal do varu. „Jestli tu držku nezavřeš, tak ti stříhnu takovou – “

„Tak slezeš dolů, ty smrade jeden!“

„Budeš už držet hubu, když tě pustím?“

Vůbec jsem mu neodpověděl.

Opakoval to ještě jednou. „Holdene! Budeš už držet hubu, když tě pustím?“ Jo.“

Vstal a já vstal taky. Hrudník mě bolel od těch jeho posranejch kolen.

„Ty smrade jeden idiotská, ty imbecile posraná,“ řek jsem.

Tohle ho rozběsnilo doopravdy. Zahrozil mi tím svým obrovským prstem před obličejem. „Holdene, krucinálfagot, já tě vážně varuju. Naposledy. Jestli tu držku nezavřeš, tak ti –“

„Proč bych ji zavíral?“ povídám – já vám přímo ječel. „To jste celí vy, vy imbecilové. Nikdy nechcete o ničem debatovat. Podle toho se hned pozná imbecil. Nikdy nechce debatovat o ničem intelig –“

Načež mi jednu střelil doopravdy a pak jsem si uvědomil až zase to, že ležím znova na podlaze. Nepamatuju se, jestli jsem byl knokaut nebo ne, ale myslím, že ne. Knokautovat někoho je dost těžký, to jen v bijáku ne. Ale krev se mi řinula z nosu ostopéro. Když jsem se podíval nahoru, viděl jsem, že Stradlater stojí takřka nade mnou. Pod paží měl ten sáček s toaletními potřebami. „Krucí, proč nedržíš klapačku, když se ti řekne?“ Podle hlasu byl pekelně nervózní. Asi měl nahnáno, že mi rozrazil lebku nebo něco, jak jsem sebou sek o podlahu. Věčná škoda, že se to nestalo. „Ty sis o to koledoval, kruci sakra,“ povídá. Páni, ten ale vypadal vyplašeně.

Vůbec jsem se nenamáhal vstát. Zůstal jsem prostě chvíli ležet na podlaze a v jednom kuse jsem mu nadával do smradů a imbecilů. Běsnil jsem tak strašně, že jsem přímo řval. „Hele, jdi si umejt ksicht,“ povídá Stradlater. „Slyšíš?“ Řek jsem mu, aby si šel radši on umejt ten svůj idiotskej ksicht – což bylo hrozně dětinský – ale běsnil jsem přímo pekelně. Řek jsem mu, aby se cestou do umývárny stavil u paní Schmidtový a udělal jí to. Paní Schmidtová byla žena našeho školníka. Bylo jí minimálně pětadesát.

Zůstal jsem sedět na zemi tak dlouho, dokud jsem neuslyšel, jak Stradlater zavírá dveře a jde po chodbě do umývárny. Potom jsem vstal. Nemoh jsem nikde najít svou loveckou čepičku. Nakonec jsem ji našel. Byla pod postelí. Nasadil jsem si ji, otočil kšilt dozadu, tak jak jsem to měl rád, načež jsem šel k zrcadlu a prohlíd si ten svůj stupidní ksicht. V životě jste neviděli ty potoky krve! Já vám měl krev po puse, po bradě, a dokonce i po pyžamu a po županu. Na jedny straně mě to děsilo, ale na druhý mě to zas fascinovalo. S tou spoustou krve a s tím vším jsem vypadal jako rváč. Já jsem se za celej svůj život porval jen asi dvakrát a v obou zápasech jsem prohrál. Nejsem zrovna rváč. Jsem pacifista, jestli chcete co vědět.

Tušil jsem, že Ackley asi celej ten rambajs slyšel a že je vzhůru. A tak jsem prošel závěsem u sprch do jeho pokoje, jen tak se mrknout, co provozuje. Skoro nikdy jsem nechodil k němu do pokoje. Byl tam vždycky takovej divnej čuch, protože Ackley byl na sebe čuně.

Z našeho pokoje pronikal závěsem u sprch proužíněk světla, takže jsem viděl, jak Ackley leží na posteli. Věděl jsem na beton, že je úplně vzhůru. „Ackley,“ povídám. „Jsi vzhůru?“

„Jo.“

Byla dost velká tma a já šláp na zemi na něčí botu a div jsem nevzal pochopa. Ackley se v posteli posadil a podepřel se rukou. Na obličejí měl napadáno moře něčeho bílýho. Proti uhrům. Vypadal v tý tmě trochu jako strašidlo. „Copak to tady provozuješ?“ povídám.

„Jak to myslíš, co tady provozuju? Pokoušel jsem se spát, než jste vy dva začali dělat randál. Kvůli čemu jste se to vlastně rvali?“

„Kde je svědo?“ Nemoh jsem najít vypínač. Šmátral jsem rukou na zdi.

„Nač potřebuješ světlo?... Máš ho zrovna u ruky.“

Konečně jsem našel vypínač a rozsvítil. Ackley si zastínil rukou oči, aby ho světlo nebodalo.

„Ježíšikristel“ povídá. „Co se ti to kruci stalo?“ Myslel jako tu krev a tak.

„Měli jsme se Stradlaterem malou výměnu názorů,“ odpověděl jsem. Načež jsem si sed na podlahu. Jakživ neměli v pokoji židle. Já nevím, co s těma . židlema vlastně prováděli. „Poslyš,“ povídám. „Neměl bys chuť si zahrát chvíli kanastu?“ Byl do kanasty blázen.

„Prokrindapána, vždyť ti teče krev. Měl by sis na to něco dát.“

„To přestane. Poslyš, chceš si zahrát kanastu nebo ne?“

„Kanastu, prokrindapána? Copak nevíš, kolik je hodin?“

„Není tak pozdě. Teprv asi jedenáct nebo půl dvanáctý.“

„Teprv asil!“ odpověděl Ackley. „Hele, já musím ráno vstávat a jít na mši, rozumíš. A vy dva se tady začnete zrovna o půlnoci rvát a hulákat. Kvůli čemu jste se to vlastně rvali?“

„To je dlouhá historie. Nerad bych tě nudil, Ackley. Mám na paměti tvoje blaho,“ řek jsem mu. Nikdy jsem se s tím nebavil o svých soukromých věcech. Už proto, že byl ještě větší ignorant než Stradlater. Stradlater byl proti Ackleymu vyloženej génius. „Poslyš,“ povídám. „Měl bys něco proti tomu, kdybych se vyspal v Elyho posteli? Vráti se až zejtra večer, ne?“ Věděl jsem na beton, že dřív ne. Ely jezdil domů málem každou neděli.

„Jak mám kruci vědět, kdy se vrátí,“ povídá Ackley.

Páni, to mě ale dohřálo. „Co tím kruci chceš říct, že nemůžeš vědět, kdy se vrátí? Přece se nikdy nevrací dřív než v neděli večer, ne?“

„To ne, ale přece nemůžu někomu říct, že se může vyspat v jeho posteli, kdy se mu zachce!“

To mě umrtvilo! Natáh jsem se z místa na podlaze, kde jsem seděl, a poklepal jsem mu na rameno. „Ty jsi ale grand, Acklítku,“ povídám. „Nezdá se ti?“

„Já to myslím vážně – přece nemůžu jen tak beze všeho někomu dovolit, aby se vyspal v – „

„Ty jsi ale vážně grand. Jsi gentleman a inteligent, broučku,“ Dovídám. To tedy byl. „Nemáš náhodou cigaretu – jen tak mimochodem? Řekni, že nemáš, nebo padnu do mdlob.“

„Ne. Fakticky. Nemám. Poslyš, kvůli čemu jste se to vlastně rvali?“ Neodpověděl jsem. Jen jsem vstal, šel k oknu a díval se ven. Zničehonic jsem si připadal hrozně opuštěnej. Skoro jsem si přál, abych umřel.

„Kvůli čemu jste se to vlastně rvali?“ povídá Ackley už asi popadesátý. Ten ale doved otravovat. Vážně. „Kvůli tobě,“ odpověděl jsem. „Kvůli mně, prokrindapána!“

„No. Musel jsem obhajovat tvou čest. Stradlater o tobě prohlásil, že jsi odpornej charakter. Při tom jsem ho přece nemoh nechat, ne?“ Tohle ho vzrušilo. „To že řek? Bez legrace? To že řek?“ Odpověděl jsem, že jsem si jen utahoval, načež jsem šel a leh si na Elyho postel. Páni, mně vám bylo pod psa! Připadal jsem si tak strašně opuštěnej! „Tady v tom pokoji to tak smrdí,“ povídám. „Cejtím tvoje ponožky až sem. Copak ty si je nikdy nedáváš do prádelny?“

„Když se ti to nelíbí, víš, co mi můžeš,“ povídá Ackley. Náš malej vtípálek. „Co kdybys takhle zhas to pitomý světlo?“

Ale já hned nezhas. Jen jsem ležel dál na Elyho posteli a myslel na Hanku. Moh jsem vylítnout z kůže, když jsem si představil, jak se Stradlaterem někde zaparkovali a seděli spolu ve voze toho prdelatýho Eda Bankyho. Pokaždý, když jsem si to představil, tak bych byl nejradši skočil z okna. Vy jste Stradlatera neznali, to je to. Já ho znal. Kluci v Pencey většinou jenom vykládali, že mají pohlavní styk s holkama – od rána do večera o tom vykládali – jako například Ackley – ale u Stradlatera to byla pravda. Vážně. Znal jsem osobně minimálně dvě holky, s kterejma se vyspal. Tak je to. „vykládej mi o svým pohnutým životě, Acklíčku,“ povídám. „Co kdybys takhle zhas to pitomý světlo? Já musím ráno vstávat na mši.“ Vstal jsem a zhas, aby měla dušička pokoj. Načež jsem si znova leh na Elyho postel.

„Co blázníš – to chceš spát v Elyho posteli?“ povídá Ackley. Páni, ten kluk ale byl vzor hostitele! „Možná že jo a možná že ne. S tím si hlavu nelam.“

„Já si s tím hlavu nelámu, jenom bych sakra nerad, aby se najednou přihnal Ely a našel někoho – “

„Dej si pohov. Však já tady spát nebudu. Nebudu přece zneužívat tvé laskavé pohostinnosti.“

Za pár minut chrápal jak čtyři. Ale já tam prese všechno ležel dál potmě a snažil se nemyslet na Hanku a na Stradlatera ve voze toho zatracenýho Eda Bankyho. Ale bylo to skoro nemožný. Problém byl v tom, že jsem znal Stradlaterovu techniku. To bylo právě to hrozný. My měli jednou společně rande, taky ve voze Eda Bankyho. Stradlater byl se svou holkou vzadu a já

byl vpředu. Ten syčák vám ale měl techniku! Začal to do tý holky hustit takovým tichým, upřímným hlasem – jako by byl hrozně hodnej a upřímné) kluk, kromě toho, že je tak hrozně hezkej. Já se div nepozvracel, jak jsem to poslouchal. Ta holka v jednom kuse říkala: „Ne, prosím tě! Přestaň, prosím tě! Prosím!“ Ale Stradlater to do ní hustil dál a hlas vám měl upřímněj jak Abraham Lincoln, až se nakonec vzadu udělalo takový příšerný ticho. Bylo mi z toho vážně trapně. Já nemyslím, že to tý holce tenkrát večer přímo udělal – ale jen tak tak. Jen tak tak.

Jak jsem tam ležel a snažil se nemyslet, slyšel jsem, jak se Stradlater vrací z umývárny do našeho pokoje. Bylo slyšet, jak si odkládá ty zasviněný toaletní potřeby a otvírá okno. Byl po čerstvým vzduchu jak posedlej. Potom za chvilku zhas světlo. Ani se vám nesháněl, kde jsem.

„Ty, Ackley,“ povídám, jen tak šeptem, aby mě skrz ten závěs u sprch nezaslechl Stradlater.

Ale Ackley mě neslyšel.

„Ty, Ackley!“

Ještě pořád mě neslyšel. Spal jako dřevo.

„Ty, Ackley!“

Ted už slyšel, a dobře.

„Krucí, co pořád máš,“ povídá. „Prokrindapána, vždyť já už spall!“

„Poslyš, jak se to dělá, když chce člověk vstoupit do kláštera?“ zeptal jsem se. Tak trochu jsem si pohrával s myšlenkou, že vstoupím někam do kláštera. „To jako musíš bejt katolík a tak?“

Jasně, že musíš bejt katolík. Tos mě, ty vole, vzbudil jenom proto, abys mi klad takový slabomyslný otáz – „

„Tak jen spi dál. Já takjakotak do žádnýho nevstoupím. Jakou už mám kliku, tak bych zaručeně vstoupil někam, kde by mi mniši nekonvenovali. Někam, kde by byli samí blbci a hajzlové. Nebo přinejmenším jenom blbci.“

Jak jsem to řek, Ackley vylít a posadil se v posteli. „Poslouchej,“ povídá, „Mně je úplně fuk, když něco řekneš o mně nebo tak, ale jestli si chceš začít utahovat z mýho náboženství, tak krucifi – x,“

„Dej si pohov,“ odpověděl jsem. „Z tvýho náboženství si nikdo neutahuje.“ Vstal jsem z Elyho postele a namířil si to ke dveřím. Už se mi nechtělo tvrdnout v tom stupidním ovzduší. Ale na cestě jsem se zastavil, vzal Ackleyho za ruku a mocně a teatrálně mu ji stisk. Odtah ji ode mě. „Oč jde?“ povídá.

„To nic, jenom jsem ti chtěl poděkovat, že jsi takovej grand, to je všechno,“ povídám. Řek jsem to takovým hrozně upřímným hlasem. „Ty jsi přece číslo, Acklítku, nezdá se ti?“

„Ty chytrolino. Však on ti jednoho krásnýho dne někdo tu tvou hubu rozmlá – „

Vůbec jsem se nenamáhal poslouchat. Zavřel jsem dveře a vyšel na chodbu.

Všichni buď spali, nebo byli venku, nebo odjeli domů na neděli a na

chodbě bylo strašlivý, depresivní ticho. Předě dveřma Leahyho a Hoffmana ležela prázdná krabička od zubní pasty Kolynos, a jak jsem šel ke schodům, čílal jsem do ní trepkou s beránkem, co jsem měl na nohou. Řek jsem si, že bych moh udělat to, že bych se moh jít podívat dolů, co dělá Mal Brossard. Ale zničehonic jsem si to rozmyslel. Zničehonic jsem se rozhod, že udělám to, že z Pencey vymázu – ještě teď v noci. Že jako nebudu čekat do středy a tak. Už se mi tam nechtělo trčet. Bylo mi tam moc smutno a připadal jsem si moc opuštěnej. A tak jsem se rozhod takhle. Rozhod jsem se, že si najmu v New Yorku v nějakým hotelu pokoj – někde v nějakým hodně laciným hotelu – a že si dám pohov až do středy. Načež ve středu půjdu domů pěkně odpočatej a bude mi nóbl. Počítal jsem, že naši dostanou dopis od starýho Thurmera, že mám padáka, nejdřív tak v úterý nebo ve středu. Nechtěl jsem přijít domů, dokud to nepraskne a naši to důkladně nezažijou. Nechtěl jsem se tam vyskytovat v tom momentě, kdy to praskne. Naše maminka bejvá někdy hrozně hysterická. Ale když už něco důkladně stráví, pak je docela fajn. A kromě toho jsem se potřeboval kapánek zrekreovat. Měl jsem nervy v tahu. Vážně.

Zkrátka a dobře, k tomuhle jsem se rozhod. A tak jsem šel zpátky do pokoje a rozsvítil světlo, že začnu balit a tak. Měl jsem už hromadu věcí zabalených. Stradlater se vám vůbec nevzbudil. Zapálil jsem si cigaretu a dooblík se, načež jsem si zabalil dva příruční kufíky. Trvalo mi to maximálně dvě minuty. Já dovedu balit bleskově.

Při balení mě trochu deprimovala jedna věc. Musel jsem taky zabalit ty fungl nový brusle, co mi máma poslala vlastně teprve před několika dny. A právě to mě deprimovalo. Když jsem si představoval maminku, jak jde do obchodu ke Spauldingovi a vyptává se prodavače na miliony nesmyslů – a já zatím už zase dostal padáka. Bylo mi z toho pekelně smutno. Nekoupila mi správný brusle – já chtěl nože a ona mi koupila kanady – ale přesto prese všechno mi z toho bylo smutno. Skoro vždycky, když mi někdo něco dá, to skončí tím, že je mi z toho smutno.

Když jsem měl všechno zabalený, spočítal jsem si prachy. Nevzpomínám si přesně, kolik jsem měl, ale byl jsem značně nabitej. Ona mi totiž zrovna asi tejděn předtím poslala nějakej ten obolos babička. Já mám hrozně štědrou babičku. Je pekelně stará a nemá už všech pět pohromadě, a tak mi v jednom kuse posílá peníze k narozeninám – minimálně čtyřikrát do roka. Zkrátka a dobře, přestože jsem byl nabitej, spočet jsem si, že bych snes nějakou tu pětku navíc. Člověk nikdy neví. A tak jsem udělal to, že jsem šel a vzbudil Fredericka Woodruffa, jednoho kluka, co jsem mu půjčil psací stroj. Zeptal jsem se ho, co by mi za něj dal. Byl to hrozně bohatěj kluk. Řek, že neví. Řek, že se mu moc nechce ten stroj kupovat. Ale nakonec ho přec jen koupil. Stál devadesát dolarů a on mi za něj dal než dvacet. Byl naštvanej, že jsem ho vzbudil.

Když už jsem se chystal jít, když jsem měl zavazadla a všechno, zastavil jsem se na chvíli u schodů a rozhlíd se naposled po chodbě.

Brečel jsem. Nevím proč. Nasadil jsem si loveckou čepičku, otočil ji kšiltem dozadu, jak jsem to měl rád, načež jsem zařval, co mi plíce stačily: . Spěte sladce, vy imbecilové!“ Vsadím se, že jsem vzbudil všechny na celým poschodí do jednoho. Načež jsem výpad. Nějakej tupec rozházel po schodišti slupky od buráků a já si málem zlomil ten svůj slabomyslněj vaz.

Bylo už moc pozdě volat taxíka, a tak jsem šel celou cestu na nádraží pěšky. Nebylo to moc daleko, ale byla pekelná zima a v tom sněhu se nedalo skoro jít. V jednom kuse mě mlátily do nohou kuffíky. Ten vzduch mi dělal dobře. Jediný problém byl, že mě z té zimy rozbolel nos a to místo pod horním rtem, kam mi Stradlater jednu stříhнул. Přirazil mi ret přímo na zuby a značně to bolelo. Ale uši jsem měl pěkně v teple. Ta čepička, co jsem si koupil, měla klapky na uši a já si je spustil dolů – bylo mi úplně fuk, jak v tom vypadám. Takjakotak nebyl nikde nikdo. Všichni už byli v kanafasu.

Když jsem přišel na nádraží, měl jsem poměrně kliku, poněvadž jsem čekal na vlak jenom asi deset minut. Zatímco jsem čekal, nabral jsem si trochu sněhu a umyl si obličej. Měl jsem na něm ještě pořád moře krve.

Obyčejně jezdím vlakem rád, zvláště v noci, když je rozsvíceno a v oknech je tma a chodbičkama prochází takovej ten chlápek, co prodává kafe, sendviče a časopisy. Když jedu v noci vlakem, dokážu obyčejně číst i nějakou tu slabomyslnou povídku z časopisu a ani se z toho nepozvracím. Víte, takovou tu povídku, kde jsou samí panáci jménem David a maj hranatou bradu, a slečny, který se jmenujou Linda nebo Marcia a v jednom kuse zapalujou všem těm pitomejm Davidům lulku. V noci ve vlaku obyčejně dokážu takovouhle volovinku i dočíst. Ale tenkrát mi bylo jinak. Prostě se mi nechtělo. Prostě jsem jenom tak seděl a nedělal zhoľa nic. Jedině jsem si sundal loveckou čepičku a strčil ji do kapsy.

V Trentonu přistoupila zničehonic jedna dáma a posadila se vedle mě. Celej vůz byl prakticky prázdný, poněvadž už bylo značně pozdě, ale ona si sedla vedle mě místo na některý prázdný sedadlo, poněvadž měla velkou tašku a já seděl na předním sedadle. Vrazila tu tašku přímo doprostřed uličky, kde přes ni moh průvodčí a každej zakopnout. Na šatech měla připnutý orchideje, jako by se vracela z nějaký velký společnosti nebo odkud. Řek bych, že jí bylo minimálně čtyřicet nebo pětáctyřicet. Ale byla moc hezká. Na mě ženy ohromně působěj. Vážně. Tím nechci říct, že bych byl nějak strašně sexuálně založenej nebo něco – ačkoliv vášnivěj jsem poměrně dost. Já jen jako, že se mi líbej. Vždycky nechávaj ty svoje pitomý tašky uprostřed uličky.

Zkrátka a dobře jsme tam seděli a ona mi zničehonic povídá: „Promiňte, ale není tohle nálepka přípravky v Pencey?“ Dívala se nahoru na moje kufry v síti.

„Ano je,“ povídám. Měla pravdu. Já měl vážně na jednom kuffíku tu pitomou nálepku z Pencey. To teda bylo uhozený, to se musí nechat.

„Ach, vy chodíte do Pencey?“ povídá. Měla příjemnej hlas. Přímou jako stvořenej do telefonu. Páni, ta by s sebou měla nosit telefon.

„Ano, chodím,“ odpověděl jsem.

„Ale to je báječné. To třeba znáte mého syna? Ernesta Morrowa? Chodí taky do Pencey.“

„Ano, znám. Chodí se mnou do třídy.“

Její syn byl bezesporu ten největší smrad, co kdy chodil do Pencey. Ten největší smrad za celou tu dobu, co ta hnusná škola existuje. Vždycky když se osprchoval, šel po chodbě a plácal promočeným ručníkem lidi přes prdel. Přesně tenhle typ kluka vám to byl.

„Ale to je milé,“ řekla ta dáma. Ale neznělo to nijak uhozeně. Byla prostě milá. „To musím říct Ernestovi, že jsme se seznámili,“ povídá. „Smím se vás zeptat, jak se jmenujete?“

„Rudolf Schmidt,“ odpověděl jsem. Neměl jsem chuť jí vykládat svoje curriculum vitae. Rudolf Schmidt se jmenoval školník v našem baráku.

„Líbí se vám v Pencey?“ zeptala se mě.

„V Pencey? Není to nejhorší. Není to zrovna ráj nebo něco, ale není to tam o nic horší než ve většině ostatních škol. Někteří kantoři to berou hrozně svědomitě.“

„Ernest tu školu přímo zbožňuje.“

„Však já vím.“ Načež jsem si začal kapánek pouštět hubu na špacír. „On se ohromně dobře přizpůsobuje. Vážně. Jako že se dovede doopravdy všemu přizpůsobit.“

„Myslíte?“ zeptala se mě. Zřejmě ji to pekelně zajímalo.

„Ernest? Ovšem,“ povídám. Načež jsem se díval, jak si sundává rukavice. Páni, ta vám byla samej briliant!

„Zlomila jsem si nehet, jak jsem vystupovala z taxíku,“ povídá. Podívala se na mě a usmála se. Dovedla se senzačně mile usmát. Vážně. Většina lidí se skoro vůbec nedovede usmát. A když, tak jen odporově. „Někdy máme s manželem o Ernesta starosti,“ povídá. „Někdy máme dojem, že se dost dobře nesnáší s lidmi.“

„Jak to myslíte?“

„Víte, on je to totiž hrozně citlivý hoch. Nikdy se moc dobře nesnášel s ostatními hochy. Snad bere všechny věci trochu vážněji, než by na svůj věk měl.“

Citlivý. To mě umrtvilo! Ten pásek Morrow byl citlivej asi jako prkýnko na W. C.

Pořádně jsem si ji prohlíd. Nepřipadala mi nějak praštěná. Vypadala, že by mohla mít sakra správnou představu, co je to za smrada, ten její synátor. Ale člověk nikdy neví – já myslím jako, když je to něčí matka. Matky jsou všechny kapánek nenormální. Ale Morrowa maminka se mi stejně líbila, fakt. Byla prima. „Směl bych vám nabídnout cigaretu?“ zeptal jsem se ji.

Rozhlídla se. „Myslím, že to jsou nekuřáci, Rudolfe,“ povídá.

Rudolfe. To mě umrtvilo! „To nevádí. Dokud nám někdo nevynadá, můžeme kouřit,“ odpověděl jsem. Vzala si ode mě cigaretu a já ji zapálil.

Kouření jí slušelo. Šlukovala, ale nehltala kouř jako většina žen v jejím věku. Byla ohromně okouzlující. A měla poměrně dost sex-appealu, jestli chcete co vědět. Vážně.

Dívala se na mě tak trochu divně. „Promiňte, ale mně se zdá, že vám teče z nosu krev,“ povídá zničehonic.

Přikýv jsem a vytáh kapesník. „Já dostal sněhovou hroudou,“ povídám. „Takovou tou hrozně ledovatou.“ Byl bych jí asi řek, co se stalo doopravdy, ale to by moc dlouho trvalo. Ale stejně se mi líbila. Trochu mě začínalo mrzet, že jsem jí řek, že se jmenuju Rudolf Schmidt. „Copak Ernie,“ povídám. Jestlipak víte, že je to jeden z nejoblíbenějších hochů v Pencey?“

„Ne, to nevím.“

Přikýv jsem. „Vlastně to všem dost dlouho trvalo, než ho poznali blíž. Vážně. Je to divnej kluk. Zvláštní kluk – v mnoha směrech – rozumíte, co myslím? Třeba když jsem se s ním seznámil. Když jsem se s ním seznámil, tak jsem si myslel, že je snob. Myslel jsem si to. Vážně. Ale není. To dělá jenom ta jeho zvláštní povaha. Proto to člověku chvíli trvá, než ho pozná blíž.“ Paní Morrowová neříkala nic, ale páni, měli byste ji vidět! Já vám ji úplně přikoval k sedadlu. Tyhle matky, ty chtěj slyšet jedině o tom, jak je jejich syn sekáč.

Potom jsem ale začal kecat doopravdy. „Vykládal vám o těch volbách?“ zeptal jsem se. „O volbách v naší třídě?“ Zavrtěla hlavou. Já vám ji dostal skoro do transu. Vážně. „Víte, jedna skupina chtěla, aby byl Ernie starostou třídy. Totiž, bylo to jednomyslně. Byl to totiž jedinej kluk, kterej by si s tou funkcí doved doopravdy poradit,“ povídám – páni, že jsem ale kecal. „Ale zvolili jinýho kluka – Harryho Fencera. A víte, proč ho zvolili? Zvolili ho jedině proto, že Ernie nechtěl kandidovat. Právě proto, že je tak děsně plachej a skromnej a tak. On vám odmít... Páni, ten je ale plachej! Měla byste ho mít k tomu, aby se to v sobě snažil překonat.“ Podíval jsem se na ni. „On vám o tom nevykládal?“

„Ne, nevykládal.“

Přikýv jsem. „To je celej Ernie. Tohle neřekne. To je jeho jediná chyba – je příliš plachej a skromnej. Vážně byste ho měla mít k tomu, aby se tu a tam odvázel.“

Zrovna v tom okamžiku přišel průvodčí a chtěl vidět lístek paní Morrowové, a tak jsem měl příležitost toho žvanění nechat. Ale jsem stejně rád, že jsem jí to všechno nakecal. Takovej kluk jako Morrow, co věčně plácá lidi ručníkem přes prdel – a snaží se, aby to doopravdy bolelo – takový kluci nejsou krysy, jenom dokud jsou malí, takový kluci jsou krysy celej život. Ale vsadím se, že po tom všem, co jsem jí našvanil, si o něm paní Morrowová bude až navěky myslet, že je to takovej hrozně plachej a skromnej hoch, kterej nám nedovolil, abysme ho zvolili starostou. Možný to je. Člověk nikdy neví. V těchhle případech to matkám nikdy moc nemyslí.

„Neměla byste chuť na koktejl?“ zeptal jsem se. I já bych si byl dal říct. „Co kdybysme přešli do jídelního vozu? Co říkáte?“

„A smíte si už vůbec objednávat alkoholické nápoje?“ zeptala se mě. Ale ne že by mě chtěla setřít. Na to byla moc roztomilá, než aby někoho stírala.

„No, vlastně ještě ne, ale obyčejně mi nalejou, protože jsem velkej,“ odpověděl jsem. „A mám fúru šedivejch vlasů.“ Otočil jsem se k ní bokem a ukázal jí svoje šedivý vlasy. Byla z toho úplně vedle. „No tak, smím vás pozvat? Co říkáte?“ povídám. Bylo by to prima, kdyby šla.

„Snad přece jenom radši ne. Ale přesto vám mockrát děkuju,“ povídá. „Jídelní vůz už bude takjakotak zavřený. Ono už je totiž dost pozdě.“ Měla pravdu. Já dočista zapomněl, kolik je hodin.

Načež se na mě podívala a položila mi otázku, ze který jsem měl celou tu dobu vítr. „Ernest psal, že přijede domů ve středu, že vánoční prázdniny začínají ve středu,“ povídá. „Doufám, že nejedete domů narychlo kvůli nějaké nemoci v rodině?“ V obličejí měla doopravdy starost. Ne že by jen chtěla strkat nos do cizích věcí. To bylo vidět.

„Ne, naši jsou v pořádku,“ odpověděl jsem. „Jedu kvůli sobě. Musím na operaci.“

„Ach, to je mi tak líto,“ povídá. A taky jí to líto bylo. Vážně. Mně zas bylo v tu ránu líto, že jsem to řekl, ale už bylo pozdě.

„Ono to není nic vážnýho. Já mám na mozku takovej malinkatej nádor.“

„Proboha, to snad ne!“ dala si ruku na ústa.

„Ale to bude zase všechno v pořádku. Je to hned z kraje. A ten nádorek je mrňavouček. Ten vyříznou maximálně za dvě minuty.“

Načež jsem začal číst jízdňí řád, co jsem měl v kapse. Jen abych přestal s tím lhaním. Já jak jednou začnu, dokážu pokračovat hodiny a hodiny, když se mi zachce. Bez legrace. Hodiny a hodiny.

Pak už jsme toho moc nenamluvili. Ona začala číst Vogue, co měla s sebou, a já se chvíli koukal z okna. V Newarku vystoupila. Popřála mi hodně štěstí při tý operaci. Pořád mi říkala „Rudolfe“. Načež mě pozvala, abych Ernieho navštívil v létě v Gloucesteru, ve státě Massachusetts. Říkala, že mají vilu přímo na pláži a tenisovej kurt a všechno možný, ale já jí jenom poděkoval a řekl, že jedu s babičkou do Jižní Ameriky. Což byla vážně petarda, poněvadž moje babička skoro ani nevychází z domu, leda snad na nějaký pitomý odpolední představení nebo tak něco. Ale já bych k tomu smradovi Morrowovi na návštěvu nejel ani za všechny prachy světa. Ani kdybych si měl zoufat.

Když jsem vystoupil na Pensylvánským nádraží, šel jsem nejdřív ze všeho do telefonní budky. Měl jsem chuť někomu brnknout. Nechal jsem kufrы přímo před budkou, abych na ně viděl, ale když jsem vlezl dovnitř, tak jsem si nemohl vzpomenout na nikoho, komu bych zavolał. Můj bratr D. B. byl v Hollywoodu. Moje malá sestřička Phoebe chodí spát tak v devět – takže ji jsem teda zavolał nemoh. Jí by to bylo fuk, kdybych ji vzbudil, ale problém byl v tom, že by ten telefon nevzala vlastnoručně. Kdo by ho vzal vlastnoručně, by byli naši. Čímž to haslo. Pak mě napadlo, že bych mohl brnknout mamince Hanky Gallagherové a zjistit, kdy Hance začínají prázdniny. Jenomže se mi nechtělo. Kromě toho už bylo pozdě k nim volat. Načež mě napadlo, že bych mohl zavolał jednu holku, s kterou jsem poměrně často chodil, Sally Hayesovou, poněvadž jsem věděl, že ona už vánoční prázdniny má. Napsala mi takovej dlouhej, nabouřenej dopis a zvala mě, abych k nim na Štědrý den přišel a pomoh jí ustrojit stromeček. Ale měl jsem vítr, že k telefonu přijde její matka. Její matka se znala s mou maminkou a já si dovedl představit, jak letí k telefonu, div se nepřetrhne, a vykládá naší mámě, že jsem v New Yorku. Kromě toho jsem nebyl dvakrát žhavěj, abych se bavil se starou Hayesovou po telefonu. Řekla jednou Sallyně, že jsem větroplach. Že přej jsem větroplach a nemám žádný životní cíl. Pak mě napadlo, že bych mohl zavolał jednoho kluka, s kterým jsem chodil do školy ve Whootonu, Carla Lucea, ale toho jsem zase neměl nějak moc rád. A tak jsem nakonec nezavolał nikoho. Asi za dvacet minut nebo za kolik jsem vyšel z budky, vzal si kufrы, šel do tý krytý haly, u který stojel taxíci, a vzal si taxíka.

Já jsem vám tak pekelně roztržitel! Já dal řidiči svou normální adresu – jen tak ze zvyku – dočista jsem totiž zapomněl, že se chci na několik dní utábořit v hotelu a že nechci domů, dokud nezačnou prázdniny. Nevzpomněl jsem si na to, až když jsme byli v půli parku. Načež jsem řekl: „Haló, prosím vás, nemohly byste obrátit, až se vám to bude hodit? Já jsem vám dal špatnou adresu. Chtěl bych zpátky do města.“

Řidič byl vykuk. „Tady nemůžu vobrátit, mladej. Tady je jednosměrka. Teď už musím dojet až k Devadesátý ulici.“

Nechtěl jsem se pouštět do debaty. „Dobrá,“ povídám. Načež jsem si zničehonic na něco vzpomněl. „Poslyšte,“ povídám. „Znáte vy ty kachny na tom jezírku u ulice Central Park South? Tam na tom rybníčku? Nemáte čírou náhodou ponětí, kam se podějou, když jezírko celý zamrzne? Ty kachny? Nemáte tušení – jen tak náhodou?“ Bylo mi jasný, že je tady pravděpodobnost jedna k milionu.

Otočil se a podíval se na mě, jako bych útek z blázince. „Co to má znamenat, kamaráde?“ povídá. „To si chceš ze mě utahovat?“

„Ale ne – prostě mě to zajímá.“

Pak už neříkal nic a já taky ne. Až když jsme u Devadesátý ulice vyjeli z parku. Potom povídá: „Tak kam teď, kamaráde?“

„Totiž, abyste chápal, já bych nechtěl do žádnýho hotelu na východní straně, kde bych moh narazit na někoho známýho. Cestuju inkognito,“ povídám. K smrti nerad pronáším takový uhozeniny jako „cestuju inkognito“, ale když mluvím s někým, kdo je uhozený, tak se pak chovám taky tak. „Nemáte náhodou tušení, která kapela hraje v Taftu nebo v New Yorkem?“

„Nemám šajna, mladej.“

„Tak mě teda dovezte do Edmontu,“ povídám. „Nechtěl byste se cestou stavít na koktejl? Já to zatáhnu. Mám moře prachů.“

„Nejde to, mladej, je mi líto.“ To teda byl báječný společník, fakt. Příšerná nátura.

Přijeli jsem k hotelu Edmont a já se zapsal. Ještě v taxíku jsem si nasadil tu červenou loveckou čepičku, jen tak z recese, ale než jsem se zapsal, tak jsem si ji sundal. Nechtěl jsem vypadat jako nějaká seknutina nebo něco. Což teda byla ironie. Vážně. To jsem ještě nevěděl, že ten pitomý hotel je plný zvrhlíků a imbecilů. Kam jste se podívali, všude samá seknutina.

Dali mi takovej odpornej pokoj, z okna se nebylo nač kouknout než na druhou stranu hotelu. Mně to bylo celkem fuk, byl jsem moc zdeprimovanej, než abych se staral, jestli mám pěknou vyhlídku nebo ne. Posluha, co mě doved do pokoje, byl takovej hrozně starej chlápek, minimálně pětadesátiletý. Ten mě deprimoval ještě víc než ten pokoj. Byl to takovej plešoun, co si češe všechny vlasy na jednu stranu, aby mu nebyla vidět pleš. To bych chodil radši plešatej, než bych dělal tohle! Ono to asi stejně musí bejt senzační zaměstnání pro pětadesátiletýho maníka. Nosit lidem kufry a čekat na tuzér. Nebyl pravděpodobně moc inteligentní a nic, ale stejně to byla hrůza.

Když odešel, koukal jsem se chvíli z okna, ještě v kabátě a tak. Neměl jsem nic jinýho na práci. To byste teda mrkali, co se dělo na druhý straně hotelu. Aní si nedali práci stáhnout záclony. Viděl jsem jednoho šedovlasýho chlápka, jenom ve spodkách, kterej vypadal náramně korektně a přitom prováděl něco, co byste mi vůbec nevěřili, kdybych vám to vypravoval. Nejdřív si položil na postel kufr. Nač se vyndal kompletní ženský oblečení a začal si to navlíkat. Doopravdický ženský šaty – hedvábný punčochy, střevičky s vysokýma podpatkama, podprsenku a takovej ten korzet, co od něj visej ty cancourky a tak. Načež si vám natáh černý, hrozně přiléhavý večerní šaty. Na mou duši. Pak se začal procházet po pokoji – dělal úplně malinkatý krůčky – jako ženská – a kouřil cigaretu a prohlížel se v zrcadle. A byl tam docela sám! Ledaže byl někdo v koupelně – tak dalece jsem už zase neviděl. Potom v okně skoro přímo nad ním jsem viděl, jak nějaký mužskej a ženská stříkají jeden na druhýho vodu z

pusy. Ono to bylo asi nějaký pití, ne voda, neviděl jsem, co v těch skleničkách mají. Zkrátka a dobře, nejdřív si nabral do pusy on a vyprsk to všechno na ni, načež to udělala ona jemu –

propánakrále, oni se vám při tom čenžovalil Měli byste je vidět! Byli z toho celou tu dobu jako u vytržení, jako by to byla ta největší legrace, co vůbec existuje. Bez legrace, v tom hotelu se vám to zvrhlíkama jen hemžilo! Já byl pravděpodobně jedinej normální případ v celým podniku, a to je co říct! Div že jsem neposlal telegram Stradlaterovi, aby našel na první vlak do New Yorku. Byl by v tom hotelu kápo.

Problém je v tom, že tyhle sprostárny člověka přitahujou, aby se koukal, dokonce i když nechce. Například ta holka, co si nechávala stříkat vodu po obličej, byla moc hezká. Totiž to je právě ten můj problém. V hloubi duše jsem asi ten největší erotoman, jakýho jste kdy viděli. Někdy dokážu myslet na pěkný vylomeniny, a nebyl bych ani proti tomu je provádět, kdyby se naskytla příležitost. Dovedu si dokonce představit, že kdyby ta holka byla s'atá a já taky, že by to mohla bejt v jistým smyslu náramná sranda, stříkat jeden druhému do obličej vodu nebo něco. Jenže mi je to proti srsti, fakt. Když to člověk rozebere, nemá to fazónu. Já si myslím, že by člověk neměl blbnout s holkou, kterou nemá doopravdy rád, a když ji má rád, tak by měl mít rád i její obličej, a když má rád její obličej, tak by si měl dát pokoj a nedělat takový vylomeniny jako stříkat po něm vodu. Hrůza na tom je, že dělat tyhle vylomeniny je kolikrát náramná legrace. A když se začnete snažit, abyste aspoň neprováděli moc velký vylomeniny, když se začnete snažit, abyste nezkazili něco, co je vážně prima, holky v tom člověku zrovna moc nepomáhaj. Já znal jednu holku, to už je pár let, která vám dokázala provádět ještě větší vylomeniny než já! Páni, jestli to nebylyvylomeniny! Ale v tom momentě to byla ohromná zábava – v jistým slova smyslu. Sex je něco, z čeho jsem tak trochu jelen. Člověk nikdy neví, čím je. Vždycky si stanovím sexuální pravidla, jenže je hned zase poruším. Loni jsem si stanovil pravidlo, že už nebudu nikdy blbnout s holkama, který mi v podstatě lezou krkem. Ale stejně jsem ho porušil, hned ten tejdén, co jsem si ho stanovil, prakticky ještě ten večer. Celej ten večer jsem se muchlal s jednou příšernou káčou, nějakou Anně Louisou Shermanovou.

Sex je prostě něco, z čeho jsem jelen. Na mou duši.

Jak jsem tam tak stál, začal jsem si pohrávat s myšlenkou, že bych moh brnknout Hance – že bych ji jako moh zavolat meziměstsky do B. M. , kam chodila, místo abych volal její matku a zjišťoval, kdy přijede domů. Volat na kolej pozdě v noci se sice nesmí, ale já si to celý sesumíroval. Ať přijde k telefonu, kdo chce, řeknu, že jsem její strejček. Řeknu, že se její tetička právě zabila při havárce a že musím s Hankou okamžitě mluvit. Což by bejvalo klaplo. Neudělal jsem to jedinej proto, poněvadž jsem na to neměl náladu. Když člověk nemá náladu, tak tyhle věci zbabrá.

Za chvíli jsem si sed na židli a vykouřil pár cigaret. Začínal jsem dostávat značný chutě. To se musí nechat. Načež jsem zničehonic dostal

nápad. Vytáh jsem si náprsní tašku a začal hledat adresu, kterou mi dal jeden kluk, co chodil do Princetonu, seznámil jsem se s ním v létě na jednom mejdanu. Nakonec jsem ji našel. Byla celá zamazaná od barvy, jak na ni pustila moje náprsní taška, ale dala se ještě přečíst. Byla to adresa jedny holky, která sice nebyla vyloženě prostitutka nebo něco, ale která semhle támhle nebyla proti tomu, jak mi ten kluk z Princetonu povídal. Jednou ji přivedl do Princetonu tancovat a málem ho za to vylili. Dělala kdysi striptérku v kabaretu nebo tak něco. Zkrátka a dobře jsem šel k telefonu a brnknul jí. Jmenovala se Faith Cavendishová a bydlela na rohu Pětašedesátý ulice a Broadwaye, v hotelu Standford Arms. Nějakej zapadáček. Zaručeně.

Nějakou chvíli jsem si myslel, že není doma nebo co. Pořád se nikdo nehlásil. Načež konečně někdo zvěd telefon.

„Haló,“ povídám. Hodně jsem snížil hlas, aby neuhádla, kolik mi je. Já mám takjakotak hrozně hluboký hlas.

„Haló,“ řekl něčí ženskej hlas. Ale ne zrovna dvakrát přívětivě.

„To je slečna Faith Cavendishová?“

„Kdo volá?“ zeptala se. „Co je to za způsoby volat v takovou nesmyslnou dobu?“

To mě kapánek polekalo. „Já vím, že už je dost pozdě,“ povídám takovým hrozně dospělým hlasem. „Promiňte, prosím vás, ale já bych se s váma moc rád seznámil.“ Řek jsem to pekelně distingované. Vážně.

„A kdo to volá?“ řekla.

„Totiž, vy mě neznáte, já jsem přítel Eddieho Birdsella. On mi jednou řek, že bysme si spolu měli někdy zajít na koktejl, až budu ve městě.“

„A kdo? Kdo že je ten váš přítel?“

Páni, ta byla v tom telefonu jako saň. Div že na mě neřvala.

„Edmund Birdsell. Eddie Birdsell,“ povídám. Já si nemoh vzpomenout, jestli se jmenuje Edmund nebo Edward. Setkal jsem se s ním jednou, na nějakým stupidním mejdanu.

„Nikoho takovýho neznám, vážený. A jestli si myslíte, že mě to baví, když mě někdo o půlnoci vzbudí –“

„Eddie Birdsell? Z Princetonu?“ povídám.

Zřejmě si to jméno v duchu opakovala.

„Birdsell... Birdsell... z Princetonu... z univerzity v Princetonu?“

„Správně,“ povídám.

„Vy jste z univerzity v Princetonu?“

„Totiž... tak nějak...“

„Ach tak... Copak dělá Eddie?“ povídá. „Ale jsou to stejně podivný zvyky volat lidi v tuhle dobu, fakt. Kristepane!“

„Má se prima. Mám vyřídít, že se nechá poroučet.“

„Že mockrát děkuju. Že se taky nechám poroučet,“ povídá. „To je báječnej mládenec. Copak dělá?“

Zničehonic začala bejt pekelně přívětivá.

„To víte, je to pořád dokola,“ odpověděl jsem. Jak jsem měl kruci vědět, co dělá. Vždyť já toho kluka skoro ani neznal. Ani jsem nevěděl, jestli je ještě pořád v Princetonu. „Poslyšte,“ povídám, „neměla byste zájem zajít se mnou někam na koktejl?“

„Heleďte, máte vůbec tušení, kolik je hodin?“ povídá. „A jak se vůbec menujete, jestli se smím zeptat?“ Najednou začala mluvit s anglickým akcentem. „Podle hlasu jste ještě trochu zelený.“

Zasmál jsem se. „Děkuju za poklonu,“ řek jsem – pekelně distingvovaně. „Mé jméno je Holden Caulfield.“ Byl bych jí měl udat nějaký falešný jméno, ale nenapadlo mě to.

„Koukněte se, pane Cauffle. Já nemám ve zvyku umlouvat si schůzky vo půlnoci. Já jsem pracující děvče.“

„Zejtra je neděle,“ povídám.

„To na věci nic nemění. Já se musím vyspat. Však víte. Hodina před půlnocí...“

Jeden koktejl bysme si snad mohli dát. Není tak pozdě.“

„Jste hrozně laskav,“ povídá. „Odkud voláte? Kdepak to vlastně jste?“

„Já? V telefonní budce.“

„Ach ták,“ povídá. Načež nastala hrozně dlouhá pauza.

„Víte, pane Cauffle, já bych s váma někdy moc ráda šla. Podle hlasu bych řekla, že jste interesantní. Podle hlasu bych řekla, že jste určitě hrozně interesantní člověk. Ale je vážně pozdě.“

„A nemoh bych přijít já k vám?“

„Víte... normálně bych řekla fajn. Totiž, chci říct, že by to bylo báječný, kdybyste ke mně moh zaskočit na koktejl, ale moje spolubydlící je nemocná. Leží tady celou noc a ne a ne na chvílunku zdřímnout. Abych vám řekla pravdu, právě ten moment zavřela oči.“

„Ach, to je smůla.“

„Kde jste se usadil? Třeba bysme spolu mohli na ten koktejl zajít zítra?“

„Zejtra to nejde,“ povídám. „Jedině dnes večer.“ To jsem ale byl trdlo. To jsem neměl říkat.

„Tak to se nedá nic dělat. Škoda.“

„Mám Eddiemu vyřídít pozdrav?“

„Buďte tak laskav. Tak si to v New Yorku pěkně užijte. Je to báječný město.“

„Já vím. Děkuju. Dobrou noc,“ povídám. Načež jsem zavěsil.

Páni, to jsem ale vážně zvorál. Kdybych se bejval domluvil aspoň na nějakaj ten koktejl nebo na něco.

Bylo ještě pořád hrozně brzo. Nevím na beton, kolik bylo hodin, ale nějak pozdě nebylo. Nejvíc ze všeho nesnáším, když mám jít spát a nejsem ještě vůbec unavený. A tak jsem si otevřel kufry a vyndal čistou košili, načež jsem šel do koupelny, umyl se a převlík. Řek jsem si, že udělám to, že sejdu dolů a mrknu se, co se provozuje v Lavender baru. V tom hotelu byl takovej noční podnik, Lavender bar.

Jak jsem si převlíkal tu košili, tak jsem málem brnk svý sestřičce Phoebe. Měl jsem chuť popovídat si s ní po telefonu, fakticky. S někým, komu to myslí a tak. Ale nemoh jsem to risknout jí brknout, poněvadž je ještě malá a nebyla by vzhůru, natož pak aby byla někde poblíž telefonu. Napadlo mě, že bych moh zavěsit, kdyby to vzali naši, ale to by bylo takjakotak neklaplo. Poznali by, že jsem to já. Moje maminka vždycky pozná, že jsem to já. Ona má intuici. Ale byl bych si s Phoebulkou docela rád chvíli pokecal, fakt.

Přál bych vám Phoebulku znát! Jakživ jste neviděli tak hezkou a chytrou holčičku. Phoebulka je doopravdy chytrá. Já jen jako, že co chodí do školy, má pořád samý jedničky. Abych řek pravdu, já jsem vlastně jedinej zabeđenec v rodině. Můj bratr D. B. je spisovatel a můj bratr Allie, ten, co umřel a co jsem vám o něm vykládal, to byl pane fiskus. A tak vlastně jedinej já jsem zabeđenec. Ale přál bych vám vidět Phoebulku! Má rezatý vlasy, tak trošinku jako měl Allie, a v létě je nosí hodně nakrátko. V létě si je vždycky shrne za uši. Má moc hezký malý ouška. Ale zato v zimě nosí vlasy hodně dlouhý. Někdy jí je maminka zaplité do copánků a někdy ne. Ale jí to sluší. Vážně. Je jí teprve deset. Je dost hubená, jako já, ale jí to sluší. Je hubená jako bruslařka na kolečkovejch bruslích. Jednou jsem se za ní díval z okna, když přejížděla Pátou avenui a jela do parku. Tu byste měli rádi. Víte, když Phoebulce něco vykládáte, ví docela přesně, o čem je řeč. Totiž, Phoebulku můžete dokonce i vzít, kam chcete. Když ji například veme člověk s sebou do bijáku na nějakou pitominu, pozná, že je to pitomina. A když ji vezmete na něco prima, pozná, že je to prima. My jsme ji s D. B. vzali na ten francouzskej film Pekařova žena, co v něm hrál Raimu. Byla z toho úplně vedle. Ale její nejzamilovanější film je Třicet devět stupňů s Robertem Donatem. Ona vám zná celej ten film nazpaměť, protože já jsem s ní na tom byl minimálně desetkrát. Například když Donat přijde k tomu statku ve Skotsku, když utíká poldům, řekne Phoebulka nahlas na celej biják: „Cejtíš se na to?“ zároveň s tím Skotem ve filmu. Zná všechny dialogy zpaměti. A když ten profesor ve filmu, ten, co je ve skutečnosti německej špión, ukáže na Roberta Donata malíčkem, na kterým mu chybí článek, Phoebulka ho předběhne. Ukáže ve tmě na mě, přímo do obličeje. Phoebulka je fajn. Ta by se vám líbila. Jedinej problém u ní je, že je někdy

moc něžná. Na to, že je dítě, je strašně citově založená. Vážně. A ještě jednu vlastnost má. Věčně píše romány. Jenomže je nikdy nedopíše. Všechny jsou o jedny malý holce, která se jmenuje Hazel Weatherfieldová – jenomže Phoebe to píše „Hazle“. Ta Hazle Weatherfieldová je detektivkou. Má být jako sirotek, ale čas od času se vždycky vynoří její otecko. Její otecko je obyčejně „vysoký přitažlivý gentleman ve věku asi dvacetiletý“. To by člověk umřel! Naše Phoebulka! Na mou duši, že by se vám líbila. Ta byla chytrá už jako malinkatej mrňous. Když byla ještě malá, brávali jsme ji s Alliem do parku, zvlášť v neděli. Allie měl takovou plachetku a vždycky si s ní ohromně vyhrál a Phoebulku jsme brávali s sebou. Nosila bílý rukavičky a šla hezky mezi náma jako dáma. Ať jsme se s Alliem bavili, o čem chtěli, Phoebulka vždycky poslouchala. Člověk někdy zapomněl, že je u toho, poněvadž byla taková malá. Ale ta vám to připomněla! Od rána do večera člověku skákala do řeči. Vždycky do mě nebo do Allieho strčila nebo něco a zeptala se: „Kdo? Kdo že to řek? Bobby nebo ta dáma?“ A my jsme jí řekli, kdo to povídal, a ona na to: „Aha,“ a hned zas poslouchala dál. Allie z ní měl taky vždycky ohromnou psinu. Jako že ji měl taky moc rád. Ted je jí deset a už není tak docela mrňavá, ale ještě pořád z ní má každé ohromnou psinu – aspoň každé, komu to myslí. Zkrátka a dobře, s Phoebulkou si má člověk vždycky chuť popovídat po telefonu. Ale já měl moc velké vítr, že by k telefonu přišli naši a že by poznali, že jsem v New Yorku a že mě vyrazili z Pencey a tak. Takže jsem si jenom dooblík tu košili. Pak jsem se dostrojil a sjel výtahem do vestibulu podívat se, co se tam provozuje.

Vestibul byl skoro prázdný, až na několik chlapů a několik blondýn, který vypadali jako pasáci a štetky. Ale z Lavender baru bylo slyšet kapelu, a tak jsem šel dovnitř. Nebyl tam moc velké nášvih, ale přesto mi dali mizernej stůl – hodně vzadu. Měl jsem asi vrazit číšníkovi dolar. Páni, v New Yorku maj peníze doopravdy slovo – bez legrace.

Kapela byla chabavá. Buddy Singer. Řezali do toho ostopéro, ale nebylo to to. Nemělo do odpich. A bylo tam hrozně málo lidí v mém věku. Vlastně tam nebyl nikdo v mém věku. Byli tam většinou postarší napucovaný páni se slečnama. Až na ten stůl vedle mého. U stolu hned vedle mě seděly tři slečny tak kolem třiceti. Všechny tři byly hrozně ošklivé a všechny tři měly klobouk, podle kterého člověk hned poznal, že nejsou z New Yorku, ale jedna z nich, ta blondýna, docela ušla. Ta blondýna byla docela roztomilá a já na ni začal dělat kapánek oči, jenže v tom momentě přišel vrchní, co si dám. Dal jsem si whisky se sodou a řek jsem mu, aby mi to dones každý zvlášť – vysypal jsem to ze sebe hezky rychle, poněvadž když to z člověka leze jako z chlupatý deky, každé hned pozná, že vám ještě není jednadacet, a alkohol vám neprodá. Ale byla s ním stejně potíž. „Lituju, pane,“ povídá, „ale máte nějaký doklad, kolik je vám let? Třeba řidičák?“

Podíval jsem se na něj mrazivým pohledem, jako by mě byl pekelně

urazil, a zeptal jsem se: „Vypadám snad na to, že mi ještě není jednadvacet?“

„Lituju, pane, ale my máme svoje – „

„Dobrá,“ povídám. Nechal jsem to plavat. „Tak mi přineste coca-colu.“

Když už byl na odchodu, zavola jsem ho zpátky. „Nemoh byste mi do toho vrazit malej rum nebo něco?“ zeptal jsem se. „Přece nemůžu sedět v takovým uhozeným lokále střízlivěj jak miminko? Nemoh byste mi do toho vrazit malej rum?“

„Je mí hrozně líto, pane, ale... „,“ povídá a byl v tahu. Ale já mu to nezazlival. Když je někdo nachytá, že prodali nezletilýmu alkohol, vylítnou z místa. A já nezletilej jsem, krucinál!

Začal jsem zase dělat oči na ty tři jezinky u vedlejšího stolu. Totiž na tu blondýnu. O těch druhých dvou by se dalo uvažovat leda na opuštěném ostrově. Ale nebyl jsem nijak dotěrněj. Jenom jsem na všechny vrhal takový hrozně frajerský pohledy. Ale co ty tři holky začaly vyvádět! Začaly se vám hihňat jak pominutý. Asi si mysleli, že jsem ještě moc zelenej, než abych směl po někom pokukovat. To mě pekelně otrávil – jako kdybych se s nima chtěl ženit nebo co! Po tomhle bych je byl měl asi ignorovat, ale problém byl v tom, že se mi vážně chtělo tancovat. Já někdy hrozně rád tancuju a tenkrát to byl právě ten případ. A tak jsem se k nim zničehonic naklonil a povídám. „Slečny, nechtěla byste si některá z vás zatančit?“ Ale nezeptal jsem se dotěrně nebo něco. Abych řek pravdu, tak jsem se zeptal hrozně distinguovaně. Jenže ty holky si myslely, že to má bejt taky bžunda, krucinál. Začaly se vám hihňat znova. Bez legrace, byly to nány, vážně. „Tak jdem na to?“ povídám. „Provedu vás po řadě. Jste pro? Tak co? Jdem?“ Mně se vám chtělo doopravdy tancovat.

Nakonec se zvedla ta blondýna, poněvadž bylo jasný, že to říkám vlastně jí, a šli jsme na parket. Ty druhý dvě nány div nedostaly hysterickéj záchvat, když jsme odešli. Že jsem na tom ale musel bejt zatraceně bledě, když jsem si s nima vůbec co začínal.

Ale stálo to za to. Ta blondýna, ta vám ale uměla tancovat! Byla to jedna z nejlepších tanečnic, s jakou jsem kdy tancoval. Bez legrace, tyhle stupidní holky člověka někdy na parketu převezou. Doopravdy chytrá holka, ta se v padesáti případech ze sta snaží vodit po parketu vás nebo tancuje tak mizerně, že je nejlíp, když s ní zůstanete u stolu a jenom se s ní namažete.

„Vy ale umíte doopravdy prima tancovat,“ řek jsem rý blondýně. „Měla byste tančit profesionálně. Vážně. Kdysi jsem s jednou profesionálkou tančil, ale vy tančíte minimálně dvakrát lip než ona. Slyšela jste někdy o Markovi a Mirandě?“

„Cože?“ povídá. Vůbec mě neposlouchala. Rozhlížela se po lokále.

„Ptám se, jestli jste někdy slyšela jméno Marco a Miranda?“

„Nevím. Ne. Já nevím.“

„To je totiž jeden taneční pár. Ona tancuje. Ale žádná extra třída to není.“

Umí všechno, co má tanečnice umět, ale přesto to není žádná extra třída. Víte, jak se pozná doopravdy senzační tanečnice?“

„Co jste to říkal?“ zeptala se. Vůbec mě neposlouchala. Její myšlenky bloudily po lokále.

„Povídám, jestli víte, podle čeho se pozná senzační tanečnice?“

„Mhm.“

„Koukejte – tady, jak mám ruku na vašich zádech. Když mám pocit, že pod rukou nemám vůbec nic – ani sedínku, ani nohy, ani kolena – prostě nic – tak pak je to doopravdy senzační tanečnice.“

Ale ona mě neposlouchala. Pročež jsem si jí na chvíli přestal všímat. Jenom jsme tančili. Pane na nebi, ale že ta husa uměla tancovat! Buddy Singer hrál právě s tou svou bohapustou kapelou „Jenom to jediné“ a ani oni to nedokázali úplně zabít. Je to prima šlágr. Nepokoušel jsem se při tanci o žádný extravagance – nesnáším, když se nějaký pásek začne na parketu produčirovat – ale roztáčet jsem ji ostopéro a ona se vždycky přizpůsobila. Legrace na tom byla, že jsem si myslel, že z toho má taky požitek, až se zničehonic vytrasila s tou slabomyslnou poznámkou: „Já jsem včera se svýma přítelkyněma viděla Petra Lorra,“ povídá. „Toho filmovýho herce. Na vlastní oči. Kupoval si noviny. Ten je kouzelný!“

„Vy ale máte kliku,“ povídám. „Vy máte vážně kliku. Věříte?“ To teda byla nána! Vážně. Ale zato tanečnice s velkým T. Já se vám nemoh udržet a musel jsem tu husu políbit na temeno – víte, tam, co měla pěšinku. Jenže ona se namíchla. „Dovolte! Co to má znamenat?“

„Nic. Nic to nemá znamenat. Jenom to, že umíte doopravdy tancovat,“ povídám. „Já mám malou sestřičku, chodí teprv do čtvrtý třídy. Tančíte málem tak dobře jako ona a ta teda tancuje lip než kdo jinej na světě, na tomhle i na onom.“

„Nechtě si ty řečičky, buďte tak laskav.“ No ne, to ale byla nána! Hotová královna. Páni! „Odkud jste vy tři?“ zeptal jsem se.

Ale ona neodpověděla. Nejspíš byla zaneprázdněná tím, že vyhlížela, jestli se někde nezjeví Petr Lorre. „Odkud jste vy tři?“ zeptal jsem se ještě jednou. „Cože?“ povídá.

„Odkud jste vy tři? Nemusíte odpovídat, jestli se vám nechce. Nerad bych, abyste se nějak namohla.“

„Ze Seattlu ve Washingtonu,“ povídá. Prokazovala mi tím ohromnou laskavost. „Vy jste báječná společnice,“ řekl jsem. „Věříte?“

„Cože?“

Nechal jsem to plavat. Bylo to takjakotak nad její síly. „Měla byste chuť si trochu zatrsat, kdyby spustili něco rychlýho? Nemyslím dělat nějaký vylomeniny – žádný skákání nebo něco – jen tak pomaloučku polehoučku. Až spustěj něco rychlýho, půjdou si všichni sednout, až na starý a tlustý pány, takže budeme mít spoustu místa. Jste pro?“

„Mně je to lhostejný,“ povídá. „Poslyšte – kolikpak je vám vlastně let?“ Nevím proč, ale tohle mě otrávil. „Proboha, nekazte legraci,“ povídám. Je

mi teprv dvanáct, propánakrále! Jsem velikej na svůj věk.“

„Poslyšte, už jsem vám jednou řekla, že tyhle řečičky nemám ráda,“ povídá. „Jestli chcete začínat s takovejma řečičkama, tak si jdu rovnou sednout ke svým přítelkyním.“

Omlouval jsem se jak blázen, poněvadž kapela začínala rychle kousek. Začali jsme trsat – hezky pomaloučku polehoučku – ne nějak uhozeně. Tancovala vážně dobře. Úplně stačilo, když se jí člověk lehce dotýkal. A vždycky když se otočila, tak se jí ten pěkněj zadeček tak hezky natřásal. Byl jsem do ní úplně vedle. Vážně. Když jsme si sedli, byl jsem do ní už napůl zamilovanej. To je právě ta patálie s holkama. Jak něco udělají pěkně, i když toho na nich není moc ke koukání nebo i když jsou kapánek stupidní, tak se do nich člověk napůl zamiluje, načež nikdy neví, čím je. Holky? Jéžíšikriste! Ty by člověka dohnaly k šílenství. Vážně.

Nepozvaly mě ke stolu – nejspíš proto, že na to byly moc velký husy – ale já si k nim přesto sed. Ta blondýna, co jsem s ní tancoval, se jmenovala Bernice – nevím jak dál – Crabsová nebo Krebsová. Ty druhý dvě, ty ošklivý, se jmenovaly Laverne a Marty. Řek jsem jim, že se jmenuju Jim Steele – jen tak z recese. Načež jsem se pokoušel s nima inteligentně konverzovat, což bylo prakticky nemožný. To by je člověk k tomu musel přidržet násilím. Dalo se těžko říct, která z nich je nejstupidnější. A všechny tři se v jednom kuse rozhlížely po lokále, jako by čekaly, že tam každou chvíli vrazí dav filmovejch hvězd. Asi si myslely, že když filmový hvězdy přijedou do New Yorku, vyskytují se vždycky v Lavender baru místo ve Stork klubu nebo v El Maroccu a podobně. Zkrátka a dobře, trvalo mi minimálně půl hodiny, než jsem se dověděl, kde v tom Seattlu pracujou a tak. Byly všechny tři zaměstnaný v jedny pojišťovně. Zeptal jsem se jich, jestli se jim to líbí, ale myslíte, že z těch tří hus bylo možný dostat inteligentní odpověď? Myslel jsem, že ty dvě ošklivý, Marty a Laverne, jsou sestry, ale když jsem se jich zeptal, obě se urazily. Bylo vidět, že ani jedna nechce vypadat jako ta druhá, a ono taky nebylo divu, ale byla to náramná legrace.

Tančil jsem se všema – se všema třema – s jednou po druhý. Jedna ta ošklivá, Laverne, netančila zrovna špatně, ale ta druhá, Marty, to byl zabiják. Tancovat s Marty, to bylo jako vláčet po parketu Sochu svobody. A tak jediná možnost, jak mít aspoň trochu požitek z toho, že ji tak vláčím po parketu, bylo trochu se přitom obveselovat. Řek jsem jí, že jsem na druhý straně parketu právě zahlídl Garyho Coopera, toho filmovýho herce.

„Kde?“ zeptala se mě – pekelně rozčilená. „Kde?“

„Jé, zrovínka jste ho propásla. Zrovínka teď odešel. Pročpak jste se nepodívala hned?“

Přestala málem tancovat, začala vykukovat všem přes hlavu, jestli by ho ještě zahlídla. „Do prkýnka!“ povídá.

Já vám jí málem zlomil srdce – vážně. Bylo mi pekelně líto, že jsem si z ní dělal psinu. Z někoho si člověk nemá dělat psinu, ani když si to ten

člověk zaslouží.

Ale povstala z toho hrozná legrace. Když jsme se vrátili ke stolu, Marty řekla těm druhým dvěma, že tam byl Gary Cooper a že zrovna odešel. Páni, Laverne a Bernice div nespáchaly sebevraždu, jak to uslyšely! Byly celý rozčilený a ptaly se Marty, jestli ho viděla. Marty řekla, že ho jenom zahlídla koutečkem oka. To mě umrtvilo!

V baru se už zavíralo, a tak jsem jim honem ještě každý koupil dvě skleničky, než zavřou, a pro sebe jsem si ještě objednal dvakrát coca-colu. Krucci, ten stůl vám byl samá sklenička! Ta jedna ošklivá, Laverne, si ze mě v jednom kuse utahovala, že piju jen coca-colu. Ta teda měla smysl pro humor, fakt!

Ona a Marty pily Tom Collinsy – v půli prosince, propánakrále! Na nic lepšího nepřišly. Ta blondýna, Bernice, pila bourbon se sodou. A pěkně to do sebe házela. Všechny tři v jednom kuse vyhlížely filmový hvězdy. Skoro nemluvily – ani mezi sebou. Marty mluvila víc než ty druhý dvě. V jednom kuse říkala hovadiny, který jdou člověku na nervy, jako třeba místo „jít na záchod“ řekla „jít se vytelefonovat“, a když ten chudinka vyšeptalej klarinetista Buddyho Singera vstal a zapískal pár uhozenejch brejků, pokládala to za naprostou senzaci. Místo klarinet říkala „sladký dřevo“. Ta tedy byla uhozená! Ta druhá ošklivá, Laverne, si o sobě nejspíš myslela, že je hrozně vtípná, protože v jednom kuse chtěla, abych zavolal tatínkovi a zeptal se ho, jakej má večer program. V jednom kuse se mě ptala, jestli má tatínek slečnu. Ptala se mě na to čtyřikrát – ta tedy byla vtípná, to je hotovka! Bernice, ta blondýna, neříkala skoro vůbec nic. Pokaždý, když jsem se jí na něco zeptal, řekla: „Cože?“ Což člověku dovede jít za chvíli na nervy.

Když dopily, všechny tři zničehonic řekly, že musí jít spát. Ty mě teda vypekly. Povídaly, že chtěj ráno brzy vstávat a jít na první představení do varieté Rádio City. Snažil jsem se je přemluvit, aby ještě chvíli pobýly, ale nechtěly. A tak jsem se rozloučili a bylo. Já jsem jim řek, že se na ně někdy přijedu v Seattlu mrknout, jestli tam budu mít kdy cestu. Ale moc pochybuju, že k tomu dojde. Jako k tomu, že se na ně přijedu mrknout.

S cigaretama a se vším všudy vylez účet asi na třináct dolarů. Myslím, že by se bejvaly měly aspoň nabídnout, že si za sebe zaplatěj to, co vypily, než jsem si k nim přišel – to se ví, že bych to bejval nepřipustil, ale nabídnout se aspoň mohly. Ale bylo mi to stejně dost fuk. Když měly na hlavě ty nemožný kokrhele a když to byly takový nány! A hrozně mě deprimovalo, jak řekly, že chtějí ráno brzy vstávat, aby stihly první představení v Rádio City. Když někdo – například nějaká holka ve strašlivým klobouku – jede celou tu cestu do New Yorku – až ze Seattlu ve Washingtonu, propánakrále! – jen proto, aby ráno mohla brzy vstát a jít na první představení v Rádio City, tak mě to tak deprimuje, že je to k nesnesení. Já bych jim bejval koupil všem třem třeba sto koktejlů, jen kdyby mi to bejvaly neříkaly.

Odešel jsem z Lavender baru hned po nich. Takjakotak už zavírali a kapela to položila už před hodnou chvílí. A vůbec, stejně to byl lokál, ve kterým sedět je hrůza hrůzoucí, ledaže tam máte někoho, kdo dobře tancuje, nebo vám číšník prodá něco, co se dá pít, a ne jen coca-colu. Na celém světě není jedinej noční podnik, kde by člověk vydržel nějak dlouho sedět, ledaže se tam dá koupit aspoň trochu alkoholu a namazat se. Nebo ledaže jste tam s nějakou holkou, do který jste úplně vedle.

Jak jsem šel do vestibulu, vlezla mi znovu zničehonic do hlavy Hanka Gallagherová. Vlezla mi tam a já se jí ne a ne zbavit. Posadil jsem se ve vestibulu na takovou olezlou židli a myslel na ni a na Stradlatera, jak spolu sedej ve voze toho pitomce Eda Bankyho, a přestože jsem věděl na beton, že se s ní Stradlater nevyspal – znám Hanku do posledního písmenka – přesto mi ne a ne jít z hlavy. Znal jsem ji vážně do posledního písmenka. Totiž kromě toho, že ráda hrála dámu, měla ráda všechny sporty, a když jsem se s ní seznámil, hráli jsem spolu celý léto každý dopoledne tenis a skoro každý odpoledne golf. Poznal jsem ji hodně důvěrně. Vážně. Já nemyslím nějak fyzicky nebo tak – to ne – ale byli jsem od rána do večera spolu. Aby člověk nějakou holku poznal, nemusí s ní zrovna něco mít.

Seznámil jsem se s ní takhle: měli takovýho dobrmana a ten vždycky přišel k nám a vyvenčil se u nás na trávníku. Moji maminku to hrozně míchalo. Zavolala Hančinu maminku a udělala kvůli tomu ohromnej bugr. Moje máma umí kvůli podobnejm věcem dělat ohromnej bugr. Načež se stalo, že jsem pár dní nato v klubu uviděl Hanku, jak leží na břiše u bazénu, a tak jsem jí řek: „Ahoj.“ Věděl jsem, že bydlí v domě vedle nás, ale předtím jsem s ní ještě nikdy nepromluvil a nic. Ale ten den, co jsem jí řek „ahoj“, mě Hanka ignorovala. Dalo mi pekelnou fušku, než jsem ji přesvědčil, že mně je dočista fuk, kde se její pes vyvenčí. Pro mě za mě se může vyvenčit třeba u nás v obýváku. Zkrátka a dobře po tomhle jsme se s Hankou spřátelili a ještě to odpoledne jsem s ní hrál golf. Vzpomínám si, že ztratila osm míčků! Osm! Dalo mi pekelnou fušku, než jsem ji přiměl, aby aspoň otevřela oči, než míč odpálí. Ale stejně se se mnou v golfu kardinálně zlepšila. Já hraju golf moc dobře. Kdybych vám řek, na kolik ran uhraju jedno kolo, ani byste mi nevěřili. Jednou jsem byl málem v krátkým filmu, ale v poslední minutě jsem si to rozmyslel. Řek jsem si, že když někdo tak nenávidí film jako já, byla by to šaškárna nechat se strčit do nějakýho kraťasu.

Hanka byla legrační holka. Ne že by se o ní dalo říct, že je vyloženě krásná. Ale byl jsem do ní stejně úplně vedle. Měla takovou našpulenou pusou. Já jen jako, že když mluvila a kapánek se přitom rozplamenila, šla jí pusa – rty a všecko – minimálně padesátí směry. Ohromná psina. A nikdy tu pusou úplně nezavřela. Vždycky ji nechala kapánek otevřenou, zvlášť když se stavěla při golfu k ráně nebo když četla knihu. Hanka věčně čeda a četla moc dobrý knihy. Četla hodně poezii a tak. Byla jediná, kromě členů naší rodiny, komu jsem kdy ukázal Allieho baseballovou rukavici se všema básněma, co jsou na ní napsány. Neznala Allieho, poněvadž to bylo její první léto v Mainu – předtím jezdila na Cape Cod – ale hodně jsem jí o něm vykládal. Tyhle věci ji zajímaly.

Moje maminka ji neměla nijak zvlášť ráda. Moje maminka si totiž myslela, že nad ní Hanka a její maminka ohrnujou nos, protože ji nezdravily. Potkávala je často ve vesnici, poněvadž Hanka jezdila s maminkou na trh v tom kabrioletu, kterej tenkrát měli. Mojí mamince dokonce ani nepřipadalo, že by byla Hanka hezká. Ale mně jo. Prostě se mi líbila, no!

Vzpomínám si najedno odpoledne. Bylo to jedinkrát, kdy jsme s Hankou došli tak daleko, že jsme se málem začali muchlat. Byla sobota, venku cedilo a já byl u nich na verandě – měli takovou velikou krytou verandu. Hráli jsme dámu. Já jsem ji tak trochu škádlil, poněvadž nechtěla táhnout dáma ze zadní linie. Ale nějak moc jsem ji neškádlil. Hanku se člověku nechtělo nikdy moc škádlit. Já vlastně hrozně rád holky škádlím, až se můžou zjančit, když se příležitost naskytne. Ale legrační je, že se mi nejvíc líbej ty holky, který se mi moc škádlit nechce. Někdy si myslím, že by se jim to líbilo, kdybych je začal škádlit – abych řek pravdu, já vím, že by se jim to líbilo – ale ono to není jen tak s tím začínat, když už je jednou člověk dlouho zná a nikdy předtím je neškádlil. Zkrátka a dobře, chtěl jsem vám vypravovat o tom odpoledni, kdy jsme se s Hankou dostali tak daleko, že jsme se málem začli muchlat. Venku pekelně lilo a my byli na verandě. Zničehonic vám přijde na verandu ten mazavka, co si ho vzala její máma za muže, a zeptá se Hanky, jestli jsou doma nějaký cigarety. Já ho moc dobře neznal, ale vypadal na takovýho toho chlapa, kterej se s váma moc nebaví, ledaže od vás něco chce. Byl odpornej. Zkrátka a dobře, když se Hanky zeptal, jestli neví, kde by byly nějaký cigarety, Hanka mu neodpověděla. Načež se jí zeptal znovu, ale ona mu pořád neodpovídala. Ani nezvedla hlavu od hry. Až konečně odešel. Když byl pryč, zeptal jsem se Hanky, co je. Ale ona neodpověděla ani mně. Dělal, že se soustřeďuje na další tah. Načež vám zničehonic pleskla na šachovnici slza. Na červený pole! Páni, já vám ji vidím ještě teď. Hanka ji prostě rozmázla prstem po šachovnici. Já nevím proč, ale to mě najednou pekelně vyděsilo. Pročež jsem udělal to, že jsem přešel k ní a naznačil jí, aby si na lavičce poposedla, a já si moh přisednout k ní – vlastně jsem si jí sed prakticky na klín. Pak začala brečet doopravdy, a než jsem se vzpamatoval, uvědomil jsem si, že ji celou všude líbám – kam se jen dalo – na oči, na nos, na čelo, na obočí a všude, na uši – po celým obličejí. Jenom ne na pusu. K puse mě tak nějak nechtěla pustit. Zkrátka a dobře, to bylo nejdál, kam jsme se kdy s Hankou dostali. Za chvilku vstala, šla dovnitř a oblíkla si takovej červenobílej svetr, ze kterýho jsem byl úplně vedle, a šli jsme do bijáku. Cestou jsem se jí zeptal, jestli pan Cudahy – tak se totiž ten mazavka jmenoval – se někdy pokoušel něco si k ní dovolit. Byla hrozně mladá, ale měla senzační postavu a já bych to do toho smrada Cudahyho klidně řek. Ale ona odpověděla, že ne. A nikdy jsem nepřišel na to, oč vlastně šlo. U některejch holek prakticky nikdy nepřijdete na to, oč jde.

Ne abyste si mysleli, že Hanka byla nějakěj ledovec nebo co, jen

protože jsme se spolu nikdy moc nemuchlali a nikdy jsme spolu neblbli. To zas ne. Například jsme se věčně drželi za ruce. Ono vám asi připadá, že to moc neznamená, ale držet se s Hankou za ruku, to byla senzace! Když se člověk s holkou drží za ruku, tak je většinou ta její ruka za chvíli jako leklá ryba nebo si ta holka myslí, že s ní musí v jednom kuse mlít, jako by se bála, aby to člověka nenudilo nebo co. S Hankou to tak nebylo. S tou jsme zapadli do bijáku nebo někam a v tu ránu jsme se chytli za ruce a nepustili se, dokud film neskončil. Přitom jsme rukama ani nepohnuli a ani jsme z toho nedělali žádnou záležitost. Když jste byli s Hankou, tak jste si ani nelámali hlavu, jestli se vám ruka potí nebo ne. Člověk věděl jenom to, že je šťastnej. A to taky byl. Vážně.

A ještě na něco jsem si právě vzpomněl. V tom kině Hanka udělala něco, co mě málem umrtvilo. Právě běžel týdeník nebo co a já najednou zničehonic ucítil vzadu na krku něčí ruku a ona vám to byla Hančina ruka. Bylo to od ní hrozně legrační. Já jen jako, že byla hrozně mladá a tak, a když vidíte nějakou ženskou dát někomu zezadu na krk ruku, je jí už většinou minimálně pětadvacet nebo třicet a obvykle to udělá manželovi nebo svému mrněti. Například já to semo tamo dělám svý sestřičce Phoebe. Ale když to udělá mladá holka, je to taková krása, že jste z toho úplně vedle.

Zkrátka a dobře, na tohle jsem myslel, když jsem seděl na ty olezlý židli ve vestibulu. Na Hanku. Vždycky když jsem se dostal až k tomu, jak sedí se Stradlaterem ve voze toho zatracenýho Eda Bankyho, tak mě to div nedohnalo k šílenství. Věděl jsem, že by ho nepustila ani k modrý čáře, ale stejně mě to dohánělo k šílenství. Jestli chcete co vědět, já o tom dokonce nerad už jenom mluvím.

Ve vestibulu nebyl už skoro nikdo. Dokonce tam už ani nebyly ty blondýny, co vypadaly jako štětky, a mně se zničehonic zachtělo odtamtud vypadnout. Moc mě to tam deprimovalo. A nebyl jsem unavenej a nic. Pročež jsem šel nahoru do pokoje a vzal si kabát. Taky jsem se podíval oknem, jestli ty zvrhlíci ještě pořád pokračují v krasojízdě, ale všude už bylo zhasnuto. Sjel jsem výtahem zase dolů, vzal si taxíka a řek šoferovi, aby mě dovez k Erniemu. U Ernieho, to je jeden noční podnik v Greenwich Village, kam chodíval moc často můj bratr D. B. , než odjel do Hollywoodu a začal se prodávat za prachy. Semo tamo mě tam s sebou vzal. Ernie je velkej tlustej černoch a hraje na klavír. Je to příšernej snob, a když člověk zrovna není velký zvíře nebo nějakej potentát nebo něco, skoro se s váma ani nebví, ale na klavír hrát umí. Hraje tak dobře, že vám to až připadá uhozený. Já nevím přesně, co tím vlastně chci říct, ale myslím to vážně. Rád ho poslouchám, když hraje, to teda jo, ale někdy člověk dostane chuť mu to jeho zatracený piano převrhnout. Nejspíš proto, poněvadž někdy, když hraje, je z toho slyšet, že je to ten typ, co s váma nepromluví, ledaže jste velký zvíře.

Taxík, kterej jsem sehnal, byla taková stará kraksna a byl v něm smrad, jako by tam zrovna někdo vyndal večeři. Já dostanu vždycky takovej poblitej taxík, když někam jedu pozdě v noci. A byla to tím větší hrůza, protože venku bylo takový ticho a všechno bylo tak strašně opuštěný. Přestože byla sobota večer. Na ulici nebylo skoro nikoho vidět. Jen tu a tam jste viděli chlapa, jak jde s ženskou přes ulici, ruce kolem pasu, nebo partu chuligánů s holkama. Všichni se řehtali jak houpací koně a mohli jste vzít jed na to, že se smějou něčemu, co vůbec není k smíchu. New York je příšernej, když se někdo pozdě v noci směje na ulici. Je to slyšet kilometry a kilometry. Člověk z toho má takovej pocit opuštěnosti a hrozně ho to deprimuje. V jednom kuse jsem si přál, abych moh jít domů pokecat si chvíli s Phoebulkou. Ale nakonec, když jsme kus ujeli, dal jsem se do řeči se šoférem. Jmenoval se Horwitz. Byl mnohem lepší než ten první taxikář, co jsem s ním jel. To se musí nechat. Zkrátka a dobře mě napadlo, že by třeba moh vědět to s těma kachnama. „Poslyšte, pane Horwitz,“ povídám, „jezdíte někdy kolem tý laguny v Central Parku? Co je blízko ulice Central Park South?“

„Kolem čeho?“

„Kolem tý laguny. Kolem takovýho toho jezírka. Víte, tam, co jsou ty kachny?“

„Jo. A co?“

„Viděl jste ty kachny, co tam plavou? Na jaře a tak? Nemáte čirou náhodou tušení, kam se podějou v zimě?“

„Kam se poděje kdo?“

„Ty kachny. Nemáte tušení? Já jen jako, jestli přijede někdo s nějakým nákladákem nebo s něčím a odveze je pryč nebo jestli jednoduše odleťej samy – jestli letěj na jih nebo někam?“

Horwitz se otočil čelem vzad a podíval se na mě. Byl to takovej ten typ, co ho všechno hned popudí. Ale zlej chlap to nebyl. „Jak to mám ksakru vědět?“ povídá. „Jak mám ksakru takovou pitominu vědět?“

„Co vás to tak naštvalo?“ povídám. Ono vám ho to snad naštvalo nebo co.

„Koho že to naštvalo? Nikoho to nenaštvalo!“

Přestal jsem s ním konverzovat, když byl tak děsně nedůtklivej. Ale on o tom začal sám. Zase se otočil čelem vzad a povídá: „Ryby se nepodějou nikam. Ty přece zůstanou jednoduše tam, kde jsou – ryby. Ty jednoduše v tom pitomým jezeře zůstanou.“

„Copak ryby – to je něco jinýho. S rybama je to jinak. Já mluvím o kachnách,“ povídám.

„Proč by to bylo jinak? Vůbec to není jinak,“ odpověděl Horwitz.

Všechno, co řekl, znělo, jako by ho něco štvalo. „Pro boha živýho, přece pro ryby je to horší polízanice, ne, zima a tak, než pro kachny. Vemte trochu rozum do hrsti, pro boha živýho.“

Asi tak minutu jsem neřikal nic. Načež povídám: „No dobře, a co teda dělají ty ryby, když z celého rybníčku je najednou jediné kus ledu a lidi na něm bruslejš?“

Horwitz se zase otočil. „Co s tím ksakru myslíte, co dělají?“ zařval na mě. „Ty přece jednoduše zůstanou tam, kde jsou, pro boha živýho!“

„Přece se nemůžou na ten led prostě vykašlati Nemůžou se na něj přece vykašlat?“

„A kdo na něj kašle? Nikdo na něj přece nekašlal,“ povídá Horwitz. Ono vám ho to tak děsně rozčílilo, že jsem měl vítr, aby s tím taxíkem nevlít do kandelábru nebo někam. „Ty si přece jednoduše žijou v ledu. Maj na to národu, pro boha živýho. Jednoduše zamrznou na celou zimu v jedny a ty samý pozici.“

„Tak? A co teda žerou? Já jen jako, že když jsou zmrzlý na rampouch, tak nemůžou plavat a hledat si potravu a nic!“

„Jejich tělo – pro boha živýho, co to pořád máte – jejich tělo přijímá jednoduše potravu skrz ty chaluhy a ten neřád, co je v ledu. Maj celou tu dobu v otevřený póry. Ty už maj přece takovou národu, pro boha živýho. Rozumíte, jak to myslím?“ Zase se otočil úplně čelem vzad a podíval se na mě.

„Aha,“ povídám. Nechal jsem to plavat. Měl jsem vítr, že toho zatracenýho taxíka nabourá nebo něco. Kromě toho byl tak nedůtklivej, že nebyla žádná rozkoš o něčem s ním debatovat. „Neměl byste zájem se někde zastavit a napít se se mnou?“ zeptal jsem se.

Ale on neodpověděl. Nejspíš ještě přemejšlel. Ale já jsem se ho zeptal znovu. Byl hrozně fajn. Docela zábavnej.

Já nemám čas na chlast, milánku,“ povídá. „Kolipak je vám vlastně let, když jsme tak u toho? Proč nejste doma v posteli?“

„Já nejsem unavenej.“

Když jsem před Erniem vylez a zaplatil, Horwitz vytáh ty ryby ještě jednou. Ty mu ale ležely na mozku, fakt. „Poslyšte,“ povídá, „kdybyste vy byl ryba, tak by se vo vás matka příroda postarala, ne? Nemám pravdu? Snad si nemyslíte, že ty ryby jednoduše chcípnu, když začne zima? Nebo jo?“

„To ne, ale – “

„To vám teda bůh řekl, že nechcípnu,“ povídá Horwitz. A odfrčel, jako když ho vystřelí. To vám byl snad ten nejnědůtklivější chlap, s jakým jsem se kdy setkal. Ať člověk řekl co řekl, všechno ho našťvalo.

Přestože bylo tak pozdě, u Ernieho byl nášvih. Většinou samí kretění. Středoškoláci a vysokoškoláci. Skoro v každý boudě na světě jsou vánoční prázdniny dřív než tam, kam chodím zrovna já. Člověk si málem nemoh ani dát kabát do šatny, takovej nátfesk tam byl. Ale bylo tam hrozný ticho,

poněvadž Ernie hrál právě na klavír. Propánakrále, oni se vám na to dívali jako na posvátný obřad. Když Ernie seděl u klavíru. Tak dobře zas nehraje nikdo. Kromě mě čekaly na stůl asi tři páry a všichni se strkali a vystupovali na špičky, aby viděli, jak Ernie hraje. Měl před klavírem velký zrcadlo a velké reflektor, obrácený na sebe – aby všichni mohli při hře pozorovat jeho obličej. Náramná senzace. Nevím tak docela na beton, jak se jmenoval šlágr, co hrál, když jsem vešel. Ale ať to bylo co bylo, cvičil s tím pěkně. Ve vysokých polohách dělal takový ty idiotský efektní kudrlinky a hromadu jiných švindlů, který mě dovedou namíchnout. Ale přál bych vám vidět to stádo, když skončil! To byste se pozvraceli. Vyváděli jak šilenci. Byli to zrovna ty samí imbecilové, co se v kině řehtaj jak houpací koně věcem, který nejsou vůbec k smíchu. Na mou duši, kdybych já byl klavírista nebo herec nebo něco a tyhle tupci by mysleli, že jsem senzační, tak by mě to asi dohnalo k šílenství. Já bych vůbec ani nechtěl, aby mi tleskali. Lidi vždycky tleskaj tomu, čemu nemaj. Kdybych já byl klavírista, tak bych asi hrál někde v almaře. Zkrátka a dobře, když skončil a všichni se mohli utleskat, Ernie se otočil na židlička a udělal takovou hrozně skromnou poklonu. Šašek jeden! Jako kdyby byl bůhvíjak skromnej, kromě toho, že hraje senzačně na klavír. Byla to hrozná šaškána – já jen jako, že je to takovej strašnej snob. Ale bylo mi ho stejně trochu líto, když skončil – z takovýho legračního důvodu. Já si myslím, že už ani neví, kdy hraje dobře a kdy ne. Což není tak docela jeho vina. Částečně to mají na svědomí i všichni ty tupci, co se můžou utleskat – ty by zfanfrnili každého, když jim k tomu dáte příležitost! Zkrátka a dobře, hrozně mě to deprimovalo a bylo mi zase hnusně, takže jsem si div nevyzved kabát a nešel zpátky do hotelu, ale bylo ještě moc brzo a neměl jsem zrovna chuť bejt sám.

Konečně mi dali takovej prašivěj stůl, úplně u zdi a za nějakým pitomým sloupem, kde člověk vůbec nic neviděl. Byl to takovej ten mrňavoučekj stoleček, kde se musíte na židli prakticky vyšplhat, když lidi u vedlejšího stolu nevstanou a nenechají vás projít – což vás nikdy nenechají, smradi. Objednal jsem si whisky se sodou, což je moje nejmilovanější pití, hned po chlazeným rumovým koktejlu. U Ernieho nalejou třeba šestiletému špuntovi, taková je v tom podniku tma, a kromě toho se tam nikdo nestará, kolik vám je. Tam byste mohli třeba šňupat koks a nikdo by se o to nestaral.

Všude kolem mě byli samí kretění. Bez legrace. Nalevo ode mě, prakticky přímo na mně, u jinýho takovýho mrňavoučekjho stolečku, seděl jeden srandovní kluk a srandovní holka. Byli asi v tom věku co já nebo možná trochu starší. To vám byla psina! Bylo vidět, že si dávaj náramnej pozor, aby to svoje minimum nevpili moc rychle. Poslouchal jsem chvíli jejich řeči, poněvadž jsem neměl nic na práci. On jí vykládal o nějakým fotbalovým zápase, na kterým to odpoledne byl. Líčil jí každou pitomou přihrávku v celým tom pitomým zápase – bez legrace. Byl to nejnudnější kluk, jakýho jsem kdy slyšel. A bylo vidět, že tu jeho holku ten pitoměj

zápas ani dost málo nezajímá, ale vypadala ještě sradnovějc než on, a tak nejspíš poslouchat musela. Takový doopravdy ošklivý holky jsou na tom bledě. Někdy je mi jich tak líto! Někdy se na ně nemůžu ani dívat, zvlášť když jsou s nějakým tupcem, kterej jim vykládá do detailu o nějakým fotbalovým zápase. Ale ty řeči napravo ode mě byly ještě horší. Napravo ode mě byl nějaký kluk v šedivým flanelovým obleku a takový tý teplajznický vestě á la Tattersall, kterej vypadal jako typickej produkt Yalovy univerzity. Všichni tyhle smradí z těchhle puncovanejch univerzit vypadají stejně. Můj tatínek chce, abych šel na Yale nebo na Princeton, ale já bych na žádnou tu puncovanou univerzitu nešel, ani kdybych měl smrt na jazyku, na mou duši, ani za živýho boha ne. Zkrátka a dobře, ten typickej produkt Yalovy univerzity měl s sebou senzační holku. Páni, ta ale byla pohledná! Ale byli byste měli slyšet, co vedli za řeči. V první řadě měli oba tak trochu draka. A on dělal to, že ji pod stolem omakával a přímo přitom jí vykládal celý romány o klukovi z jeho baráku, kterej sněd plnou tubičku aspirinu a málem spáchal sebevraždu. Jeho slečna v jednom kuse říkala: „To je ale strašný... miláčku, prosím tě, ne. Přestaň, prosím tě. Tady ne.“ Představte si, že někoho omakáváte a přitom mu vykládáte o nějakým klukovi, jak páchá sebevraždu. To by mě umrtvilo!

Jak jsem tam seděl sám a sám, začal jsem si připadat jako svatej utřinos. Nedalo se nic dělat než kouřit a pít. Ale udělal jsem to, že jsem řek číšníkovi, aby se zeptal Ernieho, jestli nemá zájem se se mnou napít. Řek jsem mu, aby mu vyřídil, že jsem bratr D. B. Ale asi můj vzkaz vůbec nevyřídil. Tyhle smradí nikdy nikomu nevyříděj váš vzkaz.

Zničehonic ke mně přišla jedna holka a povídá: „Podívejme se, Holden Caulfield!“ Jmenovala se Lillian Simmonsová. Jeden čas s ní chodil můj bratr. Měla hrozně velký předsevzetí.

„Ahoj,“ povídám. Samozřejmě jsem se snažil vstát, ale vstát v takovým podniku nebylo jen tak. Byla tam s jedním námořním důstojníkem, kterej vypadal, jako by spolkl pravítka. „To je báječný, že tě vidím!“ povídá Lilinka Simmonsová. Vyložená šaškárna. „Copak dělá tvůj váženěj bratříček?“ To bylo jediný, co jí vlastně zajímalo. „Má se prima. Je v Hollywoodu...“

„VHollywoodu). No ne, to je ale báječný. Copak tam dělá?“ Já nevím. Píše... „“ povídám. Neměl jsem chuť o tom debatovat. Bylo vidět, že to pokládá za senzaci, že je D. B. v Hollywoodu. Skoro každěj to pokládá za senzaci. Většinou lidi, který nikdy nečetli žádnou jeho povídku. Ale mě to stejně dohání k šilenství.

„No ne, to je senzace,“ povídá Lilinka. Načež mě představila tomu námořníčkovi. Jmenoval se kapitán Blop nebo tak nějak. Byl to takovej chlápek, co vám musí zlomit minimálně čtyřicet prstů, když vám podává ruku, jinak by si myslel, že je bábovka. Panebože, já tohle nesnáším. „To jsi tady úplně sám, broučku?“ zeptala se mě Lilinka. Zatarasila v uličce veškerej provoz. Bylo vidět, že jí dělá moc dobře, když může někde zatarasit veškerej provoz. Číšník čekal, až uhne z cesty, ale ona si ho ani

nevšimla. Byla to psina. Bylo vidět, že tomu číšníkovi leze krkem, bylo vidět, že i tomu námořníkovi leze trochu krkem, přestože si s ní dal rande. A mně taky lezla krkem. Všem lezla tak trochu krkem. Vlastně vám jí muselo bejt svým způsobem líto. „Copak ty tady nikoho nemáš, broučku?“ zeptala se mě. To jsem už stál a ona mi ani neřekla, abych se posadil. Byla ten typ, co vás nechá hodiny a hodiny stát. „To je ale hezounek, co?“ povídá tomu námořníkovi. „Holdene, ty rosteš do krásy.“ Námořníček jí řek, aby už šla. Řek jí, že zatarasila celou uličku. „Přisedni si k nám, Holdene,“ povídá Lilinka. „Přenes si sem pití.“

„Já jsem zrovna na odchodu,“ odpověděl jsem. „Mám nějakou schůzku.“ Bylo vidět, že se ke mně má jen proto, abych to vykládal D. B.

„No dobře, pane pán. Jak myslíš. Až uvidíš svého váženého bratříčka, tak mu řekni, že je protiva.“

Načež odešla. My jsem si s tím námořnickém navzájem řekli, že nás moc těšilo, že jsme se poznali. Což mě vždycky dovede umrtvit. Věčně říkám: „Těší mě, že jsem se s váma seznámil,“ někomu, s kým mě ani dost málo netěšilo se seznámit. Ale když člověk chce žít, musí tyhle věci říkat.

Když už jsem jí jednou řek, že mám schůzku, neměl jsem jinou možnost, než odejít. Nemoh jsem tam ztvrdnout už ani do té doby, než by Ernie zahrál něco aspoň trochu slušného. Ale že mě ani nenapadlo posadit se ke stolu s Lilinkou Simmonsovou a s tím námořníkem a k smrti se otravovat, to je teda fakt. A tak jsem odešel. Jenže když jsem si bral kabát, měl jsem stejně dopal. Lidi musej člověku vždycky všechno pokazit.

Šel jsem celou cestu zpátky do hotelu pěšky. Jedenačtyřicet kapitálních bloků. Ne že bych měl chuť jít pěšky nebo něco, jenom se mi nechtělo lízt do nějakýho taxíku a zase vylízat. Člověka to někdy otráví jezdit taxikem, stejně jako ho někdy otráví jezdit výtahem. Zničehonic musíte jít najednou pěšky, ať je to jak chce daleko nebo jak chce vysoko. Jako kluk jsem hrozně často šlapal pěšky až nahoru do našeho bytu. Dvanáct poschodí.

Vůbec byste nepoznali, že venku sněžilo. Na chodníku nebyl skoro žádný sníh. Ale pěkně přimrzalo, protože jsem si vytán z kapsy tu červenou loveckou čepičku a nasadil si ji. Bylo mi úplně fuk, jak v ní vypadám. Dokonce jsem si stah klapky přes uši. Byl bych si přál vědět, kdo mi v Pencey sloh ty rukavice, poněvadž mi mrzly ruce. Ne že bych byl udělal nějaký rambajs, kdybych to věděl. Já jsem hroznej posera. Snažím se to nedávat najevo, ale jsem. Například kdybych byl v Pencey přišel na to, kdo mi ukrad ty rukavice, šel bych asi k tomu zlodějovi do pokoje a řek bych: „Tak hele, co kdybys takhle nahrál ty rukavice?“ A pak bych asi udělal to, že bych otevřel jeho skříň a ty rukavice bych někde našel. Třeba schovaný v jeho galoších nebo někde. Vyndal bych je, ukázal tomu klukovi a řek: „Tak tohle jsou teda tvoje rukavice, co?“ Načež ten zloděj by na mě asi udělal hrozně nevinnej kukuč a řek by: „Já ty rukavice v životě neviděl. Jestli jsou tvoje, tak šije vem. Já po nich netoužím.“ A já bych tam prostě nějakých pět minut jenom stál. Držel bych ty hromský rukavice v ruce, ale měl bych pocit, že bych tomu klukovi měl vrazit jednu do zubů, rozbít mu třeba hubu. Jenže na to bych se nezmotal. Já bych tam jenom stál a tvářil se sveřepě. Nejvš bych udělal to, že bych mu řek hezky zvostra něco kousavýho, abych ho dožral – místo abych mu vrazil jednu do zubů. Zkrátka a dobře bych mu řek něco kousavýho, abych ho dožral, načež on by pak asi vstal, přišel ke mně a zeptal se: „Heleď se, Caulfelde, to jako chceš tvrdit, že jsem zloděj?“ A já místo abych mu odpověděl: „To ti teda bůh řek, že chci, ty mizero jeden, ty zloději sprostá!“, zmoř bych se nejspíš jenom na to, že bych řek: Já vím jenom to, že jsem našel svý rukavice v tvejh galoších.“ Z čehož by ten kluk v tu ránu stoprocentně poznal, že mu žádnou nevrazím, a asi by řek: „Heleď, tak to řekni rovnou. To jako chceš říct, že kradu?“ Načež bych asi odpověděl: „Nikdo o nikom netvrdí, že kradu. Já vím jenom to, že moje rukavice byly v tvejh pitomejh galoších.“ A takhle by to mohlo jít hodiny a hodiny. Ale nakonec bych z jeho pokoje stejně odešel, a ani bych se nepokusil jednu mu vrazit. Asi bych šel na záchod dát si potají sluka, díval bych se na sebe do zrcadla a tvářil se sveřepě. Zkrátka a dobře, na tohle jsem myslel celou cestu zpátky do hotelu. Bejt posera, to není žádná legrace. Možná že to nevězí jenom v tom, že jsem posera. Já nevím. Myslím si, že to možná vězí jenom

částečně v tom, že jsem posera, a částečně v tom, že jsem ten typ, kterýho moc nerozhází, jestli ztratí rukavice nebo ne. U mě je problém taky to, že je mi dost jedno, když něco ztratím. Když jsem byl malej, tak to moji maminku dohánělo k šílenství. Některý kluci dokážou hledat celý dny něco, co ztratili. Já jsem asi ještě nikdy neměl nic, čeho bych nějak moc litoval, když jsem to ztratil. To je možná částečně ta příčina, že jsem posera. Což není stejně omluva. Vážně ne. Člověk by neměl bejt zásadně posera. Když má někomu vrazit jednu do zubů a chce se mu do toho, tak to má taky udělat. Jenže já na to nejsem. To už bych radši vyhodil někoho oknem nebo mu usek hlavu sekyrkou, než bych mu vrazil jednu do zubů. Já nenávidím rvačky. Ne že by mi nějak moc vadilo, když dostanu nařezáno – i když z toho nejsem samozřejmě nadšením bez sebe – ale čeho se při rvačkách nejvíc děším, je obličej toho druhýho. Já nesnesu pohled na obličej toho druhýho. To je ten problém. Ono by to nebylo tak zlý, kdybysme přitom mohli mít oba dva zavázaný oči nebo něco. Já jsem vlastně hrozně legrační typ posery, když to člověk veme kolem a kolem, ale posera jsem stejně. Nelžu si do kapsy.

Čím víc jsem přemýšlel o těch svejch rukavicích a o tom, jakej jsem posera, tím víc mě to deprimovalo, pročez jsem se rozhod, jak jsem tak šel, že se někde stavím a dám si něco k pití. Měl jsem jenom ty tři whisky u Erniewa a tu poslední jsem ani nedopil. Jednu vlastnost teda mám – totiž senzační výdrž. Můžu pít celou noc, a když jsem ve formě, není to na mně vůbec znát. Jednou jsme si ve škole ve Whootonu s jedním klukem, s Raymondem Goldfarbem, koupili půllitr whisky a vypili ji v sobotu večer v kapli, aby nás nikdo neviděl. On byl úplně grogy, ale na mně to nebylo skoro znát. Jenom jsem měl takovou frajerskou a nonšalantní náladu. Než jsem šel spát, tak jsem zvracel, ale nebyl bych vlastně ani musel – přinutil jsem se.

Zkrátka a dobře, než jsem došel k hotelu, chtěl jsem už už vejít do jednoho takovýho obskurního podniku, ale vyšli odtamtud dva chlapi, úplně namol, a chtěli vědět, jak se dostanou k podzemce. Jeden z těch chlápku vypadal jako Kubánc, a jak jsem mu vysvětloval cestu, dejchal mi v jednom kuse do obličej takovým smradlavým dechem. Nakonec to dopadlo tak, že jsem do toho pitomýho baru vůbec nešel. Šel jsem jednoduše zpátky do hotelu.

Ve vestibulu bylo úplně prázdno. Byl vám tam čuch jako po padesáti milionech vajglů. Vážně. Nebyl jsem ospalej, ale bylo mi svinsky. Byl jsem dočista deprimovanej. Skoro se mi chtělo umřít.

A pak jsem se zničehonic dostal do obrovský bryndy.

Jen jsem vlez do výtahu, řek mi liftboy: „Neměl byste interes si trošku zašpásovat, mladej pane? Nebo je už na vás moc dlouho?“

„Jak to myslíte?“ povídám. Nevěděl jsem, kam tím míří.

„Jestli byste neměl interes vo něco do postýlky?“

„Já?“ povídám. Což byla hrozně slabomyslná odpověď, ale ono je to

dost trapný, když vám zničehonic někdo položí takovou otázku.

„Kolik je vám, šéfe?“ zeptal se mě líftboy.

„Proč?“ povídám. „Dvaadvacet.“

„Hm. Tak co? Máte interes? Pět dolarů jedno číslo. Patnáct na celou noc.“ Podíval se na hodinky. „Až do voběda. Pět dolarů jedno číslo. Patnáct až do voběda.“

„Prima,“ povídám. Bylo to proti mým zásadám, ale já vám byl tak deprimovanej, že mi to vůbec nemyslelo. V tom je celej ten problém. Když je člověk moc deprimovanej, tak mu to vůbec nemyslí.

„Co prima? Jedno číslo nebo až do voběda? Já to musím vědět.“

„Jenom jedno číslo.“

„Fajn. V kterým jste pokoji?“

Podíval jsem se na takovej ten červenej přívěsek na klíči, co na něm bylo moje číslo. „Dvanáct, dvacet dva,“ povídám. Už jsem začínal litovat, že jsem se do toho zaplet, ale bylo pozdě.

„Tak fajn. Za čtvrt hodiny máte slečnu nahoře v pokoji.“

Otevřel dveře a já vystoupil.

„Poslyšte, ale vypadá co k čemu?“ zeptal jsem se. „Nějakou starou brécu nechci.“

„Žádnou brécu. Nestarejte se, šéfe.“

„Komu mám zaplatit?“

Jí,“ odpověděl. „Tak jdem, šéfe.“ Zavřel mi dveře prakticky rovnou před nosem.

Šel jsem do svého pokoje a namočil si trochu vlasy, ale trávník neučesáte ani za nic. Načež jsem zkusil, jestli mi páchne z pusy po všech těch cigaretách a z těch panáků, co jsem vypil u Erniero. To stačí, když si člověk dá ruku před pusou a foukne nahoru k nosu. Zdálo se, že mi nějak moc cítit není, ale přesto prese všechno jsem si vyčistil zuby. Pak jsem si znova převlík košili. Věděl jsem, že se kvůli prostitutce tak šlechtit nemusím, ale aspoň mě to nějak zaměstnalo. Byl jsem kapánek nervózní. Začínal jsem sice dostávat chutě, ale nervózní jsem byl. Jestli chcete co vědět, já jsem panic. Vážně. Už několikrát jsem měl příležitost ztratit panictví, ale nikdy k tomu nedošlo. Ono do toho vždycky něco vleze. Například když je člověk doma u nějaký holky, vždycky se v neprávěj čas vrátěj domů její rodiče – nebo má člověk aspoň vítr, že se vrátěj. Nebo když je člověk vzadu v něčím voze, sedí vždycky na předním sedadle ten druhý s někým – myslím jako s nějakou holkou – kdo vždycky musí vědět, co se odehrává v celým voze. Já jen jako, že některý holky, když jsou vpředu, se v jednom kuse otáčej, aby se mrkly, co se provozuje vzadu. Zkrátka a dobře, vždycky do toho vleze něco. Ale stejně jsem to párkrát už už udělal. Pamatuju se zvlášť na jeden případ.

Jenže něco vybuchlo. Už ani nevím co. Fakt je, že když se člověk už už chystá, že to s některou holkou udělá – jako s holkou, která není prostitutka a nic – tak vám ta holka v jednom kuse říká, abyste přestali. A u

mně je ten problém, že přestanu. Většina kluků ne. Já za to nemůžu. Člověk nikdy neví, jestli doopravdy chce, abych přestal, nebo jestli má jenom pekelný strach nebo jestli mi to říká jenom proto, aby to bylo na mně a ne na ní, když se to stane. Zkrátka a dobře, já pokaždý přestanu. Problém je v tom, že mi ty holky začne bejt líto. Holky bejvaj totiž většinou hrozně hloupý. Když se s nima člověk chvíli muchluje, tak přímo pozoruje, jak jim to doslova přestává myslet. Taková holka, ta když se dostane doopravdy do ráže, tak je prostě jak bezhlavá. Já nevím. Řekne mi, abych přestal, a já přestanu. Vždycky si pak přeju, abych byl nepřestal, když ji dovedu domů, ale přesto to vždycky udělám znovu.

Zkrátka a dobře, jak jsem si převlíkal tu čistou košili, řek jsem si v duchu, že tohle je v určitým smyslu moje velká šance. Řek jsem si, že když to je prostitutka, moh bych u ní získat nějakou praxi pro případ, že se kdy ožením. Mě tyhle věci někdy trápěj. Já jednou čet ve Whootonu jednu knihu a tam vám bylo o takovým hrozně kultivovaným, distingovaným a vášnivým chlápkuvi. Jmenoval se Monsieur Blanchard, ještě se na to pamatuju. Ta kniha byla mizerná, ale ten Blanchard, to bylo číslo. On vám měl v Evropě na Riviéře velikej zámek, a když měl volno, tak nedělal nic jinýho, než odháněl ženský klackem. On vám tam na jednom takovým místě říká, že ženský tělo je jako housle, ale rozehrát že ho umí jenom senzační muzikant. Ta kniha byla hrozně uhozená – to se musí nechat – ale to s těma houslema mi nešlo z hlavy. A to byl taky částečně důvod, proč jsem chtěl v těch věcech získat trochu praxe – jako pro případ, že bych se kdy oženil. Caulfield a jeho kouzelný housle! Páni, to je teda uhozený, to se musí nechat, ale tak moc zase ne. Nic bych proti tomu neměl, kdybych byl v těch věcech kanón. Jestli chcete co vědět, já když s nějakou holkou blbnu, tak mi v padesáti případech ze sta dá pekelnou fušku, abych aspoň našel, co vlastně propánakrále hledám, jestli rozumíte, co tím chci říct. Například ta holka, co jsem s ní jen tak tak neměl pohlavní styk, jak jsem vám o tom vykládal. Mně vám trvalo minimálně hodinu, než jsem jí jenom sundal tu její pitomou podprsenku. Když se mi to konečně povedlo, měla už chuť naplivat mi do ksichtu.

Zkrátka a dobře, chodil jsem v jednom kuse po pokoji a čekal, až se vynoří ta prostitutka. Pořád jsem doufal, že bude hezká. Ale bylo mi to dost jedno. Prostě jsem to už chtěl mít z krku. Konečně někdo zaklepal, a jak jsem šel otevřít, připlet se mi do cesty kufr a já se div nepřerazil. Já si vždycky vyberu senzační chvíli, kdy se mám natáhnout přes kufr nebo přes něco.

Otevřel jsem dveře a stála tam ta prostitutka. Na sobě měla krátkej kabátek a byla bez klobouku. Vlasy měla blond, ale bylo vidět, že si je odbarvuje. Ale žádná stará bréca to nebyla. „Dobrý večer,“ povídám. Pekelně distingované.

„Vy jste ten pán vod Maurice?“ zeptala se mě. Nezdála se dvakrát přívětivá.

„To je ten líftboy?“

„No,“ odpověděla.

„Ano, jsem. Račte dál,“ povídám. Já vám byl čím dál nonšalantnější, jak to pokračovalo. Vážně.

Vešla, v tu ránu si shodila kabátek a mrskla s ním na postel. Pod tím měla zelený šaty. Načež se posadila ze strany na židli, která patřila ke stolu, a začala pohupovat nohou. Přehodila si nohu přes nohu a začala tou jednou pohupovat. Na prostitutku byla hrozně nervózní. Vážně. Nejspíš proto, že byla tak děsně mladá. Mohla být tak v mém věku. Posadil jsem se do velkého křesla vedle ní a nabídl jí cigaretu. „Já nekouřím,“ povídá. Měla takovej tenounkej ukňouranej hlásek. Tak tak že jí bylo slyšet. A vůbec ani neřekla „děkuju“, když jí člověk něco nabíd. Nevěděla, co se sluší a patří. „Dovolte, abych se představil. Jmenuju se Jim Steele,“ povídám. „Máš hodinky?“ zeptala se. Samozřejmě jí bylo úplně fuk, jak se jmenuju. „Kolipak je ti let, když jsme tak u toho?“

„Mně? Dvaadvacet.“

„Houby ti je.“

Což bylo hrozně legrační. Znělo to úplně dětsky. Člověk by řekl, že taková prostitutka řekne „Starou belu ti je“ nebo „Nekecej“ a ne „Houby ti je“. „Kolik je vám?“ zeptal jsem se jí. „Dost, abych věděla, co a jak,“ povídá.

Vtipná teda byla. „Máš hodinky?“ zeptala se mě znova. Načež vstala a přetáhla si šaty přes hlavu.

Mně vám bylo divně, když to udělala, fakt! Já jen jako, že to přišlo tak zčistajasna. Já vím, že by to člověka mělo strašně vzrušit a tak, když někdo vstane a přetáhne si šaty přes hlavu, ale mě to nevzrušilo. Vzrušení bylo to poslední, co jsem pociťoval. Mě vám to daleko spíš deprimovalo, než vzrušovalo. „Poslyš, máš hodinky?“

„Ne. Ne, nemám,“ povídám. Páni, mně vám bylo divně! „Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se jí. Měla na sobě než takový růžový kombiné. Což bylo vážně trapný. Vážně. „Sunny,“ povídá. „Tak jdem na to?“

„Neměla byste chuť si chvíli popovídat?“ zeptal jsem se. Bylo to dětinství, ale mně vám bylo tak prapodivně. „Máte moc naspěch?“

Podívala se na mě, jako bych útek z blázince. „Hernajs, vo čem si chceš povídat?“ řekla.

„Nevím. Jen tak povšechně. Tak jsem si myslel, že byste třeba měla náladu chvíli si povykládat.“

Sedla si zase na židli u stolu. Ale po chuti jí to nebylo. To bylo vidět. Začala zas pohupovat nohou. Páni, to ale byla nervózní holka! „Neměla byste chuť na cigaretu?“ povídám. Já zapomněl, že nekouří. Já nekouřím. Tak hele, jestli si chceš povídat, tak povídej. Já mám práci.“ Jenže já si nemoh vzpomenout na nic, o čem by se dalo povídat. Napadlo mě, že se jí zeptám, jak se stala prostitutkou, ale měl jsem strach se jí zeptat. Ona by mi to asi takjakotak neřekla.

„Vy nejste z New Yorku, že ne?“ řekl jsem konečně. To bylo jediný, nač

jsem přišel.

„Z Hollywoodu,“ povídá. Načež vstala, šla k posteli, tam, co si položila šaty. „Nemáš ramínko? Nechtěla bych si pomačkat šaty. Jsou právě z čistírny.“

„Samo,“ řek jsem honem. Byl jsem jenom rád, že můžu vstát a něco dělat. Odnes jsem jí šaty ke skříni a pověsil jí je. Bylo to zvláštní. Když jsem je všel, bylo mi vám z toho tak trochu smutno. Představoval jsem si, jak jde do nějakýho obchodu a kupuje si je a nikdo v krámě neví, že je to prostitutka. Když si je kupovala, prodavač si asi prostě myslel, že je to docela normální holka. Bylo mi z toho pekelně smutno – já nevím vlastně proč.

Zase jsem se posadil a snažil se udržovat konverzaci. Byla mizerná společnost. „Pracujete každou noc?“ zeptal jsem se jí. Znělo to strašně, když jsem to vyslovil.

„Hm.“ Chodila po pokoji sem a tam. Sebrala ze stolu jídelní lístek a začala si ho číst.

„Co děláte ve dne?“

Pokřčila trochu ramenama. Byla hrozně hubená. „Spím. Chodím do kina.“ Položila jídelní lístek a podívala se na mě. „Tak jdem na to. Já nemám celou –“

„Poslyšte,“ povídám. „Já nejsem dneska tak docela ve svý kůži. Měl jsem špatnou noc, na mou čest. Já vám zaplatím a všechno, ale vadilo by vám moc, kdybysme to nedělali? Vadilo by vám to moc?“

Problém byl v tom, že se mí to prostě nechtělo dělat. Já byl daleko spíš deprimovanej než vzrušenej, jestli chcete co vědět. Z ní jsem byl deprimovaněj. Z jejích zelených šatů, co visely ve skříni. A kromě toho si myslím, že to nikdy nebudu moct dělat s někým, kdo prosedí celej den v nějakým pitomým kině. Vážně si myslím, že ne.

Vtom vám ke mně přišla, v obličeji takovej divnej výraz, jako by mi nevěřila. „Co má bejt?“ povídá.

„Nic.“ Páni, já vám ale začínal bejt nervózní. „Já totiž nedávno prodělal operaci.“

„Tak? A jakou?“

„Operaci na tom... jak se tomu říká... na spinetu.“

„Tak? A kdepak to je?“

„Spinet?“ povídám. „No... to je... jak bych to řek... v míšním kanálu. Totiž... tam hodně dole v míšním kanálu.“

„Ale?“ povídá. „To je směla.“ Načež se mi posadila na klín. „Ty seš rozkošnej.“

Já vám z ní byl tak nervózní, že jsem lhal v jednom kuse dál, jako když tiskne. „Já se ještě pořád restauruju!“ řek jsem jí.

„Ty vypadáš jako jeden filmovej herec. Víš, ten... Víš, koho myslím. Hernajs, jak se jmenuje?“

„To nevím,“ povídám. Ona vám mi z toho klína ne a ne slízt.

„Ale víš přece. Ten, co hrál v tom filmu s Melvinem Douglasem. Ten, co hrál bratříčka Melvina Douglase. Ten, co spadne z té lodi? Však víš, koho myslím.“

„Ne. Nevím. Já chodím do kina co nejmíň.“

Načež začala bejt nějaká divná. Taková hrubá a tak.

„Nevadilo by vám, kdybyste toho nechala?“ povídám. „Já nejsem ve formě. Přece jsem vám říkal, že mám zrovna po operaci.“

Nevstala mi z klína, ale podívala se na mě strašně sprostě. „Heleď,“ povídá, „já spala, a ten blázen Maurice mě vzbudil. Jestli si myslíš, že jsem –“

„Vždyť jsem vám řek, že vám zaplatím za to, že jste přišla, a všechno. Mám moře prachů. To jen, že jsem prakticky zrovna v rekonvalescenci po hrozně vážný –“

„Tak proč jsi teda hernajs říkal tomu bláznovi Mauricovi, že chceš slečnu? Když seš zrovna po nějaký pitomý operaci na nějakým pitomým – jak se tomu říká? Co?“

„Já si myslel, že už je mi mnohem líp, než mi je. Trochu jsem se přepočítal. Bez legrace. Moc mě to mrzí. Kdybyste jen na chvílunku vstala, vzal bych si náprsní tašku. Doopravdy.“

Byla pekelně namíchnutá, ale vstala mi z klína, takže jsem si moh dojít k prádelníku pro náprsní tašku. Vyndal jsem pětidolarovku a podal jí ji. „Mockrát děkuju,“ řek jsem jí. „Tisícere díky.“

„To je pět. Stojí to deset.“

Začínala bejt nějaká divná, fakt. Já měl vítr, že k něčemu takovému dojde – vážně.

„Maurice řek, že pět,“ odpověděl jsem. „Povídal patnáct do oběda a za jedno číslo jenom pět.“

„Deset za jedno číslo.“

„On řek, že pět. Je mi líto – vážně – ale víc nevysolím.“

Pokřčila ramenama stejně jako předtím, načež hrozně chladně řekla: „Nepodal byste mi laskavě šaty? Nebo by vám to dělalo moc velký vobtěže?“

Ten šprček ale doved nahnat člověku strachu. I s tím svým tenounkým hláskem dokázala člověka vyděsit. Kdyby to bejvala byla pořádná stará prostitutka, která by měla po obličejí moře líčidla a podobně, tak by člověku nenaháněla ani zpolovice tolik strachu.

Šel jsem a přines jí šaty. Oblíkla si je a sebrala z postele svůj krátkej kabátek. „Na shledanou, lazare!“ povídá.

„Na shledanou,“ řek jsem jí. Nepoděkoval jsem jí a nic. A jsem rád, že ne.

Když Sunny odešla, posadil jsem se na chvíli do křesla a vykouřil pár cigaret. Venku se začínalo rozednívat. Páni, mně vám bylo pod psa! Já vám byl tak zdeprimovanej, že si to nedovedete představit. A tak jsem udělal to, že jsem si začal povídat s Alliem. Úplně nahlas. Já si s ním někdy povídám, když jsem moc zdeprimovanej. V jednom kuse mu opakuju, aby šel domů a vzal si kolo, že se sejdem před domem Bobbyho Fallona. Bobby Fallon bydlíval v Mainu hned vedle nás. Totiž jako před lety. Zkrátka a dobře, jednou se stalo, že jsme s Bobbym chtěli jet na kole k jezeru Sedebego. Chtěli jsme si s sebou vzít oběd a vzduchovky. Byli jsme malí špráci a mysleli jsme si, že těma vzduchovkama něco zastřelíme. Zkrátka a dobře, Allie slyšel, jak o tom mluvíme, a chtěl jet s náma, ale já nechtěl. Řek jsem mu, že je ještě dítě. A tak mu teď občas, když jsem moc zdeprimovanej, vždycky opakuju: „Tak dobrá, běž domů, vem si kolo a sejdem se před Bobbyho domem. Tak dělej!“ Ne že bych ho bejval s sebou nebral, když jsem někam šel. Bral jsem ho. Ale ten den jsem ho nevzal. Nebyl kvůli tomu naštvanej – on se nikdy kvůli ničemu nenaštval – ale já na to musím přesto vždycky myslet, když jsem moc deprimovanej.

Ale nakonec jsem se přece jenom svlík a vlez do postele. Když jsem ležel v posteli, chtělo se mi modlit nebo něco, jenže mi to nešlo. Já se nedokážu modlit vždycky, když se mi chce. Předně jsem tak trochu ateista. Ježíše mám rád, ale ty ostatní věci z bible jsou mi celkem dost fuk. Například takoví učedníci. Ty by mě dovedli namíchnout, jestli chcete co vědět. Když Ježíš umřel, tak už byli prima, ale když byl ještě naživu, byli mu pendrek platný. Vždycky ho nechali ve štychu. Já mám v bibli skoro všechny radši než učedníky. Jestli chcete co vědět, po Ježíšovi mám v bibli nejradši toho chlápka, co byl šílený a žil v hrobech a tepal se v jednom kuse kamenama. Chudinka malá, toho mám desetkrát radši než učedníky. Když jsem byl ještě ve Whootonu, míval jsem o tom dost často diskuse s jedním klukem, co bydlel na stejný chodbě, s Arthurem Childsem. Childs byl kvaker a od rána do večera čet bibli. Byl to hrozně milej kluk. Měl jsem ho moc rád, ale nikdy jsme si jeden druhému nemohli kápnout do noty v názorech na spoustu věcí z bible, zvláště v názorech na učedníky. On mi v jednom kuse vykládal, že když nemám rád učedníky, nemám rád ani Ježíše a nic. Říkal, že když si Ježíš učedníky vybral, tak je člověk má mít rád. Já mu říkal, že vím, že si je vybral, ale že si je vybral jen tak nazdařbůh. Říkal jsem, že Ježíš neměl čas chodit a každého analyzovat. Říkal jsem, že to nemám Ježíšovi za zlý a nic. Že to nebyla jeho vina, že neměl čas. Vzpomínám si, jak jsem se ptal Childse, jestli myslí, že Jidáš – ten, co zradil Ježíše – přišel do pekla, když spáchal sebevraždu. Childs řek, že jasně. A právě v tom jsem s ním nesouhlasil. Řek jsem, že bych se

vsadil o dva tácy, že Ježíše ani nenapadlo poslat Jidáše do pekla. Ještě dnes bych se vsadil, kdybych ty dva tácy měl. Myslím, že kdokoliv z učedníků by ho byl do pekla poslal – a hezky zčerstva – ale vsadím se, oč chcete, že Ježíš to neudělal. Childs povídal, že u mě je ten problém, že nechodím do kostela a tak. V tom měl v určitým smyslu pravdu. Do kostela já nechodím. Předně jsou moji rodiče každé jiného náboženství a všechny děti v naší rodině jsou ateisti. Já pastory vůbec nesnáším, jestli chcete co vědět. Aspoň ve všech školách, kam jsem kdy chodil, nasadili vždycky všichni takovej svatouškovskej hlas, jakmile začali kázat. Pane bože, tohle já nesnáším. Krucci, já nechápu, proč nemůžou mluvit přirozeným hlasem. Jakmile začnou kázat, je to vyložená šaškárna. Zkrátka a dobře, když jsem ležel v posteli, nedokázal jsem se toho namodlit, ani co by za nehet vlezlo. Pokaždý, když jsem začal, představil jsem si vždycky Sunny, jak mi říká, že jsem lazár. Nakonec jsem se v posteli posadil a vykouřil ještě jednu cigaretu. Měla hnusnou chuť. Musel jsem už vykouřit minimálně dva balíčky, co jsem odjel z Pencey.

Jak jsem tak ležel, zaklepe někdo na dveře. Pořád jsem doufal, že to nejsou moje dveře, na který zakleпали, ale věděl jsem sakramentsky dobře, že to moje dveře jsou. Já nevím, jak jsem to poznal, ale poznal jsem to. A taky jsem věděl, kdo to je. Já mám intuici.

„Kdo je tam?“ povídám. Měl jsem značně nahnáno. Já jsem v těchhle věcech hroznej posera. Ale oni prostě zakleпали znovu. Hlasitějc.

Nakonec jsem vylez z postele, na sobě jen pyžamo, a otevřel dveře. Ani jsem nemusel v pokoji rozsvěcovat, poněvadž už byl den. Stáli tam Sunny a ten pasák Maurice, ten liftboy.

„Co se děje? Co chcete?“ zeptal jsem se. Páni, to bylo peklo, jak se mi třas hlas.

„Maličkost,“ povídá Maurice. „Jenom pět dolarů.“ Odmluvil to všechno za oba dva. Sunny tam jenom stála s otevřenou pusou.

„Já jí už zaplatil. Dal jsem jí pět dolarů. Jen se jí zeptejte,“ povídám. Páni, že se mi ale třas hlas.

„Stojí to deset, šéfe. Dyť jsem vám to povídal. Jedno číslo deset dolarů. Patnáct až do voběda. Přece jsem vám to povídal.“

„Tak jste to neříkal. Řek jste, že jedno číslo je pět dolarů. Říkal jste patnáct až do voběda, to jo, ale slyšel jsem zřetelně – „

„Vodevřte, šéfe.“

„Proč?“ povídám. Panebože, mně vám bušilo srdce, že to bylo slyšet na kilometry. Přál jsem si, abych byl aspoň oblečeněj. To je příšerný, když se něco takovýho stane a člověk je jenom v pyžamu.

„Tak uhněte, šéfe,“ povídá Maurice. Načež do mě strčil prackou. Div že jsem neupad na zadek, ten prevít vám byl jako hora. V příštím okamžiku jsem si uvědomil, že on i Sunny jsou v pokoji. Dělal, jako by jim ten kvartýr patřil. Sunny si sedla na okno. Maurice se posadil do toho velkého křesla a rozeplnul si límec – byl v liftbojský uniformě. Páni, že jsem byl nervózní!

„No tak šéfe, sem s tím. Já musím zase do rachoty.“

„Už jsem vám řek asi desetkrát, že vám nedlužím ani cent. Těch pět dolarů jsem jí už –“

„Tak žádný řečičky a sem s tím.“

„Proč bych jí měl dávat ještě jednou pět dolarů?“ povídám. Hlas mi přeskakoval jak splašený. „Vy mě chcete vzít na hůl.“

Maurice si rozepnul všechny knoflíky na kabátě uniformy. Pod ním měl než náprsenku, ale žádnou košili a nic. Měl velký, tlustý, chlupatý břicho. „Nikdo nikoho nebere na hůl,“ povídá. „Sem s tím, šéfe.“

„Ne.“

„Šéfe, vy mě doženete k tomu, že vás budu muset kapánek zkrouhnout. Ne že by se mi chtělo, ale už to tak vypadá,“ povídá. „Ste nám dlužnej pět dolarů.“

„Nejsem vám dlužnej pět dolarů,“ odpověděl jsem. „Jestli na mě sáhnete, začnu pekelně ječet. Vzbudím celej hotel. Policii a všechno.“ Hlas se mi klepal jak blázen.

„Tak do toho. Jen si řvi do aleluja. Prima,“ povídá Maurice. „To jako chceš, aby se doma dověděli, že ses vypsal s kurvou? Takovej hošíček z nóbl rodiny?“ Ten byl sakra mazanej, svým způsobem. Vážně.

„Nechtě mě na pokoji. Kdybyste bejval řek deset, bylo by to něco jinýho. Ale vy jste výslovně –“

„Tak dostáném to nebo ne?“ Přimáčk mě úplně na dveře. Skoro na mně s tím svým chlupatým břichem stál.

„Nechtě mě na pokoji. Koukejte odsud vypadnout,“ povídám. Měl jsem ještě pořad zkřížený paže. Panebože, že jsem to ale byl blbec!

Načež promluvila poprvé Sunny. „Heleď, Maurice, mám mu vzít náprsní tašku?“ povídá. „Je zrovna támhle na tom – jak se tomu říká.“

„Jo. Vem.“

„Nechtě mou tašku na pokoji.“

„Už ji mám,“ řekla Sunny. Zamávala na mě pětidolarovkou.

„Vidíš, beru si jenom těch pět, co seš mi dlužnej. Nejsem žádná zlodějka.“

Zničehonic jsem začal brečet. Byl bych dal všechno na světě za to, abych nebrečel, ale brečel jsem. „Ne, vy nejste zlodějí,“ povídám. „Jenom jste mi právě ukradli pět –“

„Drž hubu,“ povídá Maurice a strčil do mě.

„Hele, nech ho bejt,“ řekla Sunny. „Hele, dem. Prachy, co nám byl dlužnej, jsme dostali. Tak dem. Hele, pojd.“

„Už jdu,“ povídá Maurice. Ale nešel.

„Poslyš, Maurice, vážně. Nech ho bejt.“

„Copak někomu co dělám?“ povídá. Nevinně jak andělíček. Načež udělal to, že mě hrozně surově cvrnk do pyžama. Já vám nebudu vykládat, kam mě cvrnk, ale bolelo to pekelně.

Řek jsem mu, že je sprosták a imbecil pitomá. „Cože?“ povídá. Dal si

ruku k uchu, jako by byl hluchej. „Cože? Cože jsem?“

Ještě pořád jsem brečel. Byl jsem nervózní a pekelně jsem zuřil. „Jste sprosták, jste idiot,“ povídám, „jste gauner, jste imbecil, jste pitomec. Nejdýl za dva roky z vás bude takovej vychrtlej chlap, co na ulici žebra o pěták na kafe. Budete mít špinavěj, zvalenej kabát, odshora až dolů pocintanej, a budete –“

A pak mě uhodil. Já se vám ani nesnažil uhnout nebo se skrčit nebo něco. Jenom jsem cítil tu příšernou ránu do žaludku.

Ale knokaut jsem nebyl, poněvadž si vzpomínám, jak jsem se za nima z podlahy díval a viděl, jak oba vycházejí a zavírají dveře. Potom jsem zůstal hezkou chvílí na podlaze, asi jako když se to stalo se Stradlaterem. Jenomže tentokrát jsem si myslel, že umírám. Vážně. Já myslel, že se topím nebo co. Problém byl v tom, že jsem nemoh skoro ani dechnout. Když jsem konečně vstal a šel do koupelny, musel jsem jít celej zkroucenej a držet se za břicho.

Ale já jsem stejně šílenec. Na mou duši, že jsem. Asi v půli cesty do koupelny jsem začal dělat, jako že mám kulku v břiše. Maurice mě provrtal! A teď jsem na cestě do koupelny, abych si lok důkladně whisky nebo něčeho a uklidnil si nervy a pak se dal doopravdy do toho. Viděl jsem se v duchu, jak vycházím z koupelny, oblečenej, v kapse pistolí. Trošinku vrávorám. Jdu dolů pěšky, místo abych sjel výtahem. Přidržuju se zábradlí, z koutku úst mi občas vyteče pramínek krve. Udělám to, že sejdu o pár poschodí níž, přičemž se držím za břicho a krev stříká kolem dokola, načež přivolám výtah. Jakmile Maurice otevře, uvidí mě s pistolí v ruce a začne takovým hrozně pronikavým hlasem křičet, abych ho nechal. Srab jeden. Ale já ho takjakotak provrtám. Šesti ranama přímo do toho jeho chlupatýho pupku. Načež hodím pistolí do výtahový šachty – když jsem otřel všechny otisky prstů a tak. Pak se doplazím zpátky do pokoje, zavolám Hance a řeknu jí, aby mi přišla obvázat břicho. Viděl jsem ji v duchu, jak mi drží cigaretu, abych si moh zakouřit, a přitom krvácím. Ty pitomý filmy! Ty by člověka dovedly zničit! Bez legrace. Zůstal jsem v koupelně asi hodinu a vykoupal se. Pak jsem vlez zpátky do postele. Trvalo mi děsně dlouho, než jsem usnul. Já vám nebyl ani unaveněj – ale nakonec jsem usnul. Ale stejně jsem měl chuť spáchat sebevraždu. Vážně. Měl jsem chuť skočit z okna. A byl bych to taky asi udělal, kdybych byl na beton věděl, že mě tam někdo něčím přikryje, až přistanu. Neměl jsem chuť se nechat okukovat stádem nějakých pitomejch čumilů, až budu ležet v tratolišti krve.

Myslím, že jsem nespál nějak moc dlouho, protože když jsem se probudil, bylo teprve asi deset hodin. Jakmile jsem vykouřil cigaretu, dostal jsem hroznej hlad. Poslední, co jsem jed, byly ty dva hamburgry, který jsem si dal s Brossardem a s Ackleym v Agerstownu, když jsme chtěli jít do kina. Připadalo mi to hrozně dávno. Jako by to bylo před padesáti lety. Měl jsem telefon hned u ruky a už už jsem chtěl zavolat, aby mi poslali něco k snidani, ale dostal jsem vítr, že by s tím mohli poslat Maurice. Jestli si myslíte, že jsem umíral touhou ho zase spatřit, tak jste blázní. A tak jsem jenom zůstal chvíli ležet v posteli a vykouřil ještě jednu cigaretu. Napadlo mě, že bych moh brknout Hance a zjistit, jestli je už doma, ale neměl jsem na to náladu.

Ale udělal jsem to, že jsem brknul Sallyně Hayesový. Sallyna chodila do školy Mary A. Woodruffový a já věděl, že je doma, poněvadž jsem od ní dostal před čtrnácti dny dopis. Ne že bych do ní byl zrovna vedle, ale znám ji už léta letoucí. Kdysi jsem si ve svý stupiditě myslel, že je hrozně inteligentní. Že jsem si to myslel, bylo proto, poněvadž Sally toho věděla fůru o divadle a o hrách a o literatuře a o podobnejch věcech. Když toho někdo ví fůru o těchhle věcech, trvá vám hezkou chvíli, než přijdete na to, jestli je doopravdy stupidní nebo ne. U Sallyny mi trvalo léta letoucí než jsem na to přišel. Asi bych na to byl přišel mnohem dřív, kdybysme se spolu nebyli tak zatraceně často muchlali. U mě je největší problém v tom, že ať se muchlám s kým chci, vždycky si myslím, že je hrozně inteligentní. Ono to s tím má starou belu co dělat, ale já si to přes to prese všechno vždycky myslím.

Zkrátka a dobře jsem jí brnk. Nejdřív vzala telefon jejich služka. Potom její táta. Načež to vzala ona. „Sally?“ povídám.

„Ano – kdo je tam?“ odpověděla. Což byla od ní tak trochu šaškárna, řek jsem přece už jejímu tatínkovi, kdo volá.

„Holden Caulfield. Jak se máš?“

„Holdene! Já se mám bašta. Jak se máš ty?“

„Prima. Poslyš, jak se pořád máš? Já jen jako, jak dopadáš ve škole?“

„Prima,“ povídá. „Totiž – to víš.“

„Tak je to bašta. Ty, poslyš. Tak jsem tak uvažoval. Máš dneska něco v programu? Je sice neděle, ale nějaký to odpolední představení je v neděli vždycky. Nějaká benefice nebo něco. Nechtěla bys jít?“

„To je skvělej nápad. Strašně ráda.“

Skvělej! Teda jestli něco nesnáším, tak je to slovo skvělej. Taková šaškárna! Na okamžik jsem byl v pokušení jí říct, aby si na to představení nechala zajít chuť. Ale chvíli jsme spolu kecali. Totiž ona kecala. Nepustila člověka vůbec ke slovu. Prvně mi vykládala o nějakým klukovi z Harvardu,

asi byl z prvního jaru, ale to samozřejmě neřekla, kteréj ji pekelně uhání. Volá ji ve dne v noci. Ve dne v noci. To mě umrtvilo. Načež mi vykládala o nějakým jiným klukovi, o jednom kadetovi z West Pointu, kteréj je do ní taky zabouchnutej až po uši. Náramná senzace. Řek jsem jí, že se sejdeme ve dvě v Biltmoru před hodinama, a aby přišla včas, poněvadž představení pravděpodobně začíná v půl třetí. Ona chodila věčně pozdě. Načež jsem zavěsil. Šla mi sice na nervy, ale byla moc hezká.

Když jsem si udělal rande se Sallynou, vylez jsem z postele, oblík se a zabalil kufry. A než jsem odešel z pokoje, mrknul jsem se oknem, jak se mají k světu ty zvrhlíci, jenže oni měli všichni stažený rolety. Ráno byli vrchol slušnosti. Načež jsem sjel výtahem dolů a zaplatil. Maurice jsem tam nikde neviděl. Samozřejmě že jsem se zrovna nepřetrh, abych ho vypátral, syčáka jednoho.

Před hotelem jsem si vzal taxíka, ale neměl jsem páru, kam pojedu. Já neměl kam jít. Byla teprv neděle a domů jsem nemoh dřív než ve středu nebo nejdřív v úterý. A že bych bejval měl chuť jít do nějakýho jinýho hotelu a nechat si otloukat hlavu, to teda ne. Pročež jsem udělal to, že jsem řek šoférovi, aby mě dovez k nádraží Grand Central. Bylo to hned vedle Biltmoru, kde jsem měl potom rande se Sallynou, a tak jsem si řek, že udělám to, že si uložím zavazadla v úschovni schránce, ke který vám dají klíč, a že si pak koupím něco k snídani. Měl jsem dost hlad. Když jsem jel v taxíku, vyndal jsem si náprsní tašku a spočítal si peníze. Nevzpomínám si přesně, kolik mi ještě zbejvalo, ale jmění to zrovna nebylo. Já vám za pitomejch čtrnáct dní utratil majlant. Vážně. Já jsem v podstatě děsnej marnotratník. A co neutratím, to ztratím. V padesáti případech ze sta si dokonce zapomenu vzít zpátky drobný v restauracích, v barech a tak. Moje rodiče to dohání k šílenství. To jim člověk nemůže mít za zlý. Ale táta je stejně dost prachatej. Já nevím, kolik vydělává – on se mnou o těchhle věcech nikdy nedebatuje – ale řek bych, že vydělává hodně. Je právní zástupce jedny obchodní společnosti. Tyhle hoši si nahrabou dost. Vážně. Že vydělává hodně, vím taky podle toho, že věčně investuje peníze do nějakých divadel na Broadwayi. Ale ono to stejně vždycky vybuchne a maminka pak může vždycky vylítnout z kůže. Ód tý doby, co umřel můj bratr Allie, není docela zdravá. Je hrozně nervózní. Což byl další důvod, proč mi bylo tak pekelně proti srsti, že se má dovědět, že jsem zase dostal padáka.

Když jsem si uložil kufry na nádraží, šel jsem do jednoho automatu a nasnídal se. Na mě to byla dost důkladná snídaně. Pomerančová šťáva, vajíčka na slanině, topinka a kafe. Obyčejně vypiju jenom trochu pomerančový šťávy. Já jsem hrozně slabej jedlík. Vážně. Proto jsem taky tak děsně hubenej. Měl jsem držet takovou tu výkrmnou dietu, kdy člověk musí jíst hromadu škrobovin a podobných blbostí, aby přibral na váze, ale já ji nedržel. Když jím někde venku, dám si obyčejně jen sendvič s ementálem a ovomaltinu. Což není zrovna moc, ale ovomaltina obsahuje

spoustu vitamínů. H. V Caulfield. Holden Vitamín Caulfield.

Jak jsem jed ty vajíčka, vešly dvě jeptišky. Nejspíš se stěhovaly do jinýho kláštera nebo někam a čekaly na vlak, protože měly kufrы. Sedly si u pultu vedle mě. Zdálo se, že nevědí, kam by ty kufrы vrazily, pročej jsem jim pomoh. Byly to takový ty kufrы, co vypadaj hrozně lacině – takový, co nejsou z pravý kůže. Já vím, že to není důležitý, ale já nesnáším, když má někdo laciný kufrы. Ono to zní přišerně, ale já jsem vám dokonce v stavu začít někoho nenávidět už v tom momentě, co se na něj podívám a vidím, že má laciný kufrы. Ono se totiž jednou něco stalo. Když jsem byl v Elkton Hills, bydlel jsem jeden čas s jedním klukem, Dickem Slaglem, a ten měl takový laciný kufrы. Nechával si je vždycky pod postelí místo na polici, aby je nikdo neviděl vedle mejch. Mě vám to tak deprimovalo, že to byla úplná katastrofa, a v jednom kuse jsem měl chuť ty svoje vyhodit a tak, nebo si je třeba s ním i vyměnit. Moje byly od firmy Mark Cross – pravá teletina a podobný nesmysly – a řek bych, že stály pěknějch pár šestáků. Ale představte si, co se nestalo za legrací Já jsem udělal dokonce to, že jsem strčil svoje pod postel místo na polici, aby kvůli tomu Slagle neměl míndráky. A představte si, co udělal on! Den na to, co jsem je strčil pod postel, on je vytáh a dal zpátky na polici. A udělal vám to proto – trvalo mi chvíli, než jsem na to přišel – že chtěl, aby si lidi mysleli, že moje kufrы jsou jeho kufrы. Vážně. V tomhle směru to byl hrozně divnej kluk. Například si ze mě pořád utahoval – jako kvůli těm kufrům. V jednom kuse mě krmil s tím, že jsou moc nový a buržoustský. Což byl jeho nejoblíbenější výraz. Někde to čet nebo to někde slyšel. Všechno, co jsem měl, bylo pekelně buržoustský. Dokonce i moje plnicí péro bylo buržoustský. Od rána do večera si ho ode mě půjčoval, ale přes to prese všechno bylo buržoustský. Bydleli jsme spolu jenom asi dva měsíce. Načež jsme oba požádali, aby nás rozstěhovali. Ale legrační na tom bylo, že když jsme se přestěhovali, tak mi tak nějak chyběl, poněvadž měl senzační smysl pro humor a někdy jsme spolu užili moc legrace. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych mu taky chyběl. Ze začátku si jen tak dělal psinu, když říkal, že moje věci jsou buržoustský a mně to bylo úplně fuk – ona to legrace taky byla, fakt. Načež po nějaký době bylo vidět, že si už legraci nedělá. Ono je vážně těžký bydlet s lidma, když máte kufrы mnohem lepší než oni – když vaše jsou doopravdy kvalitní a jejich ne. Myslíte si, že když je někdo inteligentní – jako ta druhá osoba – a má smysl pro humor, tak je mu úplně fuk, čí kufrы jsou lepší. Jenže ono vám mu to není fuk! Vážně. Což je taky jeden z důvodů, že jsem bydlel s takovým volem, jako byl Stradlater. Měl zrovna tak kvalitní kufrы jako já, když už nic jinýho.

Zkrátka a dobře, ty dvě jeptišky seděly vedle mě, a tak jsme se dali do řeči. Ta, co seděla vedle mě, měla takovej proutěnej košík, s jakým vidíte okolo Vánoc jeptišky a ženský od Armády spásy vybírat prachy. Stávaj někde na rohu před některým velkým obchodním domem nebo tak, zvlášť na Pátý avenui. Zkrátka a dobře, ta, co seděla vedle mě, upustila ten svůj

košík na zem a já se sehnul a zvěd jí ho. Zeptal jsem se jí, jestli jde vybírat peníze na dobročinný účely. Ona řekla, že ne. Řekla, že se jí ten košík nevešel do kufru, když balila, a že ho prostě nese v ruce. Měla velký nos a takový ty brejle s ocelovejma obroučkama, který nejsou zrovna moc půvabný, ale měla ohromně přívětivej obličej. „Já myslel, že jdete vybírat a že bych vám nějakou maličkostí přispěl,“ povídám. „Mohla byste si ty peníze schovat, až budete někdy vybírat.“

„Ale to je od vás moc laskavé,“ povídá a ta druhá, její přítelkyně, se na mě podívala. Ta četla nějakou černou knížečku a přitom pila kafe. Ta knížka vypadala jako bible, jenže na to byla moc tenká. Ale něco jako bible to bylo. Obě dvě si daly k snídani než topinku a kafe. Což mě deprimovalo. Já nesnáším, když jím vajíčka na slanině nebo něco a druhá má než topinku a kafe.

Vzaly si ode mě pětku jako příspěvek. V jednom kuse se mě vyptávaly, jestli na beton vím, že si to můžu dovolit a tak. Řek jsem jim, že mám u sebe spoustu peněz, ale zdálo se, že mi nevěřej. Ale nakonec si to vzaly. Obě dvě mi v jednom kuse tak moc děkovaly, že to bylo trapný. Převod jsem řeč na obecný věci a zeptal se jich, kam jedou. Řekly, že jsou učitelky a že právě přijely z Chicaga a teď jedou učit do jednoho kláštera ve 168. nebo 186. ulici, prostě v některý ulici čtvrti kde na předměstí. Ta, co seděla vedle mě, ta s těma ocelovejma obroučkama, povídala, že učí angličtinu a její přítelkyně dějepis a americkou ústavu. Načež mi začalo hrozně vrtat mozkiem, co si ta vedle mě, ta co učí angličtinu, myslí – když je jako jeptiška – když musí číst v anglický literatuře jistý knihy. Například knihy, kde třeba ani není nějak moc erotiky, ale kde jsou milenci a podobně. Třeba ta Eustacie Vyeová v Rodákově návratu od Thomase Hardyho. Ne že by byla nějak moc vášnivá nebo něco, ale člověku stejně nejde do hlavy, co si tak může myslet jeptiška, když čte o takový Eustacii. Ale samozřejmě jsem neřek nic. Řek jsem jedině, že angličtina mi jde ze všeho nejlíp.

„Opravdu? To jsem ráda!“ povídá ta s těma brejlema, ta, co učila angličtinu. „Copak jste letos četli? To by mě moc zajímalo.“ Byla vážně milá.

„No, většinou jsme pořád brali anglosaskou literaturu. Beowulfa a Grendela a Lorde Randale, synu můj a tyhle věci. Ale občas jsme museli kromě toho číst některý knihy navíc jako povinnou četbu. Já jsem čet Rodákův návrat od Thomase Hardyho a Romea a Julii a Julia – “

Ach Romea a Julii! To je nádhera. Že jste byl prostě nadšen?“ To teda neřekla zrovna jako jeptiška, fakt.

„Ano, byl. Moc se mi to líbilo. Bylo tam několik věcí, který se mi nelíbily, ale celkem to bylo moc dojemný.“ „A co se vám tam nelíbilo? Nevzpomínáte si?“

Abych řek pravdu, ono to bylo svým způsobem dost trapný mluvit s ní o Romeovi a Julii. Já jen jako, že v tý hře je místy plno erotiky, a byla to

přece jeptiška, ale když se mě zeptala tak jsem s ní o tom chvíli debatoval. Já Romea a Julii zrovna moc nemiluju,“ povídám. „Totiž líbí se mi, ale – já nevím. Někdy jdou člověku dost na nervy. Víte, mně bylo daleko víc líto, když zabili Merkucia, než když se zabili Romeo a Julie. Fakt. Já jsem pak už neměl Romea moc rád, když Merkucia probod ten druhý – ten Juliin bratranec – jakpak se jmenoval?“

„Tybalt.“

„Ano, správně, Tybalt,“ povídám. Já věčně zapomínám, jak se ten člověk jmenoval. „Za to moh Romeo. Víte, já ho měl z celý hry nejradši. Merkucia. Já nevím. Oni jsou všichni ti Montekové a Kapuleti fajn – zvlášť Julie – ale Markucio, ten byl – to je těžký vysvětlovat. Ten byl hrozně zábavnej a chytrej a vůbec. Mě dohání k šílenství, když někoho zabijou – fakt – zvlášť když je to někdo chytrej a zábavnej a když to zaviní někdo jiněj. Romeo a Julie si to aspoň zavinili sami.“

„Do které školy chodíte, hochu?“ zeptala se mě. Asi se chtěla dostat pryč od toho Romea a Julie.

Řek jsem, že do Pencey. A ona, že o tý škole slyšela. Řekla, že je to moc dobrá škola. Ale já to přešel. Načež ta druhá, ta, co učila dějepis a ústavu, řekla, že by už měly běžet. Vzal jsem si jejich účtenku, ale nechtěly mě to nechat zaplatit. Ta s téma brejlema mě donutila, abych jim ji vrátil.

„Byl jste víc než štědrý,“ povídá. „Jste moc roztomilý chlapec.“ Byla hrozně milá. Fakt. Trošinku mi připomínala maminku Ernesta Morrowa, tu, co jsem se s ní sešel ve vlaku. Hlavně když se usmála. Moc pěkně jsme si s vámi popovídaly,“ řekla.

Odpověděl jsem, že jsem si s nima taky ohromně popovídal. A myslel jsem to vážně. Ale byl bych si s nima asi popovídal ještě lip, kdybych byl celou tu dobu, co jsem s nima mluvil, neměl vítr, že ze mě začnou vytahovat, jestli jsem katolík. Katolíci z člověka vždycky začnou vytahovat, jestli je taky katolík. To se mi stává ohromně často. Já vím, že je to taky proto, že mám irský příjmení a většina lidí irskýho původu jsou katolíci. Abych řek pravdu, můj táta kdysi katolík byl. Ale když si vzal maminku, tak vystoupil z církve. Jenže katolíci chtějí z člověka vždycky vytáhnout, jestli je katolík, i když neznají jeho příjmení. Já znal ve škole ve Whootonu jednoho kluka, Louise Shanyho, a ten byl katolík. Byl to první kluk, se kterým jsem se tam setkal. Ten den, co začala škola, jsme spolu seděli před ošetřovnou a čekali na prohlídku, a tak jsme se začali bavit o tenise. On ho tenis moc zajímal a mě taky. Říkal mi, že jezdí každý léto na mezinárodní turnaj do Forest Hills, a já mu řek, že já taky, načež jsme si hezkou chvíli vykládali o některých tenisových kanónech. Na takovýho šprčka toho věděl o tenise hodně. Vážně. Načež po chvíli, zrovna když jsme byli v nejlepším, se mě zeptal: „Nevšim sis čirou náhodou, kde tady maj katolickéj kostel?“ Podle tónu, jakým se mě zeptal, bylo vidět, že ze mě chce vytáhnout, jestli jsem katolík. Vážně. Ne že by byl nějak zaujatej nebo něco, ale chtěl to prostě vědět. Moc se mu líbilo, jak jsme se bavili o tom tenise a tak, ale bylo vidět,

že by se mu to bylo líbilo ještě víc kdybych byl katolík. Což by mě dovedlo dohnat k šílenství. Tím nechci říct, že by to bylo náš rozhovor nějak pokazilo nebo něco – ne, to ne – ale na beton mu to taky neprospělo. Právě proto jsem byl rád, že se mě ty dvě jeptišky nezeptaly, jestli jsem katolík. Ne že by to bylo tomu našemu rozhovoru nějak uškodilo i kdyby se mě byly zeptaly – to ne – ale byl by asi jinej. Já to katolíkům nemám za zlý – to neříkám – nemám. Kdybych byl katolík, byl bych asi zrovna takovej. Svým způsobem je to asi jako s těma kuframa, jak jsem vám o nich povídal. Tím chci jenom říct, že to nijak nepřispívá k tomu, aby si člověk s někým prima popovídal. Jenom to, nic víc.

Když se ty dvě jeptišky chystaly k odchodu, udělal jsem něco, co bylo hrozně stupidní a trapný. Kouřil jsem zrovna cigaretu, a když jsem vstal, abych se s nima rozloučil, fouk jsem jim z nešikovnosti do obličeje trochu kouře. Já to neudělal schválně, ale udělal jsem to. Omlouval jsem se ostopéro a obě dvě byly hrozně zdvořilý a milý, ale přes to prese všechno to bylo hrozně trapný.

Když odešly, začalo mi bejt líto, že jsem jim dal na sbírku jenom pětku. Ale měj jsem to rande se Sallynou a chtěli jsme jít do divadla a tak jsem si musel nechat nějaký prachy na lístky a tak. Ale bylo mi to přesto líto. Zatracený peníze. Člověku je z nich vždycky nakonec do breku.

Když jsem se nasnídal, bylo teprv asi poledne a se Sallynou jsem se měl sejít až ve dvě, protože jsem se vydal na dlouhou procházku. Pořád jsem musel myslet na ty dvě jeptišky. V jednom kuse jsem myslel na ten starej, odřenej proutěnej košíček, se kterým choděj vybírat peníze, když neučí ve škole. V jednom kuse jsem se snažil představit svou maminku nebo někoho, nebo svou tetu nebo tu potrhlou Hayesku, matku Sallyny Hayesový, jak stojí před nějakým obchodním domem a vybírá do starýho, odřenýho košíčku prachy na chudý. Nedoved jsem si to dost dobře představit. Moji maminku ještě, ale ty druhý dvě ne. Moje teta je hrozně dobročinná a dělá hodně pro Červenej kříž a podobně – ale chodí moc dobře oblíkaná, a když vyrazí za nějakým dobročinným účelem, je vždycky nastrojená a má namalovanou pusku a podobný legrace. Nedovedu si představit, že by provozovala dobročinnost, aby přitom na sobě musela mít černý šaty a aby nebyla namalovaná. A máma Syllyny Hayesový! Kristepane! Ta by chodila vybírat prachy s košíčkem jedinej v tom případě kdyby před ní všichni, kdo jí dají příspěvek, padali obdivem na zadek. Kdyby ty peníze do košíčku jen tak hodili a pak odešli a nic neřekli a jí si nevšimli, tak by toho maximálně za hodinu nechala. To by ji nudilo. Odevzdala by košíček, načež by šla na oběd do nějakýho hogo fogo podniku. A právě to se mi na těch jeptiškách líbilo. Ty určitě do žádnýho hogo fogo podniku na oběd nejdou, to bylo vidět. Bylo mi z toho děsně smutno, když jsem si pomyslel, že nikdy v životě nejdou do žádnýho hogo fogo podniku na oběd. Já věděl, že na tom nějak moc nezáleží, ale přes to prese všechno mi z toho bylo smutno.

Dal jsem se směrem k Broadwayi, jen tak z recese, poněvadž jsem tam už nebyl věčnost. Kromě toho jsem chtěl najít nějakej obchod s deskama, kde mají v neděli otevřeno. Chtěl jsem koupit Phoebe jednu desku, která se jmenuje „Malá Shirley Beansová“. Ta deska byla hrozně těžko k sehnání. Byla o jedny malý holce, která nechce chodit ven, protože jí scházej dva přední zuby a ona se za to stydí. Slyšel jsem ji v Pencey. Jeden kluk, co bydlel o poschodí níž, jí měl a já se pokoušel ji od něj odkoupit, poněvadž jsem věděl, že Phoebulka bude z tý desky úplně vedle, ale on mi ji nechtěl prodat. Byla to senzační deska – hrozně stará – nazpívala ji černošská zpěvačka Estelle Fletcherová už tak před dvaceti lety. Zpívá to hrozně dixielandově a bordelově a nezní to vůbec jako doják. Kdyby to zpívala běloška, udělala by z toho pěkněj sladk dle Estelle Fletcherová v tom uměla chodit, a proto je to jedna z nejlepších desek, co jsem kdy slyšel. Řek jsem si, že ji koupím v některým obchodě, kde mají v neděli otevřeno, a že ji pak vezmu s sebou do parku. Byla neděle a Phoebe chodí v neděli dost často do parku na kolečkový brusle. Věděl jsem, ve kterejch místech

se asi tak většinou potuluje.

Nebyla taková zima jako den předtím, ale slunce ještě nevylezlo a na procházku nebylo moc hezky. Ale jedno se mi na tý procházce líbilo. Zrovna přede mnou šla jedna rodina, bylo vidět, že jdou právě z nějakýho kostela – tatínek, maminka a asi tak šestiletý skvrně. Vypadali dost chudě, tatínek měl takovej ten perlově šedej klobouk, jakěj nosej hodně lidí, co nemají moc peněz a chtějí vypadat nóbli. On i jeho žena jen tak šli a povídali si a toho šprčka si moc nevšimli. Ten šprček byl prima. Šel po ulici místo po chodníku, ale těsně u okraje. Dělal, že jde po nějaký hrozně rovný čáře, [jak to děcka dělávají]. A celou tu dobu si v jednom kuse zpíval a broukal. Sel jsem k němu blíž, abych slyšel, co to zpívá. Zpíval si písničku „Když někoho chytí někdo, jak jde žitem kdes“. A měl vám hezkej hlásek. Zpíval si jen tak z recese, to bylo vidět. Kolem svištěly auta, brzdy skřípaly ostošest, ale rodiče si ho vůbec nevšimli a on vám šel v jednom kuse u okraje chodníku a zpíval si „Když někoho chytí někdo, jak jde žitem kdes“. Bylo mi z toho hned lip. Nebyl jsem už tak deprimovanej.

Na Broadwayi byly davy lidí a velká tlačence. Byla neděle a teprv tak dvanáct hodin, ale přesto už tam byly davy lidí. Všichni byli na cestě do kina – do Paramountu nebo do Astoru nebo do Strandu nebo do Kapitolu nebo do nějakýho podobnýho slabomyslnýho podniku. Všichni byli vyfiknutý, poněvadž byla neděle, čímž to bylo ještě horší. Ale největší hrůza byla, že bylo vidět, že všichni chtějí jít do kina. Bylo to k nevydržení se na ně koukat. Já chápu, když někdo jde do kina, poněvadž nemá, co by dělal jinýho, ale když tam chce jít, a dokonce ještě spěchá, aby se tam dostal dřív, tak mě to pekelně deprimuje. Zvlášť když vidím miliony lidí stát v těch příšerně dlouhejch frontách kolem celýho bloku, jak čekají tak příšerně trpělivě na lístky. Páni, já se vám nemoh dočkat, až budu mít tu pitomou Broadway z krku. Měl jsem kliku. V prvním obchodě s deskama, do kterýho jsem vešel, tu desku „Malá Shirley Beansová“ měli. Napočítali mi za ni pět dolarů, poněvadž byla tak těžko k sehnání, ale mně to bylo jedno. Páni, já vám z toho byl najednou zničehonic tak šťastnej! Já se vám sotva moh dočkat, až budu v parku a podívám se, jestli je tam někde Phoebulka, abych jí tu desku moh dát.

Když jsem vyšel z toho obchodu s deskama, šel jsem kolem jednoho automatu a vešel jsem dovnitř. Řekl jsem si, že bych moh třeba brknout Hance a zjistit, jestli už přijela domů na prázdniny. Pročež jsem vešel do telefonní budky a zavolal jí. Jediněj problém byl v tom, že k telefonu přišla její maminka, takže jsem musel zavěsit. Neměl jsem chuť se s ní zaplítat do dlouhejch debat, já nejsem takjakotak nadšením bez sebe, když se mám bavit po telefonu s maminkou nějaký holky. Ale jestli je už Hanka doma, to jsem se zeptat moh. To by mě bylo nezabilo. Jenže se mi nechtělo. Na tyhle věci musí mít člověk náladu. Vážně.

Měl jsem ještě koupit ty pitomý lístky do divadla, pročež jsem si koupil noviny a podíval se, kde se co hraje. Jelikož byla neděle, hrálo se jenom

asi na třech místech. Tak jsem udělal to, že jsem šel a koupil dvě křesla na Znám svou lásku. Bylo to nějaký dobročinný představení nebo něco podobného. Moc se mi na to nechtělo, ale věděl jsem, že Sallyna, královna všech šašků, bude slintat blahem, až jí řeknu, že na to mám lístky, poněvadž v tom hráli Luntoví. Ona měla ráda hry, o kterých se říká, že jsou hrozně chytrý a že jsou pro intelektuály a ve kterých hrajou Luntoví a podobně. Já ne. Já nemám žádný hry nějak moc rád, jestli chcete co vědět. Nejsou tak špatný jako filmy, ale že by to bylo něco, o čem bych zrovna básnil, to teda ne. Předně k smrti nenávidím herce. Nikdy nehrajou jako lidi. To si jenom myslej. Některý z těch dobřejch jako lidi hrajou, aspoň tak trošinku, ale ne zas tak moc, aby to byla zábava se na ně koukat. Když některej herec hraje doopravdy dobře, je vždycky vidět, že to ví, že hraje dobře, a hned je všechno v tahu. Například takovej sir Laurence Olivier. Viděl jsem ho v Hamletovi. Vzal mě na to vloni s Phoebulkou D. B. Prvně nás pozval na oběd, načež nás na to vzal. On to už viděl a podle toho, jak o tom u oběda mluvil, jsem byl celej žhavěj, abych to viděl taky. Ale nějak moc mě to nebavilo. Já prostě nevidím, co je na Siru Olivierovi tak senzačního, no! Má ohromnej hlas a je to pekelně hezký chlap a hrozně prima se na něj kouká, když jde nebo má souboj, ale nebyl vůbec takovej, jako byl Hamlet, aspoň podle toho, co mi D. B. o Hamletovi říkal. Byl daleko spíš jako nějakej pitoměj generál než ten smutnej chlápek, kterému straší ve věži. Nejlepší z celýho filmu bylo, jak Oféliin bratr – ten, co má úplně na konci s Hamletem souboj – odchází a jeho otec mu dává spoustu rad do života. Zatímco mu otecko dává ty rady do života, Ofélie s bratrem blbne, vyndává mu dýku z pochvy a škádlí ho, přičemž on se snaží dělat, jako že ho zajímají ty kecy, co vede jeho táta. To bylo prima. Z toho jsem měl ohromnou srandu. Ale takovejch věcí tam moc nevidíte. Phoebulce se líbilo jenom to, jak Hamlet poplácal po hlavě toho psa. To bylo podle ní legrační a hezký a taky to hezký bylo. Ale já budu muset udělat to, že si tu hru přečtu. U mě je ten problém, že si vždycky musím všechno přečíst sám. Když to hraje nějaký herec, skoro ani neposlouchám. V jednom kuse se klepu strachem, jestli v příštím okamžiku neprovede nějakou šaškárnu.

Když jsem koupil lístky na představení s Luntovejma, jel jsem taxíkem do parku. Měl jsem jet podzemkou nebo něčím, protože se mi už začínaly scvrkávat prachy, ale chtěl jsem mít tu pitomou Broadway co nejdřív z krku.

V parku bylo hnusně. Nebyla moc velká zima, ale slunce ještě pořád nevylezlo a Člověk měl dojem, jako by tam nebylo nic než psí novinka, chrchle a nedopalky doutníků, co tam zahodili starý dědkové, a měli jste dojem, že když se posadíte na některou lavičku, zjistíte, že je mokrá. Což člověka deprimovalo, a jak jste šli, každou chvíli vám pro nic za nic naskočila husí kůže. Ani trošku vám nepřipadalo, že už budou brzy Vánoce. Člověku připadalo, že už nikdy nebude nic. Ale já jsem přesto šel v jednom kuse dál až k Mallu, poněvadž Phoebe, když je v parku, chodí obvykle tam. Chodí ráda bruslit k tomu hudebnímu pódiu. Je to legrační.

Je to totiž to samý místo, kam jsem jako kluk chodil bruslit já.

Jenže když jsem tam přišel, nikde jsem ji neviděl. Bruslilo tam pár dětí a dva kluci tam házeli s míčem, ale Phoebe nikde. Ale viděl jsem jednu holčičku asi v jejím věku, jak sedí docela sama na lavičce a připíná si brusle. Myslel jsem, že třeba Phoebe zná a řekne mi, kde by byla, pročejž jsem šel k ní, posadil se vedle a zeptal se: „Neznáš náhodou Phoebe Caulfieldovou?“ Jak?“ povídá. Byla jen v džínách a měla na sobě minimálně dvacet svetrů. Bylo vidět, že jí je plete maminka, poněvadž byly pekelně zchlupacený.

„Phoebe Caulfieldovou. Bydlí v Sedmdesátý první ulici. Chodí do čtvrtý třídy tam do – „

„Vy Phoebe znáte?“

„No. Jsem její bratr. Nevíš, kde je?“

„Chodí do třídy k paní učitelce Callonový, že?“ povídá ta holčička. „Já nevím. Ano, myslím, že chodí.“

„Tak to je asi v muzeu. Minulou sobotu jsem byli my“ povídá holčička! „V kterým muzeu?“ zeptal jsem se. Pokrčila ramenama. „Já nevím,“ povídá. „V muzeu, no!“

„Já vím, ale v tom, co jsou obrázky, nebo v tom s Indiánama?“

„S Indiánama.“

„Mockrát děkuju,“ řek jsem. Vstal jsem a už jsem chtěl jít, ale pak jsem si vzpomněl, že je neděle. „Ale dneska je neděle“ povídám tý holčičce. Podívala se na mě. „A já, tak to tam není.“

Připínala si brusle. Hrozně se s tím hmoždila. Neměla rukavice a ruce měla celý červený a studený. Tak jsem jí s tím pomoh. Páni, já vám neměl klíček od bruslí v ruce léta letoucí! Ale stejně mi to nepřipadalo nijak divný. Zkuste mi dát klíček od bruslí ode dneška za padesát let a poznám, co to je, i když bude tma jako v pytli. Když jsem jí je připnul, poděkovala. Byla to hrozně milá a zdvořilá holčička. Panebože, mně se to tak líbí, když jsou děti milý a zdvořilý, když jim člověk připne brusle. Většinou jsou. Vážně. Zeptal jsem se jí, jestli by se mnou nechtěla jít na horkou čokoládu nebo na něco, ale ona řekla, že ne, že děkuje. Povídala, že má schůzku s kamarádkou. Děti mají věčně nějaký schůzky s kamarádem nebo s kamarádkou. To by mě umrtvilo.

Přestože byla neděle a Phoebe tam s třídou nebude a přestože bylo venku tak vlhko a hnusně, šel jsem celou cestu parkem až k Přírodovědeckému muzeu pěšky. Já věděl, že je to to muzeum, co myslela ta holčička s klíčkem od bruslí. Jak se to praktikuje s chozením do muzea, to já znal jak otčenáš. Phoebe chodila do stejný školy jako já, když jsem byl ještě kluk, a my tam chodili v jednom kuse. Měli jsme tenkrát paní učitelku Aigletingerovou a ta nás tam vodila div ne každou sobotu. Někdy jsme si prohlíželi zvířata a někdy jsme si prohlíželi ty věci, co dělali Indiáni za starejch časů. Hrnce a pletený košíky a podobný krámy. Vždycky když si na to vzpomenu, tak jsem najednou hrozně šťastnej. I teď. Já si vám

vzpomínám, že když jsme si prohlédli všechny ty indiánský věci, šli jsme obyčejně do toho velkého sálu na nějaký film. O Kolumbovi. Vždycky promítali, jak Kolumbus objevuje Ameriku a jak se snaží vyrazit z Ferdinanda a Isabely prachy na lodě, a potom námořníky, jak se proti němu vzbouřili a tak. Na Kolumba jsme celkem všichni kašlali, ale člověk měl s sebou vždycky moře cukroví a žvejkačky a všelijaký dobroty a v tom sále to moc příjemně vonělo. Byla tam vždycky vůně, jako když venku prší, i když nepršelo, a jako by to bylo jediný místečko na světě, kde je příjemně, sucho a útulně. Já vám to pitomý muzeum miloval! Vzpomínám si, že abysme se dostali do toho velkého sálu, museli jsme projít oddělením Indiánů. Byla to dlouhatánská místnost a smělo se než šeptat. Nejdřív šla učitelka, za ní třída. Šlo se ve dvojstupu a každé měl partnera. Moje partnerka byla většinou jedna holčička, která se jmenovala Gertruda Levinová. Věčně se člověka chtěla držet za ruku a měla vždycky ruku lepkavou nebo zpocenou. Podlaha tam byla z kamene, a když jste měli v ruce pár kuliček a upustili je, skákaly po podlaze ostošest a dělaly pekelný randál a učitelka zastavila třídu a šla se dozadu mrknout, co se děje. Ale paní učitelka Aigletingerová, ta se stejně nikdy nenamíchla. Načež jsme šli kolem takový dlouhatánský válečný kánoe, která byla dlouhá minimálně jako tři cadillaky za sebou, a v ní bylo takových dvacet Indiánů. Některý z nich pádlovali, některý jen stáli a dívali se sveřepě, a všichni měli obličej pomalovanéj válečnejma barvama. Vzadu v kánoi stál takovej chlap – na obličej masku – ze kterého šla hrůza. To byl kouzelník. Vždycky mi z něj naskočila husí kůže, ale přes to prese všechno se mi líbil. A ještě něco. Když jsme sáhli na nějaký pádlo nebo něco, jak jsme šli kolem, tak nám některéj dozorce vždycky řek: „Ničeho se nedotýkejte, děti,“ ale řek to vždycky tak nějak mile, ne jako policajt nebo někdo. Načež jsme šli kolem jedny velký vitríny, kde byli uvnitř Indiáni, jak třou dřívka o sebe, aby rozdělali oheň, a jedna squaw, jak tká příkrývku. Ta squaw, co tkala příkrývku, byla trochu předkloněná, takže jsme jí viděli prsa. My jsme si jí všichni potají pořádně očihli, holky taky, protože to byly teprv štěňata a neměly o nic větší prsa než my. Potom zrovna než se vešlo do toho sálu, hned vedle dveří, jsme šli kolem jednoho Eskymáka. Seděl nad takovou dírou v zamrzlým jezeře a lovil tou dírou ryby. Zrovna vedle té díry měl asi dvě ryby, co už chytil. Páni, v tom muzeu vám těch vitrín bylo! Nahoře jich bylo ještě víc a v nich vysoká, jak pije vodu u studánek, a ptáci, jak odlítají na zimu na jih. Ty ptáci, co byli nejbliž, byli vycpaný a zavěšený na drátech, a ty, co byli vzadu, byli jen namalovaný na zdi, a když jste sklonili hlavu a podívali se na ně tak trochu zespoda, zdálo se, jako by na ten jih ještě víc spěchali. Ale stejně na tom muzeu bylo nejlepší to, že tam bylo pořád všechno na stejném místě. Nikdo se ani nepohnul. Mohli jste tam jít třeba stotisíckrát a vždycky jste tam našli toho Eskymáka, jak právě chytil ty dvě ryby, ptáky, jak právě odlítají na jih, vysokou s těma hezkejma parohama a s těma hezkejma štíhlejšma nohama, jak právě pije vodu u studánky, a tu

squaw s těma obnaženejma prsama, jak pořád tká tu samou přikrývku. Nikdo se nezměnil. Jedinej, kdo se změnil, jste byli vy. Ne že byste byli nějak moc starší nebo něco. To zrovna ne. Ale prostě jste byli jiný, no! Tentokrát jste měli kabát. Nebo to dítě, co s váma šlo v řadě posledně, dostalo spálu a vy jste šli s někým jiným. Nebo někdo zastupoval ve třídě za paní učitelku Aigletingerovou. Nebo jste vyslechli tatínka s maminkou, jak se v koupelně příšerně pohádali. Nebo jste šli právě na ulici kolem takový tý louže, kde se dělá od benzínu duha. Já chci jenom říct, že jste se nějak změnili – já vám nedovedu vysvětlit, co tím chci říct. A i kdybych to doved, nevím tak docela na beton, jestli by se mi to chtělo vysvětlovat.

Jak jsem tak šel, vyndal jsem si z kapsy loveckou čepičku a nasadil si ji. Věděl jsem, že nepotkám nikoho, kdo mě zná, a venku bylo hrozně vlhko. Šel jsem v jednom kuse dál a dál a v jednom kuse jsem myslel na Phoebulku, jak chodí v sobotu do toho muzea, stejně jako jsem tam chodil já. Myslel jsem na to, jak si prohlíží stejný věci, který jsem si vždycky prohlížel já, a jak i ona je pokaždý jiná, když si je prohlíží. Ne že by mě to nějak moc deprimovalo, když jsem na to myslel, ale nebylo mi z toho ani dvakrát do zpěvu. Některý věci by měly zůstat tak, jak jsou. A člověk by měl mít tu moc, že by je strčil do některý tý velký vitríny a prostě je tam nechal na pokoji. Já vím, že to nejde, ale je to přes to prese všechno hrozná škoda. Zkrátka a dobře jsem šel a v jednom kuse jsem na to myslel. Na všechny tyhle věci.

Šel jsem kolem jednoho hřiště, zastavil se a díval se na dvě škvřřata na houpačce. Jedno bylo takový tlustý, a tak jsem dal ruku na ten konec, co bylo to hubený, abych vyrovnal váhu, ale bylo vidět, že mě tam nechtěj, a tak jsem je nechal.

Načež se stalo něco divnýho. Když jsem přišel až k muzeu, nebyl bych šel dovnitř ani za milion dolarů. Prostě mě to tam netáhlo. A to jsem, prosím, šel celým tím pitomým parkem a těšil se na to! Kdyby tam byla Phoebulka, tak bych tam asi šel. Jenže tam nebyla. A tak jsem udělal jenom to, že jsem si před muzeem vzal taxíka a jel k Biltmoru. Moc se mi tam nechtělo. Ale měl jsem to zatracený rande se Sallynou.

Když jsem tam přijel, bylo ještě hrozně brzo, protože jsem si prostě sed ve vestibulu do koženého křesla vedle hodin a prohlížel si holky. Spousta škol už byla na svátky doma, takže tam sedělo a stálo minimálně milion holek a čekaly, až se objeví kluk, se kterým mají rande. Byly tam holky, který měly zkřížený nohy, a holky, který neměly zkřížený nohy, holky se senzačníma nohama a holky s hnusným nohama, holky, který se zdály prima, a holky, ze kterejch by se asi vyklubaly pěkný potvory, až by se s nima člověk seznámil. Byla to pěkná přehlídka, jen co je pravda! Jestli víte, co tím chci říct. Ale taky to člověka kapánek deprimovalo, poněvadž musel v jednom kuse uvažovat, co se s nima se všema asi stane. Jako až vyjdou ze školy a z university. Ale člověk si moh spočítat na prstech, že většina z nich si asi vezme za muže nějakýho troubu. Nějakýho chlapa, kterej věčně vykládá, kolik mu ta jeho mašina žere na sto kilometrů. Nějakýho chlapa, kterej se pekelně namíchne a vzteká se jak malý dítě, když ho vyklepnete v golfu, nebo dokonce i v nějaký stupidní hře, jako je třeba ping-pong. Nějakýho chlapa, kterej je hrozně sprostej. Nějakýho chlapa, kterej nikdy nepřečte žádnou knihu. Nějakýho chlapa, kterej je nudnej. Ale s tímhle musím opatrně. Jako s tím, než o někom řeknu, že je nudnej. Mně to s těma nudnejma lidma není jasný. Vážně ne. Když jsem byl v Elkton Hills, bydlel jsem asi dva měsíce s jedním klukem, s Harrisem Macklinem. Byl hrozně inteligentní, ale byl vám to jeden z nejnudnějších kluků, jakýho jsem kdy poznal. On vám měl takovej hrozně křaplavěj hlas a prakticky nikdy nezmlk. Nikdy nezmlk a největší hrůza byla, že nikdy neřek nic, co by člověk chtěl zrovna dvakrát slyšet. Ale jednu věc teda uměl. Ten smrad vám uměl pískat! Nejlepší ze všech lidí, co jsem kdy slyšel. Stlal si třeba postel nebo si něco věšel do skříně – on si věčně něco věšel do skříně – dohánělo mě to k šílenství – a přitom si pískal, když zrovna nemluvil tím svým nakráplým hlasem. Uměl pískat dokonce i klasiku, ale většinou pískal jenom džez. Ten vám dokázal zapískat i opravdovou džezárnu jako „Tin Roof Blues“. A doved to zapískat tak hezky a jakoby nic – a přitom si věšel ty věci do skříně – že jste z toho byli úplně vedle. Já jsem mu samozřejmě nikdy neřek, že si myslím, že umí senzačně pískat. Já jen jako, že přece k někomu jen tak nejdete a neřeknete mu: „Ty senzačně pískáš.“ Ale vydržel jsem s ním bydlet skoro celý dva měsíce, přestože mě nudil, až jsem z toho byl napůl blázen, jen protože tak senzačně pískal – nejlepší, jak jsem kdy slyšel. Já prostě nevím, jak to s těma nudnejma lidma je. Snad by člověk takovou prima holku neměl ani litovat, když vidí, že si nějakýho toho nudnýho kluka bere. Koneckonců většinou nikomu nepřekážej a třeba se nakonec u každýho ukáže, že senzačně píská nebo něco. Kruci, copak to někdo pozná? Já teda ne. Konečně šla po schodech nahoru Sallyna a já jí

seběh naproti. Vypadala senzačně. Vážně. Měla černej kabát a takovej černej baret. Ona klobouk skoro nikdy nenosila, ale v tom baretu vypadala prima. Légrace na tom byla, že v tom okamžiku, co jsem ji uviděl, jsem měl chuť se s ní oženit. Já jsem ale šílenec. Já vám ji neměl ani moc rád, ale přesto se mi zničehonic zdálo, že ji miluju a že si ji chci vzít. Na mou duši, já jsem ale šílenec. To se teda musí nechat.

„Holdene!“ povídá. „To je úžasný, že tě zas jednou vidím. Už jsem tě neviděla celou věčnost.“ Když se s ní člověk někde setkal, mluvila vždycky hrozně nahlas. Bylo to trapný. Ono jí to pokaždý prošlo, poněvadž byla tak zatraceně hezká, ale mě to děsně štvalo.

Já jsem zase rád, že vidím tebe“ povídám. A myslel jsem to vážně. „Jak se pořád máš?“

„Úplná pohádka! Jdu pozdě?“

Odpověděl jsem, že ne, ale de facto přišla pozdě minimálně o deset minut. Ale mně to bylo stejně úplně fuk. Všechny tyhle blbosti v Saturday Evening Postu, všechny ty karikatury mužskejch, co čekaj na rohu a tváře se pekelně namíchnuté, poněvadž se jejich slečna opozdila, to jsou kecy. Když se sejdete s nějakou holkou a tý holce to sluší, tak komu by nebylo fuk, že přišla pozdě. Každýmu.

„Měli bysme si pospíšet,“ povídám. „Představení začíná za pět minut tři čtvrtě na tři.“ Šli jsme po schodech. Tam, co jsou taxíci. „Na co jdem?“ zeptala se.

Já nevím. Hrajou v tom Luntoví. Na nic jinýho jsem nedostal lístky.“

„Luntoví! To je senzace!“

Já vám říkal, že bude šílet radostí, až uslyší, že v tom hrajou Luntoví. Na cestě do divadla jsme v taxíku trochu blbli. Prvně nechtěla, že má namalovanou pusku, ale byl jsem svůdnej jak ďábel, a tak jí nic jinýho nezbejvalo. Dvakrát, když ten pitoměj taxík najednou v jízdě zarazil, jsem div nepad ze sedadla. Ty zatracený šoféry nikdy ani nenapadne se kouknout, kam jedou, na mou duši, že ne. Načež, když jsme se vymotali z objetí, jsem jí řek, že ji miluju. To jen abych vám předved, jakej jsem šílenec. Byla to samozřejmě lež, ale když jsem to říkal, tak jsem to myslel vážně, fakt. Já jsem ale šílenec, na mou duši.

„Já tě taky miluju, miláčku,“ povídá. Načež hned jedním a tím samým dechem řekla: „Slib mi, že si necháš narůst vlasy. Trávník už vychází z módy. A ty máš tak kouzelný vlasy!“ Kouzelný, do prdele!

To představení nebylo tak špatný, už jsem viděl horší. Ale byla to celkem stejně idiotština. Bylo to o životě jednoho manželskýho páru. Žili minimálně pět tisíc let. Začíná to tím, jak jsou mladý a jak rodiče tý holky nechtějí, aby si toho kluka vzala, ale ona si ho přesto vezme. Načež potom v jednom kuse stárnou a stárnou. On jde do války a ona má bratra, kterej pije. Mě vám to ne a ne zaujmout. Já jen jako, že mi bylo dost fuk, když někdo z tý rodiny umřel nebo tak. Bylo vidět, že to jsou jenom herci. Ty manželé byli moc milej párek – byli hrozně vtipný, ale mě vám to ne a ne

zaujmout. Předně pili přes celou hru v jednom kuse čaj nebo jakou břečku. Pokaždý, když se člověk na ně kouk, tak jim komorník zrovna strkal čaj nebo ho ta paní někomu nalejvala. A všichni v jednom kuse věčně přicházeli a zase odcházeli. Člověku se motala hlava, když se pořád musel koukat, jak si někdo sedá nebo zase vstává. Alfred Lunt a Lynn Fontannová hráli ten manželskej pár a hráli moc dobře, ale mně se nelíbili. Ale že hráli jinak než ostatní, to uznávám. Nechovali se ani jako lidi, ani jako herci. Ono je to těžký vysvětlovat. Bylo prostě vidět, že jsou si vědomí, že jsou slavný hvězdy. Víte, hráli dobře, jenže zase až moc dobře. Jak jeden z nich něco dořek, tak hned nato přišla hrozně rychle odpověď toho druhýho. Mělo to bejt, jako když lidi doopravdy mluvěj a jeden druhýmu skáče do řeči a tak. Problém byl v tom, že to bylo zase až moc tak, jako když lidi mluvěj a jeden druhýmu skáče do řeči a tak. Hráli trošinku, jako hraje Ernie ve Village na piano. Když člověk něco dělá až moc dobře a nedá si pozor, začne se za nějakou dobu producírovat. A pak už to nedělá tak dobře. Ale přesto prese všechno byli z celýho představení jediný – myslím jako Luntoví – na kterejch bylo vidět, že jim to aspoň trochu myslí. To se musí nechat.

Po prvním jednání jsme šli se všema ostatníma kreténama ven na cigaretu. To vám byla ohromná sranda. Za celej život jste neviděli tolik tajtrlíků, každej hulil jak zjednanej a mluvil o představení tak, aby ho každej slyšel a hned poznal, jak je inteligentní. Vedle nás stál jeden filmovej herec – pěkněj trouba – a kouřil cigaretu. Já nevím, jak se jmenuje, ale hraje vždycky ve válečnejch filmech toho chlápka, co se posere strachem, když má vylízt ze zákopů. Byl tam s jednou fantastickou blondýnou a oba dva se snažili tvářit hrozně blazeované, jako by si nebyli vůbec vědomí, že se na něj lidi koukají. Skromňoučkej jak fialinka. Měl jsem z toho ohromnou hlínu. Sallyna, až na to, že básnila o Luntovějch, moc nemluvila, poněvadž byla moc zaměstnaná tím, jak musela jezdit očima na všechny strany a bejt roztomilá. Načež zničehonic uviděla na druhý straně vestibulu jednoho známýho kreténa. Jednoho kluka v takovým tom hodně tmavošedým flanelovým obleku a v takový tý kostkovaný vestě. Typickej produkt některý puncovaný univerzity. Ohromná hlína. Stál u zdi, hulil, div se nestrhal, a tvářil se pekelně otráveně. Sallyna v jednom kuse opakovala: „Já toho kluka odněkud znám.“ Ona vždycky někoho odněkud znala ať jí člověk vzal kampakoliv, nebo si aspoň vždycky o někom myslela, že ho zná. Opakovala to v jednom kuse, až mě to pekelně otrávil, a řek jsem: „Pročpak teda k němu nejdeš a nepadneš mu do náruče, když ho znáš? Bude mít radost.“ Jak jsem to řek, tak se namíchla. Ale ten kretén si jí nakonec přece jenom všim, přišel k ní a řekl jí „ahoj“. Měli jste vidět, jak si to „ahoj“ řekli! Byli byste mysleli, že se neviděli dvacet let! Byli byste řekli, že je v dětství koupali v jedny vaničce nebo co. Kamarádi od narození. Dělal se mi z toho nanic. A legrace na tom byla, že se pravděpodobně viděli všeho všudy jen jednou, na nějakým uhozeným mejdanu. Když už byli celí poslintaný

blahem, tak nás Sallyna konečně představila. Jmenoval se George, jak dál, to nevím – a chodil do Andoveru. No prostě hlína! Přál bych vám ho vidět, když se ho Sallyna zeptala, jak se mu ta hra líbí. Byl to ten typ tajtrlíka, co na to potřebuje prostor když má někomu odpovědět. Udělal krok dozadu a stoup jedny paní, která stála za ním, přímo na nohu. Asi jí rozdrtil všechny prsty, co jich kde měla. Řek, že ta hra sama není žádný veledílo, ale Luntová že hrajou samozřejmě božsky. Božsky! Prokristapána, božsky! To mě umrtvilo. Načež se začali se Sallynou bavit o spoustě lidí, který oba znali. Byla to taková šaškárna, ta jejich konverzace, že jste to v životě neslyšeli. Oba dva si v jednom kuse vyvzpomínávali jak o závod všelijaký místa, načež si vyvzpomínávali, kdo tam bydlí, a říkali si, jak se jmenuje. Když byl čas jít si zase sednout, měl jsem už namále, že se pozvracím. Vážně. A pak, po druhým jednání, v tý pitomý, nudný konverzaci pokračovali. V jednom kuse si vyvzpomínávali další místa a další jména lidí, co tam bydlejí. A nejhroší na tom bylo, že ten kretén měl takovej hrozně unavenej, afektovanej hlas, typickej hlas takovýho toho tajtrlíka, co chodí na některou puncovanou univerzitu. Znělo to, jako když mluví holka. A vůbec vám neváhal dělat do mojí slečny, smrad jeden. Když skončilo představení, tak jsem si na okamžik myslel, že s náma snad dokonce vlez do taxíku, poněvadž s náma šel aspoň dva bloky, ale pak povídal, že má schůzku s partou nějakých tajtrlíků na koktejl. Dovedu si představit, jak všichni sedej v těch pitomejch kostkatejch vestách v nějakým baru a tím unaveným, afektovaným hlasem kritizujou hry, knížky a ženský. Tyhle hoší by mě umrtvili.

Když jsme vlezli do taxíku, tak jsem vám Sylynu už skoro nenáviděl – za to, že jsem musel poslouchat toho smrada, toho tajtrlíka z Andoveru minimálně deset hodin. Už už jsem se chystal, že ji odvezu domů – vážně – ale ona povídá: „Já mám úžasnej nápad.“ Ona měla věčně úžasný nápady. „Poslyš,“ povídá. „Kdy musíš domů na večeři? Jako jestli nějak moc spěcháš? Musíš přijít v určitou dobu?“

„Já? Ne. Kdy chci,“ odpověděl jsem. Páni, nikdo nikdy neřek větší pravdu. „Proč?“

„Pojďme bruslit do Rádio City.“

To jsou ty její nápady.

„Bruslit do Rádio City? To jako hned teď?“

„Jen tak na hodinku. Nechceš? Jestí nechceš –“

Já jsem neřek, že nechci,“ povídám. „Tak jo. Když chceš ty.“

„Myslíš to vážně? Jestli se ti nechce, tak to řekni. To víš, mně je to buť jestli jo nebo ne.“

Ale moc buť jí to nebylo.

„Dají se tam vypůjčit takový rozkošný sukýnky na bruslení,“ povídá Sallyna. Jeaneta Cultzová si jí půjčila minulej tejden.“

Tak proto byla tak žhavá. Chtěla vědět, jak bude vypadat v takový tý sukýnce, co sahá zrovna jen tak přes zadeček.

A tak jsme šli, dali nám brusle a Sallyně dali takovou modrou třasprdelku, aby si ji oblíkla. A že v tom teda vypadala ohromně. Vážně. To se musí nechat. A nemyslete si, že to nevěděla. Šla v jednom kuse přede mnou, abych viděl, jak se jí v tom rozkošně vyjímá zadeček. A že se jí v tom taky rozkošně vyjímal. To se musí nechat.

Ale legrace na tom byla, že jsme byli nejhorší bruslaři na celým tom pitomým kluzišti. Doslova nejhorší. Vážně. A to tam bylo hezkejš pár přeborníků. Sallyně se v jednom kuse viklaly kotníky, až je měla prakticky na ledě. Nejenže to strašně stupidně vypadalo, ale asi jí to taky strašně bolelo. Moje teda bolely, to si pište. Moh jsem si zoufat. Museli jsme vypadat náramně. A co byla ještě větší hrůza, ono vám tam bylo přinejmenším dvě stě čumilů, a ty neměli nic lepšího na práci než stát a čumět na každého, kdo sebou třísk o zem.

„Nechceš jít dovnitř ke stolu a napít se něčeho nebo něco?“ zeptal jsem se jí konečně.

„To je ten nejúžasnější nápad, cos za celej den dostal,“ odpovědala. Ty brusle byly pro ni sebevražda. Vyložená surovost. Bylo mi jí doopravdy líto.

A tak jsme ty pitomý brusle sundali a šli dovnitř do restaurace, kde si člověk může dát něco k pití a jen tak v punčochách se dívat na bruslaře. Hned jak jsme si sedli, Sallyna si sundala rukavice a já jí dal cigaretu. Nevypadala dvakrát šťastně. Přišel číšník a já jí objednal coca-colu – ona alkohol nepije – a pro sebe whisky se sodou, ale ten smrad mi ji nechtěl donést, takže jsem si dal taky coca-colu. Načež jsem začal škrtnat sirkárna. Já to dělám často, když mám určitou náladu. Nechám sirku hořet, až už ji nemůžu udržet, a pak ji pustím do popelníku. To je z nervózy.

Načež mi zčistajasna Sallyna povídá: „Hele, já bych chtěla vědět. Přijdeš mi na Štědrej den pomoc ustrojit stromeček nebo ne? Já to musím vědět.“ Byla ještě pořád nafrněná kvůli těm kotníkům, jak jsme bruslili.

„Vždyť jsem ti přece napsal, že přijdu. Už ses mě na to ptala minimálně dvacetkrát. Samo, že přijdu.“

„Já jen jako, že to musím vědět,“ povídá. Začala se rozhlížet po místnosti.

Zničehonic jsem nechal toho škrtnání se sirkárna a naklonil se přes stůl k ní. Měl jsem toho moc na srdci. „Ty, Sallyno,“ povídám.

„Co?“ odpověděla. Dívala se na nějakou holku na druhým konci místnosti.

„Mělas už někdy všeho po krk?“ povídám. „Jako jestli tě už někdy popad strach, že bude všechno v prachu, jestli něco neuděláš? Já jen jako, jestli máš ráda školu a tak.“

„Škola je příšerná nuda.“

„Ale já myslím, jestli školu nenávidíš? Já vím, že je to příšerná nuda, ale nenávidíš ji? To tím chci říct.“

„No ne že bych ji zrovna nenáviděla. Člověk musí vždycky –“

„Já ji nenávidím. Páni, jak já ji nenávidím!“ povídám. „Ale nejen školu.“

Všechno. Já nenávidím už jen to, že bydlím v New Yorku. Nenávidím taxíky a autobusy, co jezděj po Madison Avenue, i se šoférama a se vším všudy. Nenávidím, jak na tebe vždycky řvou, abys vystoupil zadníma dvířkami. Nenávidím, když mě někdo představí nějakýmu šaškovi, kterej říká, že Luntoví hrajou božsky. Nenávidím, že musím jezdit nahoru a dolů vejtahem, když chci jít prostě ven, a nenávidím ty chlapy u Brookse, co člověku od rána do večera zkoušej kalhoty, a nenávidím lidi, co věčně – “

„Prosím tě, nekřič,“ povídá Sallyna. Což bylo hrozně legrační, poněvadž jsem vůbec nekřičel.

„Vem si třeba auta,“ povídám. Řek jsem to hrozně tichým hlasem. „Většina lidí například jsou úplný blázni do aut. Trápí je, když to někde trochu škrábnou, a věčně mluvěj o tom, kolik jim to žere na sto kilometrů, a jakmile mají řungl novej vůz, už začnou uvažovat, jak by ho vyměnili za nějakej ještě novější. Já nemám rád ani starý vozy. Já jen, že mě vůbec nezajímaj. To už bych měl radši kobyly. Kuň je aspoň trochu člověk prokrindapána. Koně můžeš aspoň – „

„Já nevím, o čem to mluvíš,“ povídá Syllyna. „Přeskakuješ z jednoho – „

„Já ti něco řeknu,“ povídám. „Jedinej důvod, že jsem zrovna teď v New Yorku nebo vůbec někde, jsi asi jenom ty. Kdybys tady nebyla ty, byl bych asi čtvrtí kde. V lese nebo někde bůhví kde. Že jsem tady, to je asi jenom prakticky kvůli tobě.“

„Miláčku,“ povídá. Ale bylo vidět, že chce, abych změnil téma. „Měla bys někdy chodit do klukovský školy. Jednou to zkus,“ povídám. Jsou tam samí tajrlíci a neděláš tam nic jinýho, než že študuješ, aby ses toho dost naučila a byla dost chytrá a jednoho krásnýho dne si mohla koupit nějakej pitoměj cadillac, a v jednom kuse musíš dělat, jako že ti není fuk, jestli fotbalový mužstvo prohraje, a celej den neděláš nic jinýho, než že vykládáš o holkách a o chlastu a o sexu, každěj tam patří k nějaký pitomý, prašivý partě, která táhne za jeden provaz. Kluci, co jsou v basketbalovým mužstvu, táhnou za jeden provaz, katolíci táhnou za jeden provaz, kluci, co hrajou bridž, táhnou za jeden provaz, ty pitomí intelektuálové táhnou za jeden provaz. A dokonce i kluci, který jsou ve stejným čtenářským klubu, táhnou za jeden provaz. Když se pokusíš mít jenom trochu inteligentní – “

„Tak poslyš“ povídá Sallyna. „Spouště kluků dá škola mnohem víc než tohle.“

„Máš pravdu, to se ví, že dá, aspoň některejm. Ale mně dává škola jenom tohle. Rozumíš mi? V takový situaci jsem já. Přesně v takhle pitomý situaci jsem já,“ povídám. „Já skoro z ničeho nic nemám. Já jsem na tom bledě. Já jsem na tom zatraceně bledě.“

„To teda zaručeně.“ Načež jsem zničehonic dostal nápad.

„Hele,“ povídám. „Já mám tenhle nápad. Nechtěla bys odsud vypadnout? Já dostal nápad. Já znám jednoho kluka v Greenwich Village, od toho si mužem půjčit na pár neděl vůz. Chodil se mnou do školy a je mi ještě dlužnej pětku. Víš, co bysme mohli udělat? Zejtra ráno bysme mohli

odjet do Massachusettsu a do Vermontu a tam někam, víš. Tam je senzačně. Vážně.“ Čím víc jsem na to myslel, tím víc mě to vzrušovalo a natáh jsem se a vzal Sallynu za ruku. Že jsem to ale byl blázen bláznivá. „Bez legrace,“ povídám. „Mám v bance asi tak sto osmdesát dolarů. Můžu si je vyzvednout, až ráno otevrou, načež bych moh je k tomu klukovi do Greenwich Village pro vůz. Bez legrace. Mohli bysme bydlet v takovejch těch srubovejch táborech, dokud nám nedojdou prachy. A pak, až nám dojdou prachy, tak bych si moh někde najít práci a mohli bysme žít někde, kde je potok, a pozdějc bysme se mohli vzít nebo něco. Já bych pro nás našítal dříví na zimu a všechno. Bylo by nám parádně, jak je pámbů nade mnou. Co říkáš? Pojedeš? Nechtěla bys se mnou jet? Prosim tě!“

„Ale taková věc se přece nedělá“ povídá Sallyna. Podle hlasu byla pekelně namíchnutá.

„Proč ne? Proč ne, ksakru!“

„Bud tak laskav a nekřič na mě,“ povídá. Což byly kecy, poněvadž jsem na ni vůbec nekřičel.

„Proč by se to nedělalo? Proč?“

„Poněvadž se to nedělá, no! Předně jsme oba prakticky děti. A pomyslels někdy na to, co bys dělal, kdybys nedostal práci, až by ti došly peníze? Umřeli bysme hladý. To je přece všechno taková fantazie, že to není ani –“

„To není žádná fantazie. Já bych dostal práci. S tím si hlavu nelam. S tím si nemusíš vůbec lámat hlavu. Co je s tebou? Ty se mnou nechceš jet? Jestli nechceš, tak to řekni.“

„Ne že bych nechtěla. Nejde o to, že bych nechtěla,“ odpověděla Sallyna. Já vám ji začínal svým způsobem nenávidět. „Na to budeme mít spoustu času – na všechno tohle – jako až vyštuduješ a tak – a kdybysme se vzali. Pak budeme moct jet na miliony úžasnejch míst. Ty prostě –“

„Ne, nebudeme. Pak už vůbec nebudeme moct jet na miliony míst. To už bude něco docela jinýho,“ povídám. Začínal jsem už bejt zase pekelně deprimovanej.

„Co?“ povídá. „Já tě neslyším. Hned na mě křičíš a hned nato –“

„Říkal jsem, že ne, že nebudeme moct jet na žádný úžasný místo, až vyštuduju. Sedíš si na uších. To už pak bude docela něco jinýho. Budeme muset sjíždět s kuframa a se všema krámama vejtahem. Budeme muset všem zatelefonovat a s každým se rozloučit a každému poslat lístek z každýho hotelu a tak. A já budu pracovat v nějaký kanceláři a vydělávat moře prachů a jezdit do zaměstnání taxíkem a autobusem po Madison Avenue a číst noviny a hrát od rána do večera bridž a chodit do kina a dívat se na moře stupidních krátkejch filmů a . Příštích programů' a tejdeníků. Tejdeníky! Pane bože na nebesích. Věčně v nich jsou nějaký pitomý dostihy a nějaká madam, jak rozbíjí láhev o lorf, a nějakkej šimpanz v kalhotkách, co jezdí na nějakým pitomým kole. To už pak vůbec nebude to. Ty vůbec nechápeš, co myslím.“

„Možná že ne, ale ty možná taky ne,“ odpověděla Sallyna. To už jsme měli jeden druhýho plný zuby. Bylo jasný, že nemá smysl pokoušet se s ní vést inteligentní řeči. Bylo mi pekelně líto, že jsem s tím vůbec začínal.

„Pojď, idem pryč,“ povídám. „Ty bys dovedla člověka nasrat, jestli chceš co vědět.“

Páni, ta vám vyskočila až do stropu, jak jsem to řek. Já vím, že jsem to neměl říkat, a asi bych to taky normálně neřek, ale já z ní byl pekelně deprimovanej. Já obyčejně tyhle hrubosti holkám neříkám. Páni že ale vyskakovala až do stropu! Omlouval jsem se ostošest, ale ona mi to nechtěla prominout. Dokonce vám brečela. Což mi kapánek nahnalo, poněvadž jsem měl kapánek vítr, že půjde domů a řekne tatínkovi, že jsem jí řek, že by mě dovedla nasrat. Její táta byl takovej mohutnej zamklkej chlap, a takjakotak mě dvakrát nemiloval. Jednou řek Sallyně, že nadělám sakramentsky moc randálu. „Bez legrace. Mrzí mě to,“ opakoval jsem jí v jednom kuse. „Mrzí tě to. Mrzí tě to. To je hrozná legrace,“ povídá. Ještě pořád brečela a mě vám zničehonic začalo doopravdy mrzet, že jsem jí to řek. „Pojď, já tě odvezu domů. Bez legrace.“

Já můžu jít domů sama. Jestli si myslíš, že bych tobě dovolila, abys mě dovez domů, tak jsi blázen. Něco takovýho mi za celej můj život ještě žádněj kluk neřek.“

Když o tom člověk začal přemýšlet, byla celá ta záležitost vlastně svým způsobem legrační a já vám zničehonic udělal něco, co jsem neměl. Dal jsem se do smíchu. A já mám hrozně hlasitej, stupidní smích. Já jen jako, že kdybych někdy seděl v kině nebo někde sám za sebou, tak bych se asi naklonil a řek sám sobě, abych laskavě zmlk. Sallynu to rozběsnilo ještě víc. Ještě chvíli jsem tam okolkoval a omlouval se a snažil, aby mi to odpustila, ale ona ne a ne. V jednom kuse mi opakovala, abych šel pryč a nechal ji na pokoji. A tak jsem to nakonec udělal. Šel jsem do šatny, vzal si boty a ostatní věci a odešel bez ní. Neměl jsem to dělat, ale to už jsem toho měl vážně až po krk. Jestli chcete co vědět, já ani nevím, proč jsem s tím vším vůbec začínal. Jako s tím, že pojedeme někam pryč, do Massachusettsu, do Vermontu a tak. Já bych ji byl s sebou nevezl, ani kdyby byla chtěla jet. Nebylo oč stát. Ale hrůza na tom bylo, že když jsem to říkal, myslel jsem to vážně. To je ta hrůza. Na mou duši, jsem to ale blázen.

Když jsem odešel z kluziště, dostal jsem hlad, a tak jsem šel do jednoho automatu a dal si sendvič s ementálem a ovomaltinu, načež jsem zamířil k telefonní budce. Řek jsem si, že bych třeba moh ještě brnknout Hance a zjistit, jestli je už doma. Já jen jako, že jsem měl celý večer volno, takže jsem si řekl, že jí brnknu, a jestli je už doma, že bych ji moh vzít někam si zatancovat nebo něco. Za celou tu dobu, co ji znám, jsem s ní nikdy netancoval. Ale jednou jsem ji tančit viděl. Zdálo se, že tancuje moc dobře. Bylo to v klubu na oslavě 4. července. Byla tam s jedním příšerným klukem, s Alem Pikem, co chodil na Choate. Já ho moc dobře neznal, ale věčně se poflakoval kolem bazénu. Nosil takový bílý lastexový plavky a věčně skákal do vody z vysokýho prkna. Celý den dělal stejného ubohýho lomeňáka. Byl to jedinej skok, co uměl, ale myslel si o sobě, že je náramnej borec. Samý svaly – mozek nikde. Zkrátka a dobře, Hanka tam byla ten večer s tímhle klukem. Já vám to nemoh pochopit. Na mou duši, že ne. Když jsme se pak spolu sprátelili, tak jsem se jí ptal, jak to, že se může stýkat s takovým honimírem, jako je Al Pike. Hanka řekla, že není honimír. Povídala, že má komplex méněcennosti. Bylo vidět, že jí ho je líto, a to ne, že by to jen tak předstírala. Myslela to vážně. Tohle je na holkách legrační. Kdykoliv přijdete v řeči na nějakýho kluka, kterej je vyloženej smrad – prevít nebo fouňa – když na něj přijdete s holkou v řeči, ta holka vám řekne, že má komplex méněcennosti. Třeba má, ale to ještě pořád neznamená, že není smrad – aspoň podle mého názoru. Tyhle holky! Člověk nikdy neví, co je napadne. Já vám jednou jedny holce, která bydlela s Robertou Walshovou, domluvil rande s jedním kamarádem. Jmenoval se Bob Robinson a měl doopravdy komplex méněcennosti. Bylo vidět, že se hrozně stydí za svoje rodiče, poněvadž říkali „já bysem“ a „my bychme“ a podobný legrace a neměli moc peněz. Ale nebyl smrad a nic. Byl to hrozně prima kluk. Ale tý holce, co bydlela s Robertou Walshovou, se vůbec nelíbil. Řekla Roberte, že je moc velkej fouňa, a myslela to proto, poněvadž se jí v řeči náhodou zmínil, že je předseda debatního kroužku. Taková maličkost, a ona si o něm hned myslí, že je kvůli tomu fouňa! U holek je ten problém, že když se jim některej kluk líbí, může to bejt sebevětší smrad a řeknou, že má komplex méněcennosti, ale když se jim nelíbí, může bejt sebevíc prima a může mít sebevětší komplex méněcennosti a řeknou o něm, že je fouňa. To dělají dokonce i chytrý holky.

Zkrátka a dobře, brnknu jsem Hance ještě jednou, ale nikdo se u nich nehlásil, a tak jsem musel zavěsit. Načež jsem se musel podívat do svýho seznamu adres, koho bych tak moh na večer sehnat, ale problém byl v tom, že mám v adresáři jenom asi tři lidi: Hanku a jednoho pána, pana profesora Antoliniho, co mě učil v Elkton Hills, a tatínkovo číslo do

kanceláře. Já si v jednom kuse zapomínám zapisovat jména lidí. A tak jsem nakonec udělal to, že jsem brnk Carlovi Lucovi. Maturoval ve Whootonu, když já už byl pryč. Byl asi o tři roky starší a neměl jsem ho dvakrát rád, ale byl to moc inteligentní kluk – při psychotechnickéjch testech měl nejvyšší kvocient inteligence ze všech kluků ve Whootonu – a tak mě napadlo, že by se mnou šel třeba na večeři a na kus inteligentní řeči. Člověk se od něj někdy moc poučil. A tak jsem mu brnk. On teď byl na Columbiu, ale bydlel v 65. ulici a já věděl, že bude doma. Když přišel k telefonu, řek, že na večeři to nejde, ale že se sejdem na panáka v deset hodin ve Wicker baru v 54. ulici. Myslím, že ho hrozně překvapilo, že se hlásím. Já mu jednou řek, že je šašek prdelatá. Do desíti jsem musel zabít ještě spoustu času, a tak jsem udělal to, že jsem šel na představení do Rádio City. Bylo to asi to nejhorší, co jsem moh udělat, ale bylo to blízko a nic jinýho mě nenapadlo.

Přišel jsem zrovna uprostřed varietního programu. Rockettky vyhazovaly nohy, div si neukoply hlavu, jak to dělaj vždycky – jsou v jedny řadě a drže se kolem pasu. Obecenstvo tleskalo jak pominutý a nějaký chlápek za mnou v jednom kuse říkal svý ženě: „Víš, jak se tomuhle říká? Tomu se říká přesnost!“ Což mě umrtvilo. Načež po Rockettkách vyšel jeden chlápek ve smokinku, na nohou kolečkový brusle, a začal bruslit s hromadou stolečků a přitom vykládal vtipy. Bruslil prima, ale já z toho nic neměl, poněvadž jsem si v jednom kuse představoval, jak musí trénovat aby se moh stát tím chlápkem, co může bruslit na jevišti. Připadalo mi to tak stupidní. Nejspíš jsem na to neměl tu pravou náladu. Po něm přišlo to vánoční číslo, který mají v Rádio City každoročně. Z lóží a odevšad vám začnou vycházet davy andělů, chlápkové, který nosej krucifixy a podobný serepetičky po celým podniku, a celá ta banda – jsou jich tisíce a tisíce – zpívá jako o závod: „Přijďte, všichni věřící!“ Náramná hlína! Já vím, že to má jako bejt pekelně nábožný a hrozně krásný, ale prokrindapána, já nevidím nic nábožnýho ani hezkýho v tom, že banda herců nosí po jevišti krucifixy sem a tam. Jakmile to měli všichni za sebou a začali vycházet lóžema ven, bylo na nich vidět, že se už nemůžou dočkat, až si budou moct dát sluka.

Viděl jsem to rok předtím se Sallynou Hayesovou a ona v jednom kuse říkala, jak je to krásný, ty kostýmy a všechno. Já jsem jí řek, že kdyby to předvedli Ježíšovi, tak by se z toho pozvracel – ze všech těch maškarních kostýmů a tak. Salfy řekla, že jsem rouhač a ateista. Což asi jsem. Ale co by se Ježíšovi doopravdy líbilo, je ten chlápek, co hraje v orchestru na tympány. Já se vám na toho chlapa chodím dívat už asi tak od svejch osmi let. Když jsme tam byli s našima, tak jsme si s Alliem vždycky pošoupli židli a odstěhovali se až dolů, abysme se na něj mohli dívat. Je to nejlepší bubeník, jakýho jsem kdy viděl. Za celý představení si bouchne do bubnu jen asi dvakrát, ale nikdy se nezdá otrávenej, že zrovna nebubnuje. A když si pak do nich bouchne, udělá to tak hezky a s takovým citem a ve tváři má

přítom takovej nervózní výraz. Když jsme jednou byli s tatínkem ve Washingtonu, poslal Allie tomu bubeníkovi pohlednici, ale já bych se vsadil, že ji nedostal. Nevěděli jsme tak docela jistě, jakou máme napsat adresu.

Po tom vánočním čísle přišel jeden pitoměj film. Bylo vám to něco tak chabavýho, že jsem od toho nemoh odtrhnout oči. Bylo to o jednom Angličanovi, o nějakým Alekovi, jak byl ve válce a v nemocnici ztratí paměť a tak. Pak přijde z nemocnice a musí nosit hůl, kulhá po celým Londýně ostošest a tak, a neví, co je zač. On je ve skutečnosti vévoda, jenže to neví. Načež jednou, když nastupuje do autobusu, se seznámí s takovou milou, domáčkou a upřímnou dívkou. Jí ulítné klobouk a on ho chytí, načež oba nastoupí do autobusu a začnou se bavit o Charlesovi Dickensovi. Je to zamilovanej autor obou. On má s sebou výtisk Olivera Twista a ona zrovna tak. Chtělo se mi z toho zvracet. Zkrátka a dobře se do sebe v tu ránu zamilujou, jelikož jsou oba strašně zecvokaný do Charlese Dickense, a on jí pomáhá vést její nakladatelství. Jenomže jí to zrovna prvotřídně nejde, poněvadž její bratr chlastá a utrácí všechny prachy. Ten bratr, to je takovej zahofklej chlap, poněvadž byl ve válce jako doktor a teď už nemůže operovat, poněvadž má nervy v tahu a od rána do večera nasává, ale je moc zábavnej. Zkrátka a dobře, ten Alec napíše knihu a ta holka ji vydá a oba na tom vydělaj plnej pytel prachů. Už se mají brát, když vtom se vynoří ta druhá holka, Marcia. Marcia byla Alekova snoubenka, než zratil paměť, a pozná ho, když dává v knihkupectví autogramy na svou knihu. Řekne Alekovi, že je ve skutečnosti vévoda, ale on jí nevěří a odmítá jít s ní navštívit svou matku. Jeho matka je slepá jako krtek. Ale ta druhá dívka, ta domácká, ho přiměje, aby šel. Je totiž hrozně velkomyslná. A tak on jde. Ale paměť se mu ještě pořád nevrátí, ani když kolem něj začne skákat jeho obrovská doga a matka mu v jednom kuse přejíždí prstama po obličejí a přinese mu jeho medvídku, s kterým se vždycky mazlil jako dítě. Jenže pak jednou hrajou děti na trávníku kriket a kriketovej míč ho praští do hlavy. Načež se mu v tu ránu ta jeho pitomá paměť vrátí a on jde dovnitř a políbí matku na čelo. Načež je zase normální vévoda a zapomene na všechno s tou domáčkou slečnou, co má to nakladatelství. Já bych vám ten příběh vykládal až do konce, ale mohlo by se mi stát, že bych se pozvracel. Ne že bych se bál, že vám zkazím požitek když vám prozradím konec! Prokrindapána, tady se přece nedá nic pokazit! Zkrátka a dobře, končí to tím, že Alec a ta domácká slečna se vezmou a ten bratr, co pije, má zase nervy v pořádku a operuje Alekovu matku, takže zase vidí, načež se on a Marcia do sebe zabouchnou. Končí to tím, jak se všichni můžou u takovýho velkýho stolu potentočkovat smíchy, poněvadž ta doga tam přijde s hromadou štěňat. Zřejmě si všichni mysleli, že ta doga je on nebo kterýho čerta. Já vám můžu říct jenom to, že jestli se nechcete pozvracet od hlavy až po paty, tak na to nechodte!

Ale co mě nejvíc dorazilo, byla jedna paní. Seděla vedle mě a přes celej film brečela. Čím to byla větší šaškárna, tím víc brečela. Člověk by si

myslel, že brečí proto, že má strašně měkký srdce, ale já seděl hned vedle ní a tak vím, že měkký srdce neměla. Měla tam s sebou takovýho šprčka, kterej se pekelně nudil a potřeboval jít na toaletu, ale ona vám ho tam nechtěla odvíst! V jednom kuse mu říkala, aby klidně seděl a slušně se choval. Ta měla srdce měkký asi jako vlkodlak. Lidi, který si můžou vybrečet oči nad nějakou šaškárnou v kině, jsou v devíti případech z desíti v podstatě sprostáci nebo smradi. Bez legrace.

Když film skončil, tak jsem se vydal k Wicker baru, kde jsem se měl sejít s Carlem Lucem, a jak jsem tak šel, začal jsem přemejšlet o válce a podobně. Tyhle válečný filmy mě na to vždycky přivedou. Já myslím, že bych to nesnes, kdybych měl jít do války. Vážně ne! Ona by to nebyla taková hrůza, kdyby vás prostě sebrali a zastřelili nebo něco, ale když člověk musí bejt tak zatraceně dlouho v armádě! To je ten problém. Můj bratr D. B. byl v armádě. Byl taky ve válce – vylodil se v Den invaze – ale já myslím, že armádu vlastně nenáviděl víc než válku. Vážně. Byl jsem v tý době prakticky ještě dítě, a vzpomínám si, že když jezdíval domů na dovolenku, nedělal prakticky nic jinýho, než že ležel na posteli. On vám skoro ani nechodil do obýváku. Pozdějc, když odjel za moře a byl ve válce, nebyl raněnej a nemusel ani nikoho zastřelit. Měl na práci jediné to, že musel celej den vozit nějakýho generála-přepaďáka ve služebním voze sem a tam. Jednou řek mně a Alliemu, že kdyby měl někoho zastřelit, že by ani nevěděl, kterým směrem má mířit. Povídal, že v armádě je prakticky zrovna taková spousta smradů jako mezi nacisty. Já si vzpomínám, že se ho Allie jednou ptal, jestli to vlastně pro něj nebylo dobře, že musel do války, poněvadž mu to jako spisovateli poskytne hromadu látky k psaní a tak. Odpověděl Alliemu, aby přines svou baseballovou rukavici, načež se ho zeptal, kdo napsal lepší básně o válce, jestli Rupert Brooke nebo Emily Dickinsonová. Allie odpověděl, že Emily Dickinsonová. Já sám se v tom zrovna moc nevyznám, poněvadž poezii moc nečtu, ale vím že by mě dovedlo dohnat k šílenství, kdybych musel jít na vojnu a bejt tam od rána do večera s bandou takovejch kluků jako Ackley a Stradlater a Maurice a musel s nima pochodovat. Kdysi jsem byl asi tak tejden ve skautu a nemoh jsem ani vydržet, že se mám koukat na krk toho kluka přede mnou. V jednom kuse mi tam říkali, abych se koukal na krk toho kluka přede mnou. Na mou duši, jestli ještě někdy bude válka, tak ať mě radši vemou a postavěj za terč nějaký četě. Nic bych proti tomu nenamítal. Ale zaráží mě na D. B. , že válku nenávidí, a přesto mi dal vloni v létě číst tu knihu Sbohem, armádo! Říkal, že je to ohromná senzace. Což je něco, co nemůžu pochopit. Je tam jeden chlap, jmenuje se poručík Henry, kterej má jako bejt prima. Já nedokážu pochopit, jak může D. B. válku a armádu tak nenávidět, a přitom se mu může líbit taková šaškárna. Já jen jako, že nepochopím, jak se mu může líbit například taková šaškárna a přitom mít rád i tu knihu od Ringa Lardnera nebo tu druhou, co z ní byl úplně vedle, Velkýho Gatsbyho. D. B. se namích, když jsem mu to řek, a povídal, že

jsem ještě moc mladej, než abych to doved ocenit, ale já si myslím, že ne. Řek jsem mu, že mně se líbí Ring Lardner a Velkej Gatsby a podobně. A taky se mi líbí. Z Velkýho Gatsbyho jsem byl úplně vedle. Ten Gatsby! To byl pašák. Ten mě úplně umrtvil. Zkrátka a dobře jsem vlastně skoro rád, že tu atomovku vynalezli. Jestli ještě někdy bude válka, tak se na ni posadím. Rovnou na vršíček. Přihlásím se dobrovolně, na mou duši, že se přihlásím.

Pro případ, že nebydlíte v New Yorku, tak Wicker bar je v jednom takovém hogo fogo hotelu, v hotelu Seton. Já jsem tam dost často chodíval, ale už nechodím. Postupem času jsem toho úplně nechal. Je to takovej ten podnik, kam se chodí, aby se o člověku říkalo, že je ohromně kultivovanej, a tajtrlíkama se to tam jen hemží. Mívali tam dvě francouzský slečny – Tinu a Janinu – který tam tak třikrát za večer vylezly a zahrály na piano a zazpívaly. Jedna z nich hrála na piano – vyloženě mizerně – a ta druhá zpívala a většina šlágrů byla pěkně sprostá, anebo to bylo francouzsky. Ta, co zpívala, Janina, vždycky než začala zpívat, řekla pár slov do mikrofonu. Vždycky zašavelila: „A nyny bykom vám ktěli prředvesty Vulé vu francé. Je to istorie maličké francouzské dyvenky, co přizide do velkého mjesta jako New York a zamiluje se do malého klapce z Brooklynu. Doufáme, že ona vám bude líbity.“ Načež když si to odšavelí – a přestane si hrát na roztomilou – zazpívá nějakej nesmyslnej song napůl anglicky a napůl francouzsky a všichni tajtrlíci v lokále se div nepotentočkujou radostí.

Kdybyste tam zůstali sedět dost dlouho a poslouchali, jak všichni ti šašci tleskají, začli byste nenávidět všechny lidi na světě, na mou duši, že byste začali.

A ten jejich barman byl taky pěkněj prevít. Náramnej snob. Skoro s člověkem ani nepromluvil, leda když jste byli velký zvíře nebo nějaké hvězda nebo něco. Ale kdybyste byli velký zvíře nebo nějaká hvězda nebo něco, tak by se vám z něj udělalo teprve nanic. To by k vám přišel s takovým tím grandiózním, okouzlujícím úsměvem, jako by byl bůhvíjak prima chlap, když ho člověk pozná blíž, a řek by: „Tak co je novýho v Connecticutu?“ nebo „Co je novýho na Floridě?“ Byl to příšernej podnik. Bez legrace. Postupem času jsem tam úplně přestal chodit.

Když jsem tam přišel, bylo ještě hrozně brzo, pročez jsem se posadil k baru – byl tam pěkněj nášvih – a udělal jsem pár whisky se sodou, ještě než se Luče vůbec vynořil. Když jsem si je objednával, tak jsem se postavil, aby bylo vidět, že jsem velkej, a aby si nemysleli, že jsem nějakěj čápek. Pak jsem chvílku pozoroval ty tajtrlíky. Jeden chlápek hned vedle mě dělal do jedny slečny, co měl s sebou. V jednom kuse jí říkal, že má aristokratický ruce. To mě umrtvilo. Na druhým konci baru bylo plno teplajzníků. Ne že by vypadali nějak moc teplajznicky – jako že neměli moc dlouhý vlasy a tak – ale přesto bylo vidět, že jsou teplí. Konečně se vynořil Luče.

Tenhle Luče, to je vám kluk! Když jsem byl ve Whootonu, měl na mě dohlížet při učení. Ale dělal jedinež to – když byla u něj pozdě večer na pokoji kupa kluků – že ved řeči o sexu a podobně. On vám toho věděl o sexu fůru, zvlášť o perverzitě a tak. Pořád nám vykládal, že existuje

spousta odpornejch chlapů, co mají něco s ovcema, a že existují chlapi, co mají v podšívce klobouku zašitý kalhotky nějaký holky, a podobně. A o teplažníkách a o lesbičkách. Luče vám věděl o každým po celejch Spojenejch státech, kdo je teplej nebo lesbička. Stačilo, abyste se o někom zmínili – o komkoli – a Luče vám hned řek, jestli je teplej nebo ne. Někdy to bylo k neuvěření – lidi, o kterejch říkal, že jsou teplí a tak, filmoví herci a podobně. Někteří z těch, o kterejch tvrdil, že jsou teplí, vám byli dokonce i ženatý, propánakrále! Vy jste mu v jednom kuse říkali: „To chceš jako říct, že Joe Blow je teplej? Joe Blow? Ten velkej, robustní chlap, co vypadá jako rváč a hraje věčně gangstery a kovboje?“ A Luče vždycky odpověděl: „Jasně.“ On věčně říkal „jasně“. Tvrdil, že na tom nesejde, jestli je nějaký chlap ženatý nebo ne. Povádal, že polovina ženatých chlapů na světě jsou teplí a vůbec o tom nevědí. Říkal, že se člověk může přešupačit na teplýho prakticky přes noc, když k tomu má buňky. Vždycky nás pekelně vyděsil. Já v jednom kuse čekal, že se přešupačím na teplažníka nebo na něco.

Legrační na Lucovi bylo, že jsem si vždycky myslel, že je svým způsobem sám trochu přihrátej. Vždycky říkal: „Zkus tohle číslo“, a pak člověka dloubnul mezi půlky, jak šel po chodbě. A kdykoliv šel na záchod, nechal vždycky ty pitomý dveře otevřený, a když jste si čistili zuby, tak na vás přítom mluvil. To je taky teplažnický. Vážně. Já poznal hezkou řádku opravdickejch teplažníků – na školách a tak – a ty dělali věčně tyhle věci. A proto jsem měl taky o Lucovi vždycky svoje pochyby. Ale byl to hrozně inteligentní kluk. Vážně.

Nikdy neřek „ahoj“ a nic, když se s člověkem sešel. První, co řek, když se posadil, bylo, že se může zdržet jenom pár minut. Povádal, že má rande. Načež si objednal suchý martíni. Řek barmanovi, aby mu to namíchal hezky suchý a bez olivy.

„Ty, mám pro tebe teplažníka,“ povídám. „Na konci pultu. Ted se tam nedívej. Já jsem ti ho schovával.“

„No ne, to je legrace,“ odpověděl. „Náš Caulfield! Kdypak už jednou dostaneš rozum?“

Značně jsem ho otrávil. Vážně. Ale byla s ním zábava. Já mám z kluků jeho typu vždycky ohromnou zábavu.

„Co dělá tvůj pohlavní život?“ zeptal jsem se ho. Nesnášel, když jste se ho ptali na tyhle věci.

„Dej si pohov,“ povídá. „Prokrindapána, jenom hezky hačeť a dej si pohov.“

„Vždyť jo,“ povídám já. „Co dělá Columbijská univerzita? Líbí se ti tam?“

„Jasně, že se mi tam líbí. Kdyby se mi tam nelíbilo, tak bych tam nešel,“ povídá. On doved člověka taky někdy pěkně otrávit.

„Jakěj obor sis vybral?“ zeptal jsem se ho. „Zvrhlíky?“ Jen jsem tak blbnul.

„To je jako vtip nebo co?“

„Ne, jen si dělám psinu,“ povídám. „Ty, Luci, poslyš! Ty jsi takovej

intelektuál. Já potřebuju, abys mi poradil. Já jsem ve strašlivý – “

Zhluboka si nade mnou povzdech. . Poslyš, Caulfielde, jestli tady chceš posedět a v klidu a míru si popoví – „

„Vždyť jo,“ odpověděl jsem. „Dej si pohov.“ Bylo vidět, že se mnou nechce o ničem vážným debatovat. To je ten problém u těchhle intelektuálů. Nikdy nechtěj o ničem vážným debatovat, ledaže se chce jim. A tak jsem udělal to, že jsem s ním začal debatovat o věcech jen tak povšechně. „Bez legrace, co dělá tvůj pohlavní život?“ zeptal jsem se ho. „Ještě pořád chodíš s tou samou slečnou, cos s ní chodil v Whootonu, s tou, co měla ty senzační – „

„Probůh ne,“ povídá. „Jak to? Co je s ní?“

„Nemám ani nejmenší potuchy. Co já vím, dělá kurtizánu číslo jedna v New Hampshire, když už se ptáš.“

„To od tebe není hezký. Když ti byla dost dobrá na to, abys s ní celou tu dobu lez do postele, tak bys o ní neměl přinejmenším takhle mluvit.“

„Bože dobrotivej,“ povídá Luče. „To má jako začít typická caulfieldovská konverzace? Řekni to rovnou.“

„Ne,“ povídám já. „Ale stejně to od tebe není hezký. Když ti byla dost dobrá a slušná na to, abys – „

„Je nutné abychom se drželi tohoto strašlivého tématu?“ Neřek jsem nic. Měl jsem kapánek strach, že vstane a nechá mě ve štychu, když nezavřu klapačku. A tak jsem udělal jediné to, že jsem si objednal další pití. Měl jsem chuť namazat se jak Dán. „S kýmpak chodíš teď“ zeptal jsem se ho. „Nebo mi to nemáš chuť říct?“

„Stejně ji neznáš.“

„No jo, ale s kým? Třeba ji přece znám!“

„S jednou holkou z Village. S jednou sochařkou, když už to musíš vědět.“

„Jo? Bez legrace? Jak je stará?“

„Na to se jí přece nebudu ptát propánakrále.“

„No tak přibližně.“

„Mám dojem, že je jí hodně přes třicet,“ povídá Luče. „Hodně přes třicet? Ty to máš rád?“ zeptal jsem se. „Ty to máš rád, když je holka tak stará?“ Ptal jsem se ho z toho důvodu, poněvadž Luče toho věděl fakticky hodně o sexu. Byl to jeden z mála kluků, co jsem znal, křerej toho věděl hromadu. Ztratil panictví v Nantucketu, když mu bylo sotva čtrnáct. Vážně. „Mám rád zralý ženy, jestli se ptáš na tohle. To je jasný.“

„Vážně? Proč? Bez legrace, uměj to lip nebo něco?“

„Poslyš, aby bylo jasno. Dnes večer odmítám odpovídat na jakýkoliv typický caulfieldovský otázky. Kdy už ksakru dostaneš jednou rozum?“

Chvilku jsem neříkal nic. Na chvilku jsem to nechal plavat. Načež si Luče poručil další martini a řek barmanovi, aby mu to namíchal o hodně sušší. „Poslyš, jak dlouho už s ní chodíš, s tou sochařkou?“ zeptal jsem se. Vážně mě to zajímalo. „Znals ji, už když jsi byl ve Whootonu?“

„To sotva. Přijela do Ameriky teprve před pár měsíci.“

„Vážně? A odkud je?“

„Z Šanghaje, abys věděl.“

„Nepovídej! Prokrindapána, ona je Číňanka?“ . „Pochopitelně.“

„Nepovídej! A to se ti líbí? To, že je Číňanka?“

„Pochopitelně.“

„A proč? Mě by to moc zajímalo – vážně.“

„Prostě jsem zjistil, že mě východní filozofie uspokojuje víc než západní – když už se ptáš.“

„Nepovídej! Co myslíš tou filozofií? To jako myslíš sex? Ty myslíš, že je to v Číně lepší? Tak to myslíš?“

„Propánakrále, proč zrovna v Číně? Já řek na Východě. Ale je nutné, abychom pokračovali v téhle nesmyslné konverzaci?“

„Poslyš, já teď mluvím vážně,“ povídám. „Bez legrace, proč je to na Východě lepší?“

„Propánakrále, to je moc komplikovaný, než abych se do toho pouštěl. Prostě tam nahlízejí na sex jako na fyzický a duchovní prožitek zároveň. Jestli myslíš, že jsem –“

„Já zrovna tak. Já na to taky nahlížím jakožto na – jak jsi to říkal – jako na fyzické a duchovní prožitek zároveň. Vážně. Ale záleží na tom, s kým to kruci dělám. Když to dělám s někým, koho ani –“

„Propánakrále, ne tak nahlas Caulfielde. Jestli nedokážeš ztlumit hlas, tak toho radši nechá –“

„Vždyť jo, ale poslyš,“ povídám. Začínalo mě to kapánek vzrušovat a opravdu jsem mluvil trochu moc nahlas. „To je přece právě to, co chci říct,“ řek jsem. „Já vím, že to má jako bejt něco fyzického a duchovního a tvůrčího zároveň. Ale já chci říct, že to nemůžeš dělat s každým – s každou holkou, s kterou se muchláš nebo něco – aby to tak vyšlo. Nebo ty můžeš?“

„Nechme toho,“ povídá Luče. „Máš něco proti tomu?“

„Hned. Ale poslyš! Dejme tomu ty a ta kočka z Číny. Proč vám to tak krásně vychází?“

„Povídám, nechme toho!“

Začínal jsem bejt trochu moc osobní, to si uvědomuju. Ale tohle byla jedna z věcí, který člověka na Lucovi štvaly.

Když jsme byli ve Whootonu, tak nás nutil, abysme mu popisovali i ty největší důvěrnosti, co se přihodily nám ale když jsme se ho začali vypyávat na jeho vlastní záležitosti, tak se namích.

Tyhle intelektuálové s váma neradi vedou intelektuální řeči, ledaže v tom hrajou prim. Vždycky chtějí, abyste zavřeli klapačku, když oni sami zavrou klapačku, a abyste šli do svého pokoje, jakmile oni sami chtějí jít do svého pokoje.

Když jsem byl ve Whootonu, Luče nikdy nesnášel – to bylo vidět, vážně – když s těma řečma, co ved s kupou kluků u nás na pokoji, skončil a my

jsme chtěli ještě zůstat sedět a chvíli o tom sami kecat. Jako ty ostatní kluci a já.

V pokojí někoho druhého. Luče tohle nesnášel. Vždycky chtěl, aby každé odešel do svého pokoje a zmlk, jakmile sám skončil s exhibicí. Víte, čeho se bál? Bál se, že by někdo moh říct něco chytřejšího než on. Byla to legrace. Vážně. „Možná že pojedu do Číny. Můj pohlavní život je pro legracu,“ povídám. „Samozřejmě! Tvůj intelekt není dost zralý.“

„Není. Vážně není. Já vím,“ povídám. „Víš, jaký já mám problém? Já se nikdy nedokážu doopravdy vzrušit – jako doopravdy vzrušit – když jde o holku, kterou nemám hrozně moc rád. Já jen jako, že ji musím mít hrozně moc rád. Když ji nemám rád, tak po ní jaksi ztratím veškerou touhu. Páni, to je hrůza, jak je tím můj pohlavní život sešněrovanej! Vážně. Můj pohlavní život stojí za starou belu.“

„Propánakrále, to je přece samozřejmý! Už když jsme se viděli naposled, tak jsem ti říkal, co bys potřeboval.“

Jako že mám jít k psychoanalytikovi?“ povídám. To mi totiž radil. Jeho táta byl psychoanalytik.

„Propánakrále, to je přece tvoje věc. Mně je houby po tom, co si děláš se svým životem.“ Chvilku jsem neříkal nic. Přemejšlel jsem.

„Dejme tomu, že bych šel k tvému tátovi a nechal si od něj provést psychoanalýzu,“ povídám. „Co by se mnou dělal? Já jen jako, co by se mnou dělal?“

„Propánakrále, pendrek by s tebou dělal! Prostě by s tebou mluvil a ty bys mluvil s ním. Předně by ti pomoh určit tvůj charakterovej typ.“

„Cože by mi pomoh?“

„Určit tvůj charakterovej typ. Tvoje vědomí se pohybuje v – poslyš! Já ti tady nebudu dávat kurs psychoanalýzy pro začátečníky. Jestli máš zájem, tak mu zavolej a domluv se s ním. Jestli nemáš, tak nic. Mně je to úplně fuk, to si piš.“

Položil jsem mu ruku na rameno. Páni, že s ním ale byla zábava! „Ty jsi ale kus kamaráda, ty neřáde!“ povídám. „Nezdá se ti?“

Koukal se na hodinky. „Já už musím mazat,“ řek a vstal. „Fajn, že jsme se viděli.“ Přivolal číšníka a řek mu o účet.

„Ty,“ povídám mu, ještě než výpad. „Dělal tvůj táta někdy psychoanalýzu tobě?“

„Mně? Proč se ptáš?“ Jen tak. Tak co, dělal nebo ne?“

„To zrovna ne. Pomoh mi do jistý míry vyrovnat se sám se sebou, ale rozsáhlá analýza nebyla nutná. Proč se ptáš?“ Jen tak. Já jen tak uvažoval.“

„Tak teda, pěstuj blahobyť.“ Dával na stůl spropitný a chystal se odstartovat.

„Dej si ještě panáka. Aspoň jednoho,“ povídám. „Prosím tě. Mně je tak pekelně smutno. Bez legrace.“

Ale on řek, že nemůže. Řek, že se už stejně opozdil, a odešel.

Tenhle Luče! Ten člověka vždycky vyloženě naštvál, ale zásobu slov měl znamenitou, to je hotovka. Když jsem byl ve Whootonu, měl nejrozsáhlejší zásobu slov ze všech kluků. Dělali jsme na to test.

Seděl jsem tam pořád dál, čím dál opilejší, a čekal, až vyleze Tina s Janinou a předvedou ten svůj kumšt, ale nebyly tam. Vylez nějaké kudrnatej chlápek – vypadal jako teplej a zahrál na piano, načež vylezla Valencie, jejich nová slečna, a zazpívala. Za moc nestála, ale byla lepší než Tina s Janinou a zpívala aspoň prima šlágry, když už nic jinýho. Piano bylo zrovna vedle baru, kde jsem seděl, a Valencie stála prakticky přímo vedle mě. Kapánek jsem po ní házel očkem, ale ona dělala, že mě nevidí. Byl bych to asi nedělal, ale začínal jsem bejt namol. Když skončila, vystřelila z místnosti tak rychle, že jsem ani neměl příležitost pozvat ji na skleničku, pročez jsem zavolal vrchního. Řek jsem mu, aby se zaptal Valencie, jestli by neměla zájem se se mnou napít. Povádal, že se zeptá, ale asi jí můj vzkaz vůbec nevyřídil. Lidi nikdy nikomu nevyříděj váš vzkaz.

Páni, já vám v tom pitomým baru seděl minimálně do jedny nebo do kolika a začínal jsem bejt namazanej jak zvíře. Tak tak že jsem viděl na oči. Ale víte, nač jsem si dával pozor? Dával jsem si pekelnej pozor, abych nezačal vyvádět nebo něco. Nechtěl jsem, aby si mě někdo všim nebo se mě zeptal, kolik mi je. Ale páni, já vám tak tak viděl na oči! Když už jsem byl doopravdy namazanej, začal jsem znovu tu stupidnost s kulkou v břiše. Jsem jedinej chlap u pultu s kulkou v břiše. V jednom kuse jsem si strkal ruku pod sako, na žaludek a tak, aby mi krev nekapala. Nechtěl jsem, aby někdo věděl, že jsem raněnej! Já vám to tajil že jsem raněnej! Nakonec jsem dostal chuť, víte na co? Dostal jsem chuť brknout Hance a zjistit, jestli je doma. A tak jsem zaplatil účet. Pak jsem odešel z baru a vyšel ven, tam, co byly telefony. V jednom kuse jsem si držel ruku pod sakem, aby mi nekapala krev. Páni, já byl namol!

Jenže když jsem vlez do telefonní budky, neměl jsem už zrovna moc náladu Hance brknout. Nejspíš jsem na to byl moc namazanej. Pročez jsem udělal to, že jsem brnk Sallyně Hayesový. Musel jsem vytočit minimálně dvacet čísel, než jsem přišel na to pravý. Páni, já vám byl jako kotě!

„Haló,“ povídám, když někdo ten pitoměj telefon zvěd. Skoro jsem to zařval, tak jsem byl namazanej.

„Kdo volá?“ řek něčí hrozně chladnej hlas – hlas dámy.

„To jsem já, Holden Caulfield. Sím vás, dejte mi Sallynu.“

„Sally už spí. Tady je její babička. Proč voláte v tuhle hodinu, Holdene? Copak nevíte, kolik je hodin?“

„Jo. Já chci mluvit se Sallynou. Je to moc důležitý. Dejte mi ji.“

„Mladý muži, Sally už spí. Zavolejte ji zítra. Dobrou noc.“

„Tak ji vzbudte. Tak ji teda vzbudte, no! Ať žije!“

Načež se tam ozval hlas. „To jsem já, Holdene.“ Byla to Sallyna. „Kde

hoří?“

„Sally, to jsi ty?“

„Ano. Přestaň řvát. Ty jsi pil?“

„Jo. Poslyš, ty poslyš. Já k vám přijdu na Štědrej den, jo? Já ti ten pitoměj stromeček vzdobím, jo? Ty, Sally?“

„Ano. Ty jsi namol. Jdi si lehnout. Kde jseš? Kdo je tam s tebou?“

„Sally? Já ti přijdu vzdobit stromeček, jo? Poslyš, 70?“

„Ano. Jdi si lehnout. Kde jseš? Kdo je tam s tebou?“

„Nikdo. Je tady se mnou než moje maličkost a já.“ Páni, že jsem ale byl namol! Já se vám dokonce ještě pořád držel za břicho! „Dostali mě! Rockyho parta mě dostala. Je ti to jasný, Sally? Je ti to jasný?“

„Já tě neslyším. A jdi si lehnout. Já už musím jít. Zavolej mě zítra.“

„Ty, Sallyno? Chceš, abych ti ustrojil stromeček? Chceš nebo nechceš? Poslyš!“

„Ano. Dobrou noc. Jdi domů a koukej si jít lehnout.“

Zavěsila. „Brou noc, brou noc, Sallynko. Sallynko, miláčku, pusinko,“ řek jsem. Dovedete si představit, jak jsem byl namazanej? Načež jsem taky zavěsil. Řek jsem si, že asi zrovna přišla domů z nějakýho rande. Představoval jsem si ji, jak je někde s Luntovejma a s tím kreténem z Andoveru. Jak se všichni ty tajtrlíci koupou v kotli čaje a jeden přes druhýho vedou duchaplný řeči a jsou roztomilí. Byl bych za to dal bůhvíco, kdybych ji byl nevolal. Já když jsem namol, tak jsem blázen.

Zůstal jsem v tý zatracený budce hezkou chvilku. V jednom kuse jsem se přidržoval telefonu, abych se nesložil. Nebylo mi zrovna báječně, jestli chcete co vědět. Ale nakonec jsem vylez a šel na pány. Vrávorál jsem přitom jak idiot. Napustil jsem jedno umyvadlo studenou vodou a pak jsem do něj potopil hlavu, pěkně až po uši. Ani jsem se vám nenamáhal ji utřít nebo něco. Prostě jsem ji nechal, ať si kape, potvora jedna! Načež jsem šel k radiátoru u okna a posadil se na něj. Bylo na něm příjemně teplo. Bylo mi dobře, poněvadž jsem se třas jako zvíře. Je to legrace, ale já se vždycky pekelně třesu, když jsem namol.

Neměl jsem nic jinýho na práci, a tak jsem zůstal sedět na tom radiátoru a počítal ty malý bílý čtverečky na podlaze. Začínal jsem bejt promočenej. Minimálně tři litry vody mi teklo po krku, stejkalo mi po límci, po kravatě a všude, ale mně to bylo fuk. Byl jsem moc namazanej, než aby mi to nebylo řuk. Načež brzy nato si tam přišel načesat svoje zlatý kadeře ten chlápek, co doprovázel Valencii na piano, ten s těma ohromnejma vlnama, ten, co vypadal jako teplej. Dali jsme se trochu do řeči, jak se česal, jenomže nebyl dvakrát přivětivej.

„Ty, uvidíš se s tou vaší slečnou, s tou Valencii, až se vrátíš do baru?“ zeptal jsem se ho.

„To je nanejvyš pravděpodobný,“ povídá. Vtipálek jeden. Já vždycky narazím na nějakýho vtipálka.

„Poslyš, vyříd' jí, že se uctivě klaním. Zeptej se jí laskavě, jestli jí ten

pitoměj číšník vyřídil můj vzkaz.“

„Pročpak nejdeš domů, Františku? Kolik je ti, když jsme tak u toho?“

„Osmdesát šest. Poslyš, vyříd' jí, že se uctivě klaním, jo?“

„Pročpak nejdeš domů, Františku?“

„Co bych? Páni, ty to ale na to piano stíráš,“ povídám. To jsem mu jenom lichotil. Hrál na piano hanebně, jestli chcete co vědět. „Měli by tě vzít do rozhlasu,“ povídám. „Takovýho fešáka! A ty zlatý kučery. Nepotřebuješ impresária?“

„Běž domů, Františku, a buď hodnej chlapeček. Běž domů a hajdy na kutě.“

Já nemám žádněj domov, kam bych šel. Bez legrace – nepotřebuješ impresária?“

Neodpověděl mi. Prostě odešel. Už byl hotovej s česáním a už si přestal načechrávat vlasy, tak odešel. Jako Stradlater. Všichni tyhle krasavci jsou stejný. Když jsou hotoví s česáním těch svejch pačesů, nechají člověka ve štychu.

Když jsem konečně slez z radiátoru a šel do šatny, tak jsem brečel. Já nevím proč, ale brečel jsem. Nejspíš proto, že jsem byl tak děsně deprimovanej a že jsem si připadal ta opuštěnej. Načež když jsem přišel do šatny, nemoh jsem najít ten pitoměj lístek. Ale šatnářka byla moc milá. Přes to prese všechno mi kabát dala. I mou desku „Malá Shirley Beansová“ – já vám ji měl ještě pořád u sebe! Dal jsem jí dolar za to, že byla tak milá, ale ona si ho nechtěla vzít. Pořád mi říkala, abych šel domů a koukal si jít lehnout. Zkoušel jsem dát si s ní rande, až bude mít po práci. Ale ona nechtěla. Povídala, že je dost stará na to, aby mohla bej moje maminka. Já jsem jí ukázal ty svoje šediny a řek, že je mi dvačtyřicet – samozřejmě jsem jenom tak blbnul. Ale byla stejně milá. Ukázal jsem jí svou červenou loveckou čepičku a líbila se jí. Přinutila mě, abych si ji nasadil, než vyjdu, poněvadž jsem měl ještě pořád hrozně mokry vlasy. Byla moc prima.

Když jsem vyšel ven, už jsem si nepřipadal tak strašně moc namazanej, ale venku začínala bejt zas hrozná zima a mně se pekelně rozdrkotaly zuby. Já vám je ne a ne zadržet. Šel jsem na Madison Avenue a rozhod jsem se, že počkám na autobus, poněvadž jsem už neměl skoro žádný peníze a musel jsem začít šetřit na taxíkách a tak. Ale nechtělo se mi lízt do nějakýho pitomýho autobusu. A kromě toho jsem vůbec nevěděl, kam bych tak měl jet. A tak jsem udělal to, že jsem se vydal pěšky do parku. Řek jsem si, že půjdu kolem toho jezírka a kouknu se, co tam provozujou ty kachny, kouknu se, jestli tam někde jsou nebo ne. Já ještě pořád nevěděl, jestli tam někde jsou nebo ne. Do parku nebylo daleko a neměl jsem, kam bych zrovna šel – ještě jsem nevěděl, kam půjdu spát – a tak jsem šel. Nebyl jsem unavenej. Jenom mi bylo do breku.

Načež zrovna když jsem vešel do parku, stalo se něco příšernýho. Já vám upustil tu Phoebulčinu desku! Rozbila se minimálně na padesát kousků.

Byla v takový velký obálce, ale přesto se rozbila. Bylo mi z toho tak příšerně, že jsem se div nerozbrečel, ale udělal jsem jediné to, že jsem ty kousky z obálky vyndal a strčil je do kapsy kabátu. Nebyly už k ničemu, ale nechtělo se mi jenom tak je zahodit. A pak jsem šel do parku. Páni, tam ale byla tma!

Prožil jsem v New Yorku celej život a znám Central Park jak svoje boty, poněvadž jsem tam jako kluk jezdíval od rána do večera na kolečkovejch bruslích a proháněl se tam na kole, ale tu noc mi dalo sakramentskou fušku, než jsem ten rybníček našel. Já věděl dobře, kde je – byl blízko ulice Central Park South, ale přesto jsem ho nemoh najít. Musel jsem bejt víc namazanej, než jsem myslel. Šel jsem v jednom kuse dál a dál a v jednom kuse byla větší a větší tma a bylo to tam čím dál strašidelnější. Za celou dobu, co jsem šel parkem, jsem nespatrił ani človíčka. Já byl jenom rád. Potkat někoho, byl bych asi vyskočil minimálně kilometr do vejšky. Načež jsem to konečně našel. Bylo to tak, že bylo částečně zamrzlý a částečně ne. Ale žádný kachny jsem tam nikde neviděl. Obešel jsem celý to zatracený jezírko – jednou jsem vám do něj div nespadał fakt – ale nezahlíđ jsem jednu jedinou kachnu. Myslel jsem, že kdyby tam někde nějaká byla, že by třeba mohla spát někde u břehu, na kraji trávníku nebo někde. Proto jsem tam taky málem spadał. Ale žádnou kachnu jsem tam nenašel.

Nakonec jsem si sed na lavičku, kde nebyla tak strašná tma. Páni, já se vám ještě pořád klepal jak ratlík a vzadu na vlasech jsem měl spoustu malejch kousků ledu, třebaže jsem měl na hlavě loveckou čepičku. Což mě trápiło. Říkal jsem si, že třeba dostanu zápal plic a umřu. Začal jsem si v duchu představovat, jak mi jdou na pohřeb miliony kretěů. Jak přijede z Detroitu můj dědeček, kterej v jednom kuse vyvolává čísla ulic, když s ním jedete autobusem, a moje tety – já mám minimálně padesát tet – a všichni moji odporný bratraci. To bude sešlost! Tyhle všichni přijeli, když umřel Allie, celá ta stupidní banda pitomá. Já mám jednu takovou stupidní tetu, ona trpí na nečistej dech, a ta vám v jedno kuse říkala, jak usmířeně vypadá, když tam tak leží. Povídal mi to D. B. Já při tom nebyl. Byl jsem ještě v nemocnici. Když jsem si poranil tu ruku, musel jsem do nemocnice. Zkrátka a dobře, v jednom kuse mě trápiło, že dostanu zápal plic, když mám tolik těch kousků ledu ve vlasech, a že umřu. Bylo mi pekelně líto táty a mámy. Obzvlášť maminky, poněvadž se ještě pořád nevzpamatovala z Allieho, z mýho bratra. Pořád jsem si představoval, jak neví, co si má počít s mejma oblekama a se sportovní výzbrojí a se vším. Prima na tom bylo jenom to, že jsem věděl, že Phoebulku na můj funus nepustěj, poněvadž je ještě malá. To byla jediná dobrá stránka. Načež jsem myslel na to, jak mě ta banda šoupane na nějakej pitoměj hřbitov nebo někam, kde bude na náhrobku moje jméno. Kolem dokola samá mrtvola. Páni, jak jste jednou mrtví, tak s váma fakt vyváděj. Kruci, já jenom doufám, že až doopravdy umřu, najde se někdo, kdo bude mít dost rozumu a jenom mě hodí do řeky nebo někam. Všechno, jenom ať mě nešoupane na nějakej pitoměj hřbitov,

kam choděj v neděli lidi a dávaj člověku na břicho kytky a podobný serepetičky. Kdo se jich prosí o kytky, když jste po smrti? Nikdo.

Když je pěkně, choděj naši dost často na hřítov dát Alliemu na hrob kytku. Já s nima párkrát šel, ale nechal jsem toho. Jednak mi to nedělá žádnou radost, že je na tom nesmyslným hřbitově. Fakticky. Kolem dokola samá mrtvola a samej náhrobek. Když svítilo slunce, tak to nebylo tak zlý, ale dvakrát – dvakrát – začalo pršet, když jsme tam byli. To byla hrůza. Déšť padal na ten odpornej náhrobek a padal na trávu na jeho břiše. A padal všude ostopéro. Všichni návštěvníci, co byli na hřbitově, začali utíkat jak o závod ke svejm vozům. Což je právě to, co mě dohání k šílenství. Všichni ty návštěvníci si mohli vlízt do vozu a zapnout rádio, načež mohli odjet někam na prima večeři, všichni – kromě Allieho. To bylo k nevydržení. Já vím, že tam na hřbitově je jen jeho tělo a že jeho duše je v nebi a podobný legrace, ale přes to prese všechno to bylo k nevydržení. Já bych prostě chtěl, aby tam nebyl. Vy jste ho neznali. Kdybyste ho znali, tak byste věděli, co tím chci říct. Ono to není tak zlý, když svítí slunce, ale slunce svítí, jenom když se mu chce.

Po chvíli, jen abych se zbavil myšlenky, že dostanu zápal plic, jsem vyndal prachy a v tom mizerným světle pouliční lampy jsem je zkoušel spočítat. Zbejvaly mi už jenom tři dolary, pět čtvrtáků a jeden niklák. Páni, já vám utratil jmění, co jsem odjel z Pencey! Pak jsem udělal to, že jsem šel až k tomu rybníčku a na tom místě, kde nebyl zamrzlej, jsem s těma čtvrtákama a s tím niklákem dělal žabky. Já nevím, proč jsem to udělal, ale udělal jsem to. Nejspíš jsem si říkal, že tak přestanu myslet na to, jak dostanu zápal plic a umřu. Ale stejně jsem nepřestal.

Začal jsem přemejšlet, jak by bylo Phoebulce, kdybych dostal zápal plic a umřel. Což bylo dětinství, ale já toho nedokázal nechat. Bylo by jí hezky mizerně, kdyby se něco takovýho stalo. Ona mě moc miluje. Já jen jako, že mě má docela ráda. Vážně. Zkrátka a dobře, já se těch myšlenek ne a ne zbavit. A tak víte, co jsem si nakonec řek, že udělám? Řek jsem si, že se radši vplížím domů a podívám se na ni pro případ, že bych umřel. Měl jsem u sebe klíč, a tak jsem si řek, že udělám to, že se vplížím potají do bytu – hrozně potichu – a prostě si s ní chvíli pokecám. Jediný, co mě dělalo starosti, byly naše hlavní dveře. Vrzou jako pomínutý. Je to hrozně starej činžák a správce je lenoch, a proto tam všechno vrže a skřípe. Já měl vítr, že by naši mohli uslyšet, jak se tam plížím. Ale rozhod jsem se, že to zkusím buď jak buď.

Šel jsem celou cestu pěšky. Nebylo to moc daleko a nebyl jsem už ani unaveněj, a dokonce už ani namazanej. Byla jenom hrozná zima a nikde nikdo.

Když jsem dorazil domů, nebyl u výtahu Petr, náš normální noční liftboy. Což bylo takový štístko, jaký jsem už léta neměl. Ve výtahu byl nějaký nový chlápek, kterýho jsem jaktěživ neviděl. A tak jsem si řekl, že když nenarazím zrovna na rodiče, budu moct říct Phoebulce „ahoj“ a pak vypadnout a nikdo nebude vůbec vědět, že jsem tam byl. Což bylo vážně senzační štístko. A ještě lepší bylo, že ten nový liftboy byl tak trochu připitomělej. Řek jsem mu takovým hrozně nonšalantním tónem, aby mě dovez nahoru k Dicksteinovým. Dicksteinovi byli lidi, co bydleli v tom druhým bytě na našem poschodí. Už předtím jsem si sundal loveckou čepičku, abych nevypadal podezřele nebo něco. Nastoupil jsem do výtahu, jako když mám příšerně naspěch.

On už zavřel úplně dveře vejtahu, že mě jako vyveze nahoru, ale pak se obrátil a povídá: „Oni nejsou doma. Jsou na návštěvě ve čtrnáctým poschodí.“

„To nevadí,“ povídám já. „Já na ně mám počkat. Jsem jejich synovec.“

Podíval se na mě takovým stupidním podezíravým pohledem. „Počkejte radši v hale, mladíku,“ povídá.

„Já bych rád – vážně,“ odpověděl jsem. „Ale mám nemocnou nohu, musím jí mít v určitý poloze. Já myslím, že bude lip, když se posadím do křesla před jejich dveřma.“

Nevěděl, co to vlastně žvaním, a tak jenom řekl: „Aha“, a vyvez mě nahoru. No vida, chlapče! Je to legrace. Stačí říct něco, čemu ten druhý nerozumí, a lidi udělaj prakticky všechno, co po nich člověk chce.

Vylez jsem v našem patře – kulhal jsem ostošest – a dal se směrem k Dicksteinovic straně. Když jsem pak uslyšel, že se dveře vejtahu zavřely, tak jsem se otočil a přešel na naši stranu. Proved jsem všechno jak se patří. Já už vám nebyl ani namazanej. Načež jsem vytáh klíč od bytu a otevřel dveře. Pěkně potichoučku. A pak jsem hrozně, ale hrozně opatrně vešel dovnitř a zavřel dveře. Já měl bejt lupičem, vážně!

Vpředsíni byla samozřejmě pekelná tma a já samozřejmě nemoh rozsvítit světlo. Musel jsem dávat pozor, abych do něčeho nevrátil a nezpůsobil randál. Ale stejně jsem poznal, že jsem doma, fakt. Naše předsíň má takovej zvláštní čuch, jakej není nikde jinde na světě. Kruci, já nevím, co to vlastně je. Není to karfiól a není to voňavka. Kruci, já nevím, co to vlastně je. Ale člověk vždycky pozná, že je doma. Začal jsem si sundávat kabát, že si ho pověsím do skříně v předsíni, ale v tý skříní je plno ramínek, který šíleně rachotěj, když otevřete dveře, protože jsem si ho nechal na sobě. Pak jsem se hrozně pomalinku vydal na cestu do Phoebulčinýho pokoje. Věděl jsem, že služka mě neuslyší, poněvadž má jenom jeden bubínek. Jednou nám vypravovala, že má bráchu a ten že jí

strčil do ucha stýblo, když byla ještě malá. Byla pořádně nahluchlá. Ale moje rodičovstvo, zvláště máma, ta má uši jako rys. A tak když jsem šel kolem jejich dveří, nes jsem si to pěkně polehoučku. Propánakrále, vždyť já vám dokonce zatajil dech! Tátu můžete vzít přes hlavu židli a neprobudí se, ale máma, mámě stačí, když někdo v Tramtárii zakašle, a už vás slyší. Ona je pekelně nervózní. V padesáti případech ze sta je celou noc vzhůru a kouří cigarety.

Konečně jsem se asi tak za hodinu dostal do Phoebulčiného pokoje. Ale ona tam nebyla. Já zapomněl. Já zapomněl, že vždycky spí v pokoji D. B. , když on je v Hollywoodu nebo někde. Ono se jí tam líbí, poněvadž je to největší pokoj v bytě. A taky poněvadž je tam šíleně velké psací stůl, co ho D. B. koupil od jedny alkoholicky ve Filadelfii, a ta gigantická postel, minimálně deset kilometrů dlouhá a deset kilometrů široká. Kde koupil tu postel, to nevím. Zkrátka a dobře, když je D. B. pryč, Phoebulka spí ráda v jeho pokoji a on jí to dovoluje. Měli byste vidět, když u toho nesmyslného stolu dělá úkoly nebo něco. Je vám skoro tak velkej jako ta postel. Tak tak, že ji člověk vidí, když dělá za stolem úkoly. Ale jí se právě tohleto líbí. Její vlastní pokoj se jí nelíbí, protože je přej moc malej. Říká, že má ráda prostor. To by mě umrtvilo! Na co Phoebe potřebuje prostor? Na nic.

Zkrátka a dobře, šel jsem teda pěkně potichoučku do pokoje D. B. a rozsvítil lampu na stole. Phoebulka se vůbec nevzbudila. Když už bylo světlo, chvíli jsem na ni koukal. Ona vám tam ležela, obličej na kraji polštáře, a spala. Pusu měla kapánek pootevřenou. Je to legrace. Dospělí, ty vypadaj odporně, když spěj a mají pusy kapánek pootevřenou, ale děti, děti ne. Děti vypadaj prima. Ty můžou mít třeba celej polštář poslintanej, a přesto vypadaj prima.

Chodil jsem hrozně potichu po pokoji a chvíli jsem se jen tak koukal po věcech. Pro změnu mi bylo bašta. Už se mi ani nezdálo, že dostanu zápal plic nebo něco. Pro změnu mi bylo prostě dobře. Phoebulčiny šaty byly na židli hned vedle postele. Ona je na dítě hrozně pořádná. Já jen jako, že svoje věci nerozhazuje jen tak po pokoji jako některý dětí. Není žádné hajdalák. Pověsila si kabátek od těch žlutohnědejších šatů, co jí maminka koupila v Kanadě, na opěradlo židle a blůzička a ostatní háčky čáčky byly na sedadle. Boty a punčochy měla na zemi, hezky pod židli a hezky vedle sebe. Ty boty jsem ještě neviděl. Byly nové. Byly to takový tmavohnědí mokasíny, podobný jako mám já, a prima se hodily k těm šatům, co jí maminka koupila v Kanadě. Maminka jí strojí prima. Vážně. Maminka má v některých věcech senzační vkus. Když kupuje brusle nebo něco podobného, v tom nestojí za nic, ale v šatech, v tom se vyzná perfektně. Já chci jenom říct, že Phoebe má na sobě vždycky nějaký šaty, ze kterých je člověk úplně vedle. Malý děti nosej většinou strašlivý šaty, i když mají jejich rodiče hodně peněz. Ale přál bych vám vidět Phoebulku v těch šatech, co jí maminka koupila v Kanadě. Bez legrace.

Sed jsem si na stůl D. B. a koukal se na věci, co byly na něm. Většinou

Phoebulčiny krámy do školy a podobně. Většinou knížky. Ta, co byla naněco. Prakticky úplně stačí, když se posadíte na postel a řeknete: „Phoebe, probud' se,“ a tradá hujdá – už je vzhůru.

Moldene,“ řekla v tu ránu. Dala mi ruce kolem krku. Je hrozně něžná. Já jako, že na dítě je dost něžná. Někdy je něžná až moc.

Dal jsem jí pusu a ona povídá: „Kdy jsi přijel domů?“ Byla děsně ráda, že mě vidí. To bylo vidět.

„Ne tak nahlas. Zrovna teď. Jak se máš?“

„Prima. Dostals můj dopis? Já ti napsala pětistránkovéj –“

„No. Ale ne tak nahlas. Děkuju.“

Napsala mi dopis. Ale já se nedostal k tomu, abych odpověděl. Byl celej o jedný hře, co v ní hraje ve škole. Psala mi, abych si na pátek nedával žádnou schůzku a nic, abych se na ni moh přijít podívat.

„Co dělá hra?“ zeptal jsem se jí. „Jak jsi říkala, že se jmenuje?“

„Vánoční scény pro Američany! Stojí to za pendrek, ale já hraju Benedicta Arnolda. Mám prakticky největší roli,“ povídá. Páni, ta vám byla čilá jak rybička. Ona se hrozně rozruší, když člověku něco takovýho vypravuje. „Začíná to, jak umírám. Přijde tam na Středrej den duch a zeptá se mě, jestli se nestydím a tak. Víš, jako že jsem zradila vlast a tak. Přijdeš se podívat?“ Úplně se vám v posteli posadila. „Právě o tom jsem ti psala. Tak přijdeš?“

„Samo že přijdu. Přijdu, to víš.“

„Tatínek nemůže, musí letět do Kalifornie,“ povídá. Páni, že ale byla čilá jak rybička! Ta vám je úplně vzhůru ani ne za dvě vteřiny. Posadila se v posteli. Nebo si vlastně klekla a chytila mě za ruku. „Poslyš, maminka říkala, že přijedeš až ve středu“ povídá. „Řekla, že ve středu.“

„Dostal jsem se dřív. Ne tak nahlas. Vždyť všechny vzbudíš.“

„Kolik je hodin? Maminka povídala, že se vrátěj až hrozně pozdě. Jeli na nějakej večírek do Norwalku v Connecticutu,“ řekla Phoebulka. „Hádej, co jsem dneska odpoledne dělala? Na čem jsem byla v kině? Hádej!“

„Nevím. Poslyš, neříkali, v kolik se vrá –“

„Na Lékařovi“ povídá Phoebulka. „Je to zvláštní program, dávali ho v Listerově nadaci. Dávali ho jenom jedinej den. Zrovínka dneska. Bylo to o jednom doktorovi z Kentucky, kterej přetáhne deku přes tvářičku jednoho dítěte, poněvadž je mrzáček a nemůže chodit. Načež ho pošlou do vězení. Bylo to báječný.“

„Poslouchej mě chvilinku. Neříkali, v kolik se vrá – „

„Ono je mu jí líto, tomu doktorovi. Proto jí přetáhne tu deku přes obličej. Aby se udusila. Načež ho pošlou do vězení, na doživotí, ale ta holčička, co jí přetáh tu deku přes hlavu, ho chodí pořád navštěvovat a děkuje mu za to, co udělal. On vraždil z milosrdenství. Jenomže ví, že si zaslouží bejt ve vězení, poněvadž lékař nemá brát boží věci do svých rukou. Byly jsme na tom s maminkou jedný žáby z naší třídy, Alice Holmborgový. To je má nejlepší kamarádka. Je to jediná žába z celý –“

„Počkej vteřinku, bud tak laskavá,“ povídám. „Já se tě na něco ptám. Říkali, v kolik se vrátěj, nebo neříkali?“

„Ne. Ale až strašně pozdě. Tatínek vzal vůz, aby se nemuseli starat o vlaky. Máme tam tedka rádio. Až na to, že maminka povídala, že se na něj při jízdě nedá hrát.“

Začal jsem trochu nabírat dech. Jako že jsem si konečně přestal dělat starosti, jestli mě doma nachytají nebo ne. Vykašlal jsem se na to. Když nachytají, tak nachytají.

Přál bych vám Phoebulku vidět. Měla na sobě modrý pyžamko s červenejma slonama na lemování. Ona je do slonů úplně vedle.

„Takže to byl fajn film, co?“ povídám.

„Bašta. Až na to, že Alice byla nachlazená a její maminka se jí v jednom kuse vyptávala, jestli na ni nejde chřipka. Zrovna, když byl film v nejlepším. Vždycky, když bylo něco důležitýho, tak se její maminka prese mě naklonila a zeptala se Alice, jestli na ni nejde chřipka. To mi šlo na nervy.“

Potom jsem jí řek o tý desce. „Poslyš, já jsem ti koupil desku,“ povídám. „Jenomže jsem ji cestou domů rozbil.“ Vyndal jsem ty kousky z kapsy kabátu a ukázal jí je. „Já byl nalítej,“ povídám.

„Dej mi ty kousky,“ řekla. „Já si je schovávám.“ Vzala mi je z ruky a šup s nima do šuplíku v nočním stolku. Úplně mě umrtvila!

„Přijede D. B. domů na Vánoce?“ zeptal jsem se jí.

„Maminka povídala, že možná přijede a možná ne. To přijde na to. Možná že bude muset zůstat v Hollywoodu a psát film o Annapolisu.“

„O Annapolisu, propánakrále!“

„Je to o lásce a tak. Hádej, kdo v tom bude hrát? Která filmová hvězda? Hádej!“

„Mě to nezajímá. O Annapolisu propánakrále! Propánakrále, co ví D. B. o Annapolisu! Copak to má něco společnýho s povídkama, jaký D. B. píše?“ povídám. Páni, tohle mě dohání k šílenství. Ten zatracenej Hollywood! „Co sis to udělala na ruce?“ zeptal jsem se jí. Všim jsem si, že má na lokti velikou náplast. Všim jsem si toho proto, že měla pyžamko bez rukávů.

„Jeden kluk z naší třídy, Curtis Weintraub, domě strčil, jak jsem šla v parku po schodech,“ povídá. „Chceš se mrknout?“ Začala si stahovat náplast z ruky.

„Nech to na pokoji. Pročpak tě strčil ze schodů?“

„Já nevím. Asi mě nenávidí,“ povídá Phoebulka. „Já jsem mu ještě s jednou žábou z naší třídy, se Šelmou Atterburyovou, polila větrovku inkoustem.“

„Propánakrále, copak jsi dítě? To se přece nedělá.“

„Ne, ale když on za mnou pořád všude leze, jak přijdu do parku. Od rána do večera za mnou leze. Jde mi to na nervy.“

„Asi se mu líbíš. To přece není důvod, abys mu polila – „

„Ať si to svoje líbení nechá,“ odpověděla. Načež se na mě tak divně

koukla. „Holdene,“ povídá. „Jak to, žes nepřišel až ve středu?“

„Co?“

Páni, na tu si nesmíte přestat dávat pozor ani na minutku. Jestli si myslíte, že není fikaná, tak jste blázni!

„Jak to, žes nepřišel až ve středu?“ zeptala se mě znovu. „Snad tě nevyrazili nebo něco? Nebo jo?“

„Vždyť jsem ti povídal, že nás pustili dřív. Pustili celou – „

„To se ví, že tě vyrazili! To se ví!“ povídá Phoebulka. Načež mě praštila pěstí do nohy. „To se ví! Ach, Holdene!“ Dala si ruku na pus. Na mou duši, ta se ale dovede vzrušit.

„Kdo říkal, že mě vyrazili? Nikdo neřek, že mě – “

„To se ví! To se ví,“ povídá. Načež mě praštila znova pěstí. Jestli si myslíte, že to nebolí, tak jste šilenci. „Tatínek tě zabije“ povídá. Načež sebou mrskla na postel na břicho a dala si přes hlavu polštář. Tohle dělá často. Někdy je to vážně blázen bláznivá.

„Nech toho,“ povídám. „Nikdo mě nebude zabíjet. Nikdo mi ani – no tak Phoebe, sundej z hlavy tu pitomost. Nikdo mě nebude zabíjet.“

Ale ona ho nesundala. Ta když něco nechce, tak ji k tomu člověk nedonutí. Jenom v jednom kuse opakovala: „Tatínek tě zabije.“ S tím pitomým polštářem na hlavě jí člověk skoro ani nerozuměl.

„Nikdo mě nebude zabíjet. Vem rozum do hrsti. Předně odjedu. Možná že udělám to, že si na nějaký čas seženu práci někde na ranči. Já znám jednoho kluka, jeho dědeček má v Coloradu ranč. Možná že bych sehnal práci tam,“ povídám. „Zůstanu s tebou ve styku, až budu pryč, jestli totiž pojedu. No tak, Phoebe, sundej to z hlavy! No tak, ty, Phoebe, prosím tě! Buď tak hodná.“

Ale ona ho ne a ne sundat. Pokušel jsem se ho stáhnout, ale Phoebe má pekelnou sílu. Prát se s ní, to člověka unaví. Páni, ta když si chce držet na hlavě polštář, tak si ho tam drží. „Phoebe, prosím tě. No tak, vylez,“ opakoval jsem v jednom kuse. „No tak, ty... ty, Weatherfield! No tak! Vylez!“

Ale ona nevylezla. Phoebe, ta člověku kolikrát ani nedá možnost, aby s ní polemizoval. Nakonec jsem vstal a odešel do obýváku, vzal si z krabičky na stole cigarety a strčil jich pár do kapsy. Byl jsem úplně na suchu.

Když jsem se vrátil, měla už polštář z hlavy – já to věděl! – ale ještě pořád se na mě nechtěla podívat, třebaže už ležela na zádech. Když jsem obešel postel a znovu se posadil, otočila ksichtejček na druhou stranu. To bylo peklo, jak mě ignorovala. Zrovna jako to šermířský družstvo v Pencey, když jsem zapomněl všechny ty pitomý končíře v podzemce.

„Copak dělá Hazel Weatherfieldová?“ zeptal jsem se. „Píšeš o ní zase nějakou povídku? Tu, cos mi poslala, mám s sebou v kufru. Na nádraží. Ta je moc dobrá.“

„Tatínek tě zabije!“

Páni, ta když si vezme něco do hlavy, tak si to teda vezme do hlavy.

„Ale kdepak! V nejhorším případě mi zase udělá pořádněj binec, načež mě pošle do rý pitomý vojenský školy. Nic horšího mi neudělá. A především – já tady vůbec nebudu. Budu pryč. Budu – asi v Coloradu na tom ranči.“

„Nenech se vysmát. Vždyť ani neumíš jezdit na koni.“

„Že neumím? Samo že umím. Umím, fakt. To se naučíš za dvě minuty,“ povídám. „Netahej za to!“ Tahala za tu náplast na ruce. „Kdo tě to tak ostříhal?“ zeptal jsem se. Zrovna jsem si všim, jak stupidně je ostříhaná. Bylo to moc nakrátko.

„Co je ti po tom?“ povídá. Ta ale dovede člověka někdy setřít! Někoho setřít, to ona umí. „Tos asi zase propad ze všech předmětů do jednoho,“ setřela mě znova. Což byla svým způsobem legrace. Někdy totiž s člověkem mluví jako nějakěj profesor a přítom je to ještě dítě.

„Ne, nepropad,“ povídám. „Prošel jsem z angliny.“ Načež jsem ji jen tak z recese štíp do panímandy. Trčela jí trochu do vzduchu, jak tam ležela na boku. Ona skoro žádnou panímandu ani nemá. Já ji neštíp nějak moc, ale přesto se mě pokusila praštit přes ruku, jenomže se nestrefila.

Načež zničehonic povídá: „Ach, proč jsi to udělal?“ Jako že jsem zase dostal padáka. Bylo mi z toho smutno, z toho, jak to řekla.

„Prokristapána, Phoebe, neptej se mě. Mně se už z toho dělá nanic, jak se mě na to každěj ptá,“ odpověděl jsem. „Z milionů důvodů. Byla to jedna z nejhorších škol, do jaký jsem kdy chodil. Byli tam samí tajtrlíci. A sprostáci.“

V životě jsi neviděla tolik sprostáků. Například když byl třeba u někoho na pokoji potlach a někdo tam chtěl jít, tak ho tam ostatní nechtěli pustit, protože to byl třeba truba a měl uhry. A když tam ten někdo chtěl přijít, všichni před ním zamykali dveře, a pak tam měli to pitomý tajný bratrstvo a já byl moc velkej posera, než abych do něj nevstoupil. Byl tam jeden takovej protivnej kluk s uhrama, Robert Ackley, kterej se tam chtěl dostat.

V jednom kuse usiloval o to, aby ho tam vzali, ale oni ne a ne. Jenom

protože byl protivnej a měl uhry. Ani mluvit se mi o tom nechce. Byla to hnusná škola, čestný slovo.“

Phoebulka neřekla nic, ale poslouchala. Poznal jsem jí ze zadu na krku, že poslouchá. Ona vždycky poslouchá, když jí člověk něco vykládá. A legrace na tom je, že v padesáti případech ze sta ví, o čem je řeč. Vážně. Vykládal jsem dál o Pencey. Tak nějak se mi o tom chtělo vykládat. „Dokonce i těch pár profesorů, co byli fajn, byli tajtrlíci,“ povídám. „Byl tam jeden takovej starěj chlápěk, profesor Spencer. Jeho žena člověka věčně zvala na horkou čokoládu a podobný legrace a oba byli vážně hrozně prima. Ale přál bych ti ho vidět, když přišel do dějáku starěj Thurmer, ředitel, a posadil se vzadu ve třídě. On si v jednom kuse chodil sednout tak na půl hodiny dozadu do třídy. Jako že je tam inkognito nebo co. Chvilku vzadu poseděl, načež začal starýho Spencera přerušovat tím, že vždycky prones nějakěj uhozeněj vtip. Starěj Spencer z toho div neměl smrt, jak se smál a chechtal. Krucifix, jako by byl Thurmer kdovíjaká veličina!“

„Neklejš!“

„Z toho by ses pozvracela, na mou duši,“ povídám. „A pak ten Den abiturientů! Tam se slaví jeden takovej den, Den abiturientů. To se sjedou všichni kretění, co kdy v Pencey absolvovali, už od takovýho roku 1776, a špacírujou se tam se ženama a s dětma a se vším všudy. Přál bych ti vidět jednoho takovýho chlápka – bylo mu minimálně šedesát. Ten ti udělal to, že přišel do našeho pokoje, zaklepal na dveře a zeptal se nás, jestli by nám nevadilo, kdyby šel u nás na záchod. Záchod byl až na konci chodby – já nevím kruci, proč se ptal zrovna nás. A víš, co povídal? Povídal, že se chce podívat, jestli jsou na jedněch dveřích u záchoda ještě pořád jeho iniciály. Ten chudinka totiž udělal to, že asi tak před devadesátí lety vyryl na jedny dveře od záchoda ty svoje pitomý, stupidní iniciály, a teď se chtěl podívat, jestli tam ještě pořád jsou. Tak jsme ho s mým spolubydlícím dovedli na toaletu a pak jsme tam museli stát, zatímco on hledal ty svoje iniciály po všech dveřích u všech záchodů. On ti k nám celou tu dobu v jednom kuse promlouval a vykládal nám, že když byl v Pencey, že to byly nejhezčí dny jeho života, a dával nám hromadu ponaučení do budoucna a podobně. Páni, mě to tak deprimovalo! Víš, on to nebyl zlej chlap, to ne, ale člověk může někoho deprimovat a vůbec nemusí bejt zlej – může bejt i prima. Aby člověk někoho deprimoval, na to stačí, když ti dává hromadu ponaučení do budoucna a podobný šaškárny a přitom hledá na nějakých dveřích u záchoda svoje iniciály, to na to úplně stačí. Možná že by to nebyla taková hrůza, kdyby nebyl tak udejchanej. On ti byl udejchanej už jen z toho, jak lez nahoru po schodech, a celou dobu, co hledal ty svoje iniciály, lapal v jednom kuse po dechu, a nosní dirky měl takový srandovní, chudinka malá, a přitom mně a Stradlaterovi v jednom kuse vykládal, že si máme z Pencey odnýt, co nejvíc můžeme. Prokristapána, Phoebe, já ti to nedovedu vysvětlit. Já jsem prostě v Pencey neměl rád nic, ať to bylo co bylo. Já ti to nedovedu vysvětlit.“ Phoebulka něco řekla, ale já ji dost dobře neslyšel.

Měla pusy přitisknutou na polštář a já ji dost dobře neslyšel. „Co?“ povídám. „Dej tu pusy jinak. Já tě neslyším, když máš tak tu pusy.“

„Ty nemáš rád nic, ať je to co chce.“

Což mě deprimovalo ještě víc.

„Ale mám! Samo že mám. To neříkej! Proč to kruci říkáš?“

„Protože nemáš. Ty nemáš rád žádnou školu. Ty nemáš rád miliony věcí. Nemáš.“

„Mám. To se pleteš. Právě v tom se pleteš! Kruci, jak můžeš něco takového říct?“ povídám. Páni, že mě ale deprimovala!

„Protože nemáš,“ opakovala. „Jmenuj mi jednu věc.“

„Jednu věc? Něco, co mám rád?“ zeptal jsem se. „Tak dobře!“

Problém byl v tom, že jsem se nedokázal pořádně soustředit. Ono je to někdy těžký se soustředit.

„Ty myslíš jako něco, co mám rád?“ zeptal jsem se jí.

Ale ona mi neodpověděla. Pošilhávala po mně až úplně z druhého konce postele. Byla ode mě minimálně tisíc kilometrů. „No tak, odpověz,“ povídám. „Něco, co mám moc rád, nebo něco, co mám prostě jenom rád?“

„Něco, co máš moc rád.“

„Tak dobrá,“ povídám. Ale problém byl v tom, že jsem se nedokázal soustředit. Jediný, co mě tak napadlo, byly ty dvě jeptišky, co choděj a vybíraj prachy do starýho, odřenýho proutěnýho košíčku. Zvlášt ta s téma brejlema s ocelovejma obroučkama. A ten kluk, co jsem ho znal v Elkton Hills.

V Elkton Hills byl jeden kluk, jmenoval se James Castle, a ten vám jednou něco řek o jednom hrozně nafoukaným klukovi, o Philovi Stabilovi, a neodvolal to. James Castle o něm řek, zeje hroznej fouňa, a jeden Stabilův kamarád – takovej syčák – šel a Stabilovi to píchnul. Pročež Stabil a s ním ještě asi tak šest gaunerů šli a vlezli do pokoje Jamese Castla a zamkli dveře a snažili se ho přinutit, aby odvolal, co řek, ale on nechtěl. A tak se do něj dali.

Ani vám nebudu povídat, co mu udělali – je to moc odporný – ale James Castle to ne a ne odvolat. A přál bych vám ho vidět! Byl to takovej hubenej, malinkej, slaboučkej klouček, zápěstí měl tenoučký jak tužku. A víte, co nakonec udělal, místo aby odvolal, co řek? Vyskočil z okna.

Já jsem byl pod sprchou, ale přesto jsem i já slyšel, jak venku dopad na zem. Jenže jsem si myslel, že prostě něco spadlo z okna, rádio nebo stůl nebo něco, ne nějaký kluk. Načež jsem slyšel, jak všichni páděj po chodbě a dolů po schodech, a tak jsem si navlík župan a běžel jsem taky po schodech dolů. A James Castle vám tam ležel zrovna na těch kamennejch schůdkách. Byl mrtvěj. A všude kolem byly jeho zuby a krev a nikdo se k němu nechtěl ani přiblížit. Měl na sobě ten rolák, co jsem mu půjčil. A těm klukům, co s ním byli v pokoji, udělali jenom to, že je vyloučili. Ani je nezavřeli do vězení.

Ale to bylo tak všechno, co mě napadlo. Ty dvě jeptišky, co jsem viděl u

snídaně, a ten kluk, James Castle, kterýho jsem znal v Elkton Hills.

Legrační na tom bylo, že jsem toho Jamese Castla skoro ani neznal, jestli chcete co vědět. On to byl takovej hrozně tichej kluk. Chodil se mnou do matiky, ale seděl na druhý straně třídy a skoro nikdy nebyl vytažený, ani nešel k tabuli a nic. Někteří kluci nejsou ve škole skoro nikdy vytažený a skoro nikdy nejdou k tabuli. Já myslím, že jedinkrát, kdy jsem se s ním dal do řeči, bylo tehdy, když mě poprosil, jestli by si ode mě nemoh vypůjčit ten rolák ke krku. Mě vám div neranila mrtvice, když mě o něj poprosil. Tak jsem byl překvapenej. Vzpomínám si, že jsem si právě v umývárně čistil zuby. Povádal, že pro něj má přijet bratranec, že spolu někam pojedou. Vždyť já ani nevěděl, že on ví že nějaký rolák mám. Já o něm věděl jedine to, že jeho jméno bylo vždycky přede mnou, když se vyvolávalo podle abecedy. Cabel R. , Cabel W. , Castle, Caulfield. Ještě si to pamatuju. Jestli chcete co vědět, já mu ten svetr málem vůbec nepůjčil. Jenom proto, poněvadž jsem ho nějak moc neznal.

„Co?“ povídám Phoebulce. Něco říkala, já jí nerozuměl.

„Nedokážeš si vzpomenout ani na jednu jedinou věc.“

„Ale dokážu. Ale dokážu.“

„No tak si teda vzpomeň!“

„Allieho mám rád,“ povídám. „A pak mám rád taky to, co dělám zrovna teď. Když tady s tebou sedím a povídám si a přemejšlím o věcech a...“

Jenže Allie umřel – tohle ty říkáš vždycky! Když někdo umře a tak, a když je v nebi, tak to není doopravdy – “

„Já vím, že umřel! Myslíš, že to nevím? Ale to ho přece můžu mít pořád rád, nebo ne? Propánakrále, přece nepřestaneš mít někoho ráda jenom proto, že umřel – zvlášť když byl minimálně tisíckrát milejší než všechny lidi, co znáš a co jsou naživu.“

Phoebulka neřekla nic. Když ji nenapadne nic, co by řekla, tak neřekne ani „ň“.

„Zkrátka a dobře, tohle dělám rád,“ povídám. „Víš, to, co dělám zrovna teď. Když s tebou tady sedím a jen tak kecám a blbnu – “

„To není nic doopravdického.“

„Právě že to doopravdický je. Fakticky! Kruci, proč by nebylo? Lidi si vždycky o všem myslěj, že to není nic doopravdického. Hergot, mně už se z toho dělá nanic.“

„Neklejš! Tak dobrá, jmenuj mi něco jinýho. Jmenuj mi něco, čím by ses chtěl stát. Jako třeba vědcem. Nebo advokátem nebo něčím.“

„Vědcem bych se stát nemoh. Já jsem ve všech vědách beznadějněj případ.“

„No tak advokátem – jako tatínek.“

„Bejt advokátem může bejt třeba i prima, ale mně to nic neříká,“ povídám. „Víš, ono to může bejt třeba i prima, když se třeba od rána do večera snažíš zachraňovat nevinnejm lidem život a podobně, jenže když jsi advokát, tak tyhle věci neděláš. Dělaš jedine to, že vyděláváš hromadu

prachů a hraješ golf a bridž a kupuješ si vozy a piješ martini a chodíš sekáčsky oblíknutá. A pak. I když nakrásně zachraňuješ lidem život, jak víš, jestli to děláš proto, poněvadž chceš doopravdy lidem zachraňovat život, nebo jen protože se v podstatě chceš stát senzačním advokátem, kterému každé poklepává na rameno a u soudu mu gratuluje, jakmile to pitomý přelíčení skončí. Novináři a vůbec kdekdo, jak to vždycky ukazují v bijáku. Jak potom chceš poznat, jestli to všechno není šaškárna? Problém je v tom, že to nepoznáš.“

Nevím tak docela na beton, jestli Phoebulka věděla, co to vlastně blábolím. Já jen jako, že je teprve dítě. Ale aspoň poslouchala. Když někdo aspoň poslouchá, tak to není tak zlý.

„Tatínek tě zabije. On tě zabije“ řekla. \

Ale já stejně neposlouchal. Myslel jsem na něco jiného. Na něco naprosto šíleného. „Víš, čím bych se chtěl stát?“ povídám. „Hergot, víš, čím já bych se chtěl stát? Jako kdybych si moh vybrat?“

„Čím? A přestaň klít!“

„Znáš tu písničku ‚Když někoho chytí někdo, jak jde žitem kdes?‘ No a tím bych –“

„Ale to je ‚Když někoho potká někdo, jak jde žitem kdes‘,“ odpověděla Phoebulka. „A je to básnička. Od Roberta Burnse.“

„Já vím, že to je básnička od Roberta Burnse.“

Ale stejně měla pravdu. Ono to je ‚Když někoho potká někdo, jak jde žitem kdes‘. Ale to jsem tehda nevěděl.

„Já myslel, že to je ‚Když někoho chytí někdo, jak jde žitem kdes‘,“ povídám. „Zkrátka a dobře, já si v jednom kuse představuju, jak si spousta malejch dětí na něco hraje na takovým velkánským žitným poli. Tisíce a tisíce malejch dětí a nikde nikdo – jako nikdo dospělej – kromě mě. A já stojím na okraji nějakýho šílenýho útesu. Mám na starosti to, že musím chytnout každýho, kdo by z toho útesu moh spadnout – já jen jako, že když utíká a nekouká kam, musím se já odněkud vynořit a chytit ho. A to bych dělal pořád. Prostě bych chytal děti, co si hrajou v žitným poli a tak. Já vím, že to je šílenství, ale to je to jediný, co bych dělal doopravdy rád. Já vím, že to je šílenství.“

Phoebulka dlouho neříkala nic. A když pak promluvila, bylo jediný, co řekla: „Tatínek tě zabije.“

„Mně je to úplně fuk, jestli mě zabije,“ povídám. Načež jsem vstal z postele, poněvadž jsem chtěl udělat to, že jsem chtěl zavolat jednomu chlápku, kterej mě měl na angličtinu v Elkton Hills, panu Antolinimu. Bydlel teď v New Yorku. On z Elkton Hills odešel. Přijal místo profesora angličtiny na Newyorský univerzitě. „Já musím někomu zavolat,“ řek jsem Phoebe. „Hned jsem zpátky. Neusni.“ Nechtěl jsem, aby mi usnula, co budu v obýváku. Já věděl, že neusne, ale přes to prese všechno jsem to řek, jen tak pro jistotu.

Jak jsem šel ke dveřím, Phoebulka povídá: „Holdene,“ a já jsem se

otočil.

Úplně se vám v posteli posadila. Vypadala moc roztomile. „Jedna žába, Phyllis Marguliesová, mi dává hodiny v krkání,“ povídá. „Poslechni si!“

Poslouchal jsem. A něco jsem zaslech. Ale nějak moc toho nebylo. „Prima,“ povídám. Načež jsem šel do obýváku a zavolal svého bývalého profesora pana Antoliniho.

Vzal jsem to telefonování kalupem, poněvadž jsem měl vítr, že by na mě mohli vtrhnout naši, zrovna když budu v nejlepším. Ale nevtrhli. Pan profesor Antolini byl hrozně milej. Řek, že jestli chci, můžu přijít hned. Já myslím, že jsem ho nejspíš vzbudil a jeho ženu taky, poněvadž to trvalo celou věčnost, než ten telefon vzali. První, nač se mě zeptal, bylo, jestli se něco stalo, a já jsem odpověděl, že ne. Ale že mě vyrazili z Pencey, to jsem mu řek. Myslel jsem si, že mu to můžu klidně prozradit. On jak to uslyšel, povídá: „Bože nebeskej!“ Měl smysl pro humor. Pak řek, že jestli se mi chce, abych k nim přišel hned.

Pan Antolini byl snad nejlepší profesor, jakýho jsem kdy měl. Byl hrozně mladej, nebyl o moc starší než můj bratr D. B. a člověk s ním moh dělat psinu a přitom k němu neztratit respekt. To on sebral nakonec toho kluka, co vyskočil z okna, Jamese Castla, o kterým jsem vám vykládal. Pan Antolini mu zkoušel tep a tak, načež si sundal kabát, přehodil ho přes Jamese Castla a odnes ho až na ošetřovnu. Bylo mu dokonce úplně fuk, jestli bude mít kabát celej od krve.

Když jsem se vrátil do pokoje D. B. , Phoebulka měla zapnutý rádio. Hráli nějakou taneční muziku. Ale pustila ho potichu, aby to neslyšela služka. Přál bych vám ji vidět. Seděla zrovínka uprostřed postele, přikrývky ohnutý a nohy zkřížený jako nějakej jogín. Poslouchala muziku. To by člověka umrtvilo. „Tak co,“ povídám. „Nemáš chuť si zatancovat?“ Naučil jsem ji tancovat, už když byla malinkatej šprček. Ona se to většinou naučila sama od sebe. Naučit někoho dobře tancovat, to vlastně ani nejde.

„Vždyť máš boty,“ odpověděla.

„Já si je sundám. Tak jdem!“

Ona vám z tý postele skoro vyskočila, načež počkala, až si sundám boty, a pak jsme spolu chvíli tancovali. Tancuje sakra dobře. Vážně. Já to nemám rád, když někdo tancuje s dítětem, poněvadž to většinou vypadá příšerně. Já myslím, jako když člověk třeba vidí v kavárně starýho chlapa, kterej vyved svou holčičku na parket. Obyčejně jí v jednom kuse vytanuje vzadu šaty až nahoru a neví to, a ta holčička neumí tak jako tak tancovat, ani co by za nehet vlezlo, takže to vypadá příšerně, ale já s Phoebe na veřejnosti netancuju. To jenom doma tak spolu blbnem. Ale s ní je to stejně něco jinýho, poněvadž ona tančit umí. Ta se člověku přizpůsobí, ať dělá, co dělá. Já jen jako, že když si ji k sobě jaksepatří přitisknete, tak to nevadí, že máte nohy o tolik delší. Jde pěkně podle vás. Můžete křížit nebo dělat i všelijaký uhozený figury nebo dokonce i kapánek zatrsat. Ona jde pěkně podle vás. Představte si, že se s ní dá tancovat dokonce i tango. Tančili jsme asi tak čtyři kousky. Mezi jednotlivějma kouskama se chová hrozně srandovně. Ona vám zůstane stát v taneční póze. Dokonce ani nepromluví.

Oba dva musíte zůstat v taneční póze a čekat, až orchestr zase spustí. To by mě umrtvilo. A člověk se nesmí ani zasmát a nic!

Zkrátka a dobře, tančili jsme asi čtyři kousky, načež jsem zavřel rádio. Phoebulka hupsla zpátky do postele a vlezla si pod pokrývku.

„Že dělám pokroky, vid' že?“ zeptala se mě.

„No a ne!“ povídám. Posadil jsem se zase vedle ní na postel. Byl jsem dost udejhanej. Strašně jsem kouřil a neměl jsem žádné dech. Ona nebyla ani zadejchaná.

„Sáhni mi na čelo,“ povídá zničehonic.

„Proč?“

„Jen si sáhni. Jenom jednou si sáhni.“

Sáh jsem si. Ale nic jsem necítil.

„Mám ho hodně rozpálený?“ zeptala se.

„Ne. Máš ho mít rozpálený?“

„No – už to bude. Sáhni si ještě jednou.“

Sáh jsem si ještě jednou a ještě pořád jsem necítil nic, ale řek jsem: „Myslím, že už to začíná.“ Nechtěl jsem, aby z toho dostala nějaký mindráky.

Přikývla. „Takhle si můžeš udělat horečku, že na to nestačí teplometr.“

„Teploměr. Kdopak to povídal?“

„Alice Hombergová mi to ukázala. To zkřížíš nohy, zadržíš dech a myslíš na něco hrozitánsky horkýho. Třeba na radiátor nebo na něco. Načež máš celý čelo tak rozpálený, že můžeš někomu spálit ruku.“

To mě umrtvilo. Ucuk jsem rukou z jejího čela, jako bych byl ve strašlivým nebezpečí. „Děkuju za upozornění,“ povídám.

„Ale jdi, tobě bych přece ruku nespálila. Já bych to zarazila, než by to začalo – pst!“ Načež se vcukuletu na posteli posadila.

Pekelně mě tím vydělila. „Co se děje?“ povídám.

„Hlavní dveře!“ zašeptala nahlas. „To jsou oni!“

Rychle jsem vyskočil, utíkal ke stolu a zhas světlo. Načež jsem stopnul cigaretu o podpatek a strčil ji do kapsy. Potom jsem začal mávat ostopéro rukou ve vzduchu, abych rozehnal kouř – propánakrále, já neměl kouřit! Načež jsem popad boty a vlez do skříně a zavřel dveře. Páni, mně vám bušilo srdce jako blázen!

Slyšel jsem, jak maminka vešla do pokoje.

„Phoebe?“ povídá. „No tak, nech toho. Já viděla světlo, slečno.“

„Ahoj!“ slyšel jsem Phoebulku. „Já nemohla usnout. Bylo to hezký?“

„Báječný,“ povídá maminka, ale bylo vidět, že to nemyslí vážně. Ono jí to moc nebaví, když má někam jít. „Řekla bys mi laskavě, proč nespíš? Nebyla ti zima?“

„Nebyla mi zima. Prostě jsem nemohla usnout.“

„Phoebe! Tys tady kouřila, vid? Tak ven s pravdou, slečno, buďte tak laskavá!“

„Cože?“ povídá Phoebe.

„Tys neslyšela?“

„Na vteřinku jsem si jednu zapálila. Dala jsem si jenom jednoho sluka. Potom jsem ji vyhodila oknem.“

„A řekla bys mi laskavě proč?“

„Já nemohla usnout.“

„To se mi nelíbí, Phoebe. To se mi ani trochu nelíbí,“ povídá maminka.

„Chceš ještě jednu deku?“

„Ne, děkuju. Brou noc!“ odpověděla Phoebe. Snažila se jí zbavit, to bylo vidět.

„Jaký bylo kino?“ zeptala se maminka.

„Báječný. Až na Alicinu maminku. V jednom kuse se nakláněla a ptala se Alice, jestli na ni nejde chřipka, úplně přes celej film. Domů jsme jeli taxíkem.“

„Ukaž, sáhnu ti na čelo!“

„Nic jsem nechytla. Alici nic nebylo. To jenom její maminka.“

„No tak už spi. Jaká byla večeře?“

„Hnusná,“ povídá Phoebe.

„Slyšelas, co ti o tom slovu řek tatínek. Co na ní bylo hnusného? Mělas výbornou skopovou kýtu. Sběhala jsem celou Lexington Avenue, jen abych –“

„Skopová byla prima, ale Charlena na mě vždycky dejchá když mi něco dává na stůl. Dejchá na jídlo a na všechno kolem sebe. Na všechno dejchá.“

„No tak spi. Dej mamince pusu. Pomodlila ses?“

„Pomodlila jsem se v koupelně. Brou noc!“

„Dobrou noc. A už honem spi! Bolí mě hlava k prasknutí,“ povídá maminka. Maminku hrozně často bolí hlava. Vážně.

„Vem si pár aspirinů,“ povídá Phoebulka. „Holden přijede domů ve středu, že?“

„Pokud vím, ano. Tak už si zalez pod deku. Pořádně se přikryj.“

Slyšel jsem, jak maminka odešla a zavřela dveře. Čekal jsem pár minut, načež jsem vylez ze skříně. Když jsem vylez, srazil jsem se zrovna s Phoebulkou, poněvadž byla strašná tma. Vylezla z postele a šla mi to říct. „Uhodil jsem tě?“ zeptal jsem se. Teď se muselo šeptat, poněvadž byli oba doma. „Budu muset vystřelit,“ povídám. Nahmatal jsem ve tmě okraj postele a posadil se a začal si obouvat boty. Byl jsem pěkně nervózní, to se musí nechat.

„Teďnechoď,“ šeptala Phoebulka. „Počkej, až usnou.“

„Ne. Teď. Teď je to nejlepší,“ odpověděl jsem. „Máma bude v koupelně a tatínek si pustí zprávy nebo něco. Ted je to nejlepší.“ Byl jsem tak děsně nervózní, že jsem si skoro ani nedokázal zavázat tkaničky. Ne že by mě zrovna zabili nebo něco, kdyby mě načapali doma. Ale bylo by to hrozně nepříjemný a vůbec. „Krucí, kde jseš?“ povídám Phoebulce. Byla taková tma, že jsem ji neviděl.

„Tady.“ Stála zrovna vedle mě. Já ji vůbec neviděl.

„Já mám na nádraží ty zatracený kufry,“ povídám. „Poslyš, Phoebe, nemáš nějaký prachy? Já jsem prakticky na dně.“

Jenom prachy na Vánoce. Na dárky a tak. Ještě jsem nic nenakoupila.“

„Ó jó!“ Nechtěl jsem jí brát prachy na Vánoce.

„Chceš nějaký?“ zeptala se.

„Já ti nechci brát tvoje prachy na Vánoce.“

„Něco bych ti půjčit mohla,“ povídá. Načež jsem slyšel, jak otevírá u stolu D. B. miliony zásuvek a šmátrá v nich rukama. Byla tma jak v ranci, taková byla v pokoji tma. „Jestli odjedeš, tak mě neuvidíš v týhře,“ povídá. Hlas jí přitom zněl legračně.

„Ale uvidím. Já odjedu až pak. Copak myslíš, že bych si tu hru nechal ujít?“ povídám. „Udělám asi to, že asi zůstanu u pana Antoliniho až třeba do úterka do večera. Načež přijdu domů. Když budu moct, tak ti zavolám.“

„Na,“ povídá Phoebulka. Pokoušela se mi podat ty prachy, ale nemohla najít mou ruku.

„Kde?“

Dala mi prachy do ruky.

„Ty, tolik nepotřebuju,“ povídám. „Dej mi jenom dva dolary a bude. Bez legrace – na!“ Snažil jsem se dát jí to zpátky, ale ona si to nechtěla vzít.

„Můžeš si to vzít všechno. Pak mi to vrátíš. Přines to na to divadlo.“

„Propánakrále, kolik to je?“

„Osm dolarů pětáosmdesát centů. Pětašedesát centů. Něco jsem utratila.“

Načež jsem zničehonic začal brečet. Já za to nemoh. Brečel jsem tak, aby mě nikdo neslyšel, ale brečel jsem. Když jsem začal, Phoebulku to pekelně vyděsilo a přiběhla ke mně a snažila se, abych přestal, ale když člověk jednou začne, nedokáže se obratem ruky zastavit. Ještě pořád jsem seděl na kraji postele, ona mi dal packu kolem krku a já jí dal taky ruku kolem krku, ale přesto jsem ještě dlouho nedokázal přestat. Já myslel, že se snad zalknu nebo co. Páni, já vám tu chudinku Phoebe pekelně vyděsil! To zatracený okno bylo otevřený a já cítil, jak se chvěje, poněvadž na sobě měla než pyžamko. Snažil jsem se ji přinutit, aby si vlezla zpátky do postele, ale ona nechtěla. Nakonec jsem přestal. Ale trvalo mi to moc a moc dlouho. Fakticky. Pak jsem si dopnul kabát a řek, že se jí ozvu. Ona povídala, že můžu spát v její posteli, jestli chci, ale já řek, že ne, že už bych měl radši vypadnout, protože na mě čeká pan Antolini a tak. Načež jsem vytáh z kapsy kabátu tu svou loveckou čepičku a dal jí ji. Ona má takový nesmyslný čepičky ráda. Nechtěla si ji vzít, ale já ji donutil. Vsadil bych se, že v ní spala. Ona má takový čepičky vážně ráda. Pak jsem jí ještě jednou opakoval, že jí brnknu, jak se příležitost naskytne, načež jsem odešel.

Dostat se ven z domu bylo o hromadu lehčí než se dostat dovnitř, z několika důvodů. Předně mi už bylo fuk, jestli mě načapají. Vážně. Řek jsem si, když mě načapaj, tak mě načapaj. Já si vám v určitým směru skoro

přál, aby mě načapali.

Sel jsem až dolů pěšky, místo abych sjel vejtahem. Sešel jsem po zadním schodišti. Div jsem si nesrazil vaz, poněvadž jsem vlít asi do deseti milionů popelnic, ale ven jsem se dostal hladce. Liftboy mě ani nezahlíd. Ten si asi ještě pořád myslí, že jsem nahoře u Dicksteinů.

Pan Antolini a jeho paní měli takovej hogo fogo byt na Suttonovým náměstí. Měli tam dva schůdky, po kterejch se šlo do obýváku, a bar a tak. Byl jsem u nich už mockrát, poněvadž když jsem odešel z Elkton Hills, pan Antolini k nám chodil často na večeri, aby zjistil, jak se mám. To ještě nebyl ženatej. Načež když se oženil, hrál jsem s ním a s jeho paní dost často tenis v Západním tenisovém klubu ve Forest Hills na Long Islandu. Paní Antoliniová tam byla členem. Byla hrozně prachatá. Byla minimálně o šedesát let starší než pan Antolini, ale zdálo se, že jim to spolu klapě. Předně byli oba ohromný intelektuálové, zvlášť pan Antolini, až na to, že on byl spíš vtipnej než intelektuál, když s ním člověk byl, něco jako D. B. Paní Antoliniová byla většinou vážná. Měla moc zlý astma. Oba dva četli všechny povídky, co napsal D. B. – paní Antoliniová taky – a když měl jet D. B. do Hollywoodu, pan Antolini ho volal a říkal mu, aby tam nejedil. Ale D. B. tam přes to prese všechno odjel. Pan Antolini povídal, že nikdo, kdo umí tak psát jako D. B., nemá v Hollywoodu co hledat. Což je prakticky přesně to, co jsem říkal já.

Byl bych k nim šel pěšky, poněvadž jsem z těch Phoebulčinejch peněz na Vánoce nechtěl utrácet víc, než jsem musel, ale když jsem vyšel ven, bylo mi tak nějak divně. Jako by se mi točila hlava nebo co. Pročež jsem si vzal taxíka. Já nechtěl, ale vzal jsem si ho. Bylo pro mě peklo už jenom to, že jsem ho musel hledat.

Zazvonil jsem a pan Antolini přišel otevřít – když mě ten liftboy konečně vyvez nahoru, převít jeden. Pan Antolini měl na sobě župan a trepy a v jedny ruce držel sklenici whisky. Byl to takovej hrozně překultivovanej chlap a v jednom kuse nasával. „Holdene, hochu!“ povídá. „Bože, ten kluk už zase výrost o dalšího půl metru. To je ohromný, že tě vidím.“

Jak se máte, pane Antolini? Jak se daří paní Antoliniové?“

„Máme se tiptop. Oba. Dej sem ten kabát.“ Vzal mi kabát a pověsil ho. „Já čekal, že přijdeš, na ruce jednodenní miminko, s kterým se nemáš kam vrtnout. Sněhové vločky na řasách.“ On je někdy hrozně vtipnej. Otočil se a zařval do kuchyně: „Lilinko! Jak to vypadá s tím kafem?“ Lilinka bylo křestní jméno paní Antoliniový.

„Už je hotový,“ zařvala zpátky. „Je to Holden? Nazdar, Holdene!“

„Dobrý den, paní Antoliniová!“

U nich musel člověk věčně řvát. To proto, poněvadž nikdy nebyli oba v jednom pokoji zároveň. Byla to legrace.

„Posaď se, Holdene,“ povídá pan Antolini. Bylo vidět, že je trochu nalíznutej. V pokoji to vypadalo, jako by byli zrovna měli nějakou sešlost. Všude, kam jste se podívali, se válely skleničky a misky s burákama. „Promiň, že to tady tak vypadá. Moje paní měla na návštěvě několik přátel

z Buffala – to víš, host do domu.“

Zasmál jsem se a paní Antoliniová na mě něco z kuchyně zařvala, ale já jí nerozuměl. „Co povídala,“ zeptal jsem se pana Antoliniho.

„Říkala, aby ses na ni nekoukal, až přijde. Právě vylezla z kanafasu. Vem si cigaretu. Kouříš ještě?“

„Děkuju,“ povídám. Vzal jsem si cigaretu z krabičky, kterou mi podával. „Jen tak občas. Nejsem žádný velkej kuřák.“

„To určitě, na to bych si vsadil,“ povídá. Připálil mi takovým tím velkým zapalovačem, co byl na stole. „Tak. Tak ty ses s Pencey rozešel,“ povídá. Vždycky vyjadřoval věci takhle. Někdy mě to ohromně bavilo a někdy ne. Někdy toho bylo kapánek moc. Ne že by nebyl vtipnej – to ne, byl – ale někdy vám to leze na nervy, když někdo věčně říká věci jako „Tak ty ses s Pencey rozešel“. D. B. říká takovýhle věci taky až moc často.

„V čem byl ten kámen úrazu?“ zeptal se mě pan Antolini. „Jak jsi na tom z angličtiny? Jestli jsi propad z angličtiny, tak tě natotata vyhodím ze dveří, ty přeborníku v kompozicích.“

„Copak z angliny, z angliny jsem prošel hladce. Ale brali jsme stejně hlavně literaturu. Za celý pololetí jsem napsal jen asi tak dvě kompozice,“ povídám. „Ale z řečnických cvičení jsem rupnul. Měli jsme tam jeden takovej předmět – řečnický cvičení – to bylo povinný. Z toho jsem rupnul.“

„Proč?“

„Ale já nevím.“ Nechtělo se mi to moc rozebírat. Pořád mi bylo, jako bych měl zavrať nebo co, a zničehonic mě pekelně rozbolela hlava. Vážně. Ale bylo vidět, že ho to zajímá, pročej jsem mu o tom musel aspoň něco říct. „To je předmět, ve kterým musí každej kluk ze třídy vstát a něco vypravovat. Víte, jen tak spatra a tak. A když ten kluk jen trochu odbočí, tak na něj máte zařvat, jak nejrychlejc dokážete: ‚Odbočuješ!‘ To mě dohánělo k šílenství. Dostal jsem z toho pětku.“

„Proč?“

„Ale já nevím. To s tím odbočováním mi šlo na nervy. Já nevím. Se mnou je ten problém, že já to mám rád, když někdo odbočuje. Je to mnohem zajímavější.“

„Tobě je jedno, jestli se někdo drží věci, když něco vypravuje?“

„Ale není! Mně se líbí, když se někdo drží věci a tak. Ale nelíbí se mi, když se drží věci moc. Já nevím. Nejspíš asi nemám rád, když se někdo drží věci pořád. Z řečnických cvičení měli nejlepší známku kluci, co se drželi věci pořád – to je fakt. Ale byl tam jeden kluk, Richard Kinsella. Ten se nedržel věci pořád a oni na něj věčně řvali: ‚Odbočuješ!‘ Což bylo příšerný, poněvadž byl předně hrozně nervózní, víte, byl to takovej hrozně nervózní kluk – a vždycky se mu začaly třást rty, když na něj došla řada, aby něco vypravoval, a člověk ho skoro ani neslyšel, když seděl ve třídě hodně vzadu. Ale když se mu jen kapánek přestaly třást rty, tak se mi jeho vypravování líbilo víc než všech ostatních. A přitom z toho předmětu prakticky taky rupnul. Dostal 4 minus poněvadž na něj v jednom kuse řvali:

. Odbočuješ! Vykládal například o jedny farmě, kterou koupil jeho tatínek ve Vermontu.

Oni na něj v jednom kuse řvali: ‚Odbočuješ!‘ přes celou dobu, co mluvil, a pan profesor Vinson mu z toho dal pětku, poněvadž zapomněl říct, jaký druh zvířat a zeleniny a podobně se na tý farmě pestují. Ten Richard Kinsella vám udělal to, že o tom všem vykládat začal, načež vám zničehonic začal vypravovat o dopise, co dostala jeho maminka od strejčka, a jak ten strejček dostal ve dvačtyřiceti letech obrnu a jak nechtěl nikomu dovolit, aby ho přišel do nemocnice navštívit, poněvadž nechtěl, aby ho někdo viděl s tím opěrným přístrojem. Ono to s tou farmou nemělo nic společného – to je fakt – ale bylo to hezký. Je to hezký, když vám někdo vykládá o farmě svého tatínka, načež ho zničehonic začne víc zajímat jeho strejček. Já jen jako, že je to sprostárna, řvát na něj v jednom kuse: ‚Odbočuješ!‘ když to vykládá tak hezky a je přitom takovej vzrušeněj... Já nevím. To je těžký vysvětlovat.“ Já ani neměl moc velkou chuť se o to pokoušet. Předně mě zničehonic začala příšerně bolet hlava. Modlil jsem se, aby už přišla paní Antoliniová s tím kafem. Tohle je něco, co mě dovede pekelně otrávit – jako když někdo řekne že kafe je už hotový, a ono není.

„Holdene... Jednu malou, poněkud malichernou pedagogickou otázku. Nemyslíš, že všechno má svůj čas a svoje místo? Nemyslíš, že když ti někdo začne vykládat o farmě svého otce, tak se má držet věci, a teprve potom přejít k opěrnému přístroji svého strýčka? Nebo když je opěrný přístroj jeho strýčka tak přitažlivý námět, neměl si vybrat hned ten přístroj, a ne tu farmu?“

Mně se o tom nechtělo moc přemýšlet ani odpovídat a nic. Bolela mě hlava a bylo mi bídně. Dokonce mě bolelo i břicho, jestli chcete co vědět.

„Ano – já nevím. Asi by měl. Já jen jako, že by si asi měl vybrat za námět svého strejčka místo tý farmy, když ho to zajímá ze všeho nejvíc. Ale já chci říct to, že člověk moc a mockrát prostě neví co ho zajímá nejvíc, dokud nezačne mluvit o něčem, co ho nezajímá nejvíc. Jako že někdy za to nemůže. Já myslím, že by ho měl nechat každěj na pokoji, když to vypravuje aspoň zajímavě a když ho to tak vzrušuje. Je to hezký. Vy zkrátka neznáte pana profesora Vinsona. Z toho byste někdy zkrátka vylít z kůže, z něj a z toho jeho pitomého předmětu. Víte, on člověku v jednom kuse od rána do večera říkal, aby vykládal prostě a souvisle. Jenže u některých věcí to prostě nejde. Já jen jako, že skoro nikdy nemůžete něco vykládat prostě a souvisle, jen protože to někdo po vás chce. Vy jste toho Vinsona neznal. Víte, byl inteligentní a všechno, ale bylo vidět, že mu to moc nemyslí.“

„Kafe, pánové. Konečně“ povídá paní Antoliniová. Vešla s tácem, na kterým bylo kafe, koláče a tak. „Holdene, neopovaž se na mě ani juknout. Vypadám jak čarodějnice.“

„Dobrý večer, paní Antoliniová,“ řek jsem. Začal jsem vstávat, ale pan

Antolini mě chytil vzadu za sako a stah mě zpátky. Paní Antoliniová měla ve vlasech plno takovejch těch kovovejch natáček a nebyla namalovaná a nic. Nevypadala zrovna senzačně. Vypadala dost staře.

„Nechám to tady. Vy dva se do toho pusťte,“ povídá. Položila ták na kuřáckej stolek a odstrčila všechny skleničky stranou. „Jak se daří mamince, Holdene?“

„Děkuju. Dobře. Já ji sice v poslední době neviděl, ale naposled, co –“

„Miláčku, kdyby Holden něco potřeboval, všechno je v prádelníku. Ve vrchní zásuvce. Já jdu do postele. Jsem úplně vyčerpaná,“ řekla paní Antoliniová. A taky tak vypadala. „Hoši, dokážete si sami ustlat gauč?“

„O všechno se postaráme. Jen už si pospěš do postele,“ odpověděl pan Antolini. Dal paní Antoliniový pusu, ona mi řekla: „Na shledanou,“ a šla do ložnice. Vždycky se před lidma hrozně moc líbali. Upil jsem ze šálku trochu kávy a sněd asi tak polovinu koláče, kterej byl tvrdej jak šutr. Ale pan Antolini si nevzal nic než další sklenici whisky. A míchal si to hodně silný, to bylo vidět! Jestli si to nebude hlídat, tak se z něj může stát alkoholik.

„Před několika týdnů jsem obědval s tvým tatínkem,“ povídá zničehonic. „Víš o tom?“

„Ne, nevím.“

„Uvědomuješ si, doufám, že mu děláš příšerné starosti?“

„Já vím. Já vím, že dělám,“ odpověděl jsem.

„Zřejmě zrovna předtím, než mi telefonoval, dostal dlouhý, dost znepokojivý dopis od tvého posledního ředitele. V tom smyslu, že se absolutně nesnažíš. Ulejš se z vyučování. Na všechny předměty přicházíš nepřipraven. Jedním slovem, že jsi naprostý –“

„Já jsem se z žádnéjch předmětů neulejšval. To se nesmělo, ulejšvat se z vyučování. Bylo pár předmětů, kam jsem se občas nedostavil, jako ty řečnický cvičení, jak jsem vám o nich vykládal, ale neulejšval jsem se z žádnéjch.“

Mně se vám o tom vůbec nechtělo debatovat. To kafe mi udělalo trochu lip od žaludku, ale ještě pořád mě tak strašlivě bolela ta hlava.

Pan Antolini si zapálil další cigaretu. Hulil jak komín. Načež povídá: „Upřímně řečeno, já nevím, Holdene, co bych ti měl ksakru říct.“

„Já vím, se mnou mluvit je těžký. Já si to uvědomuju.“

„Mám pocit, že se řítíš k nějakému strašlivému, ale strašlivému pádu. Ale na mou čest, že nevím k jakému... Posloucháš mě?“

„Ano.“

Bylo vidět, že se snaží soustředit.

„Může to s tebou dopadnout tak, že budeš ve svých třiceti letech vysedávat někde v baru a nenávidět každého, kdo vejde a bude vypadat na to, že snad kdysi hrál na nějaké univerzitě fotbal. Anebo zas možná získáš jen tolik vzdělání, že budeš nenávidět lidi, co říkají: ‚To není pravdou.‘ Nebo možná skončíš někde v kanceláři a budeš házet po nejbližším stenografovi sponkama na papír. Já prostě nevím. Ale víš vůbec, kam

„mírím?“

„Ano. Samo,“ odpověděl jsem. A taky jsem to věděl. „Ale s tím nenáviděním nemáte pravdu. Jako že nenávidím kluky, co hrajou fotbal a tak. Vážně. Já ne že bych nějak moc kluků nenáviděl. Víte – je možný, že je třeba nějaký čas nenávidím, jako třeba toho Stradlatera, kterýho jsem znal v Pencey, a toho druhýho, Roberta Ackleyho. Ty jsem semo tam nenáviděl – to se musí nechat – ale já chci říct, že to nikdy nějak moc dlouho netrvalo. Za nějaký čas, když jsem je neviděl, když nepřišli do pokoje nebo když jsem je po několik jídel za sebou neviděl v jídelně, tak mi chyběli. Víte, tak mi pak chyběli.“

Pan Antolini chvíli neřikal nic. Vstal a vzal si ještě kus ledu a hodil si ho do sklenice, načež si zase sed. Bylo vidět, že přemejšlí. Já si ale stejně v jednom kuse přál, aby v tý rozmluvě pokračoval až ráno a ne teď, ale on do toho byl celej žhavěj. Lidi jsou většinou žhaví do debaty, zrovna když vy nejste.

„Tak dobrá. Poslouchej mě teď minutku... Možná že to nevyjádřím tak pamětihodně, jak bych chtěl, ale zejtra nebo pozejtří ti to napíšu v dopise. Tam to bude všechno jasně řečeno. Ale teď přesto poslouchej.“ Zase se začal soustřeďovat. Načež povídá: „Ten pád, ke kterému se podle mě řítíš, je zvláštní druh pádu, takový strašný druh pádu. Člověku, který padá, není dopřáno ucítit ani uslyšet, že dopad na dno. Prostě padá a padá. A tohleto je souzeno lidem, kteří v tom nebo onom období svého života hledali něco, co jim jejich okolí nemůže poskytnout. Nebo si aspoň mysleli, že jim to jejich okolí nemůže poskytnout. A tak se vzdali hledání. Vzdali se dřív, než vůbec začali hledat. Sleduješ mě?“

„Ano, pane profesore.“

„Vážně?“

„Ano.“

Vstal a nalil do sklenice ještě trochu pití. Načež se zase posadil. Dlouho neřek nic.

„Nechci tě strašit,“ povídá, „ale dovedu si tě živě představit, jak vznešeně umíráš, ať už tak nebo tak, za něco, co za to ani dost málo nestojí.“ Podivně se na mě podíval. „Když ti teď něco napíšu, přečteš si to pečlivě? A schováš si to?“

„Ano. Samo,“ odpověděl jsem. A taky jsem si to schoval. Ještě ten papír, co mi dal, mám.

Šel ke stolu na druhým konci pokoje, a aniž si sed, napsal něco na kousek papíru. Pak přišel zpátky, papír v ruce, a posadil se. „A podivné na tom je, že to nenapsal žádný básník z povolání. Napsal to psychoanalytik, který se jmenuje Wilhelm Stekel. Řek – sleduješ mě ještě?“

„Ano, samozřejmě že sleduju.“

„Řek tohle: . Známkou nezralého člověka je, že chce kvůli něčemu podstoupit vznešenou smrt, zatímco známkou zralého člověka je, že chce kvůli něčemu v příkoří žít. ‘,

Natáh se ke mně a podal mi to. Přečet jsem to hned, jak mi to dal, načež jsem mu poděkoval a strčil to do kapsy. Bylo to od něj hezký, že se se mnou tak namáhal. Vážně. Ale fakt je, že se mi stejně nechtělo moc se soustřeďovat. Páni, já vám byl zničehonic tak pekelně unavenej.

On ale nebyl unavenej ani trochu, to bylo vidět. Předně byl pěkně nalíznutej. „Myslím, že jednoho krásného dne,“ povídá, „si budeš muset uvědomit, kam chceš jít. A pak se tam budeš muset vydat. Ale okamžitě. Nemůžeš si dovolit ztratit ani minutu, Ty rozhodně ne.“

Přikýv jsem, poněvadž se díval přímo na mě, ale nevěděl jsem tak docela na beton, o čem to mluví. Věděl jsem skoro na beton, že to vím, ale v tu chvíli jsem to nevěděl tak docela určitě. Když já byl tak pekelně unavenej.

„Říkám ti to k smrti nerad,“ povídá, „ale já si myslím, že až už jednou budeš mít jasnou představu o tom, kam chceš, bude tvůj první krok, že se začneš snažit ve škole. Budeš muset. Jsi student – ať už se ti ta myšlenka zamlouvá nebo ne. Miluješ poznání. A myslím, že zjistíš – jednou, až se vyrovnáš se všemi těmi pány Vinesy a jejich řečnickými cvič –“

„Vinsony,“ povídám. On chtěl říct se všemi pány Vinsony, a ne Vinesy. Ale asi jsem ho neměl přerušovat.

„No tak Vinsony. Jednou, až se vyrovnáš se všemi pány Vinsony, začneš pronikat hloub a hloub – totiž, jestli budeš chtít a jestli za tím půjdeš a budeš hledat – k takovým vědomostem, které budou tvému srdci moc a moc drahé. Mezi jiným přijdeš na to, že nejsi první, kdo byl kdy zmaten, vyděšen, a dokonce zhnusen chováním lidí. V žádném případě na tom tak nejsi sám. Bude to pro tebe vzrušení a povzbuzení, až to poznáš. Mnoho a mnoho lidí před tebou totiž mělo stejné trápení, v morálním a duševním slova smyslu, jako máš právě ty. Naštěstí někteří z nich svoje trápení zaznamenali. Budeš se od nich učit – když budeš chtít. Stejně jako jednou – jestli budeš mít co nabídnout – se bude někdo učit od tebe. Je to nádherné vzájemné uspořádání. To není vzdělání. Jsou to dějiny. Je to poezie.“ Zarazil se a loknul si důkladně whisky ze sklenice. Načež zase spustil. Páni, ten do toho ale byl žhavěj. Vážně. Byl jsem rád, že jsem se ho nepokusil zarazit nebo něco. „Nesnažím se ti namluvit,“ povídá, „že jenom vzdělanci a učenci jsou s to přispět světu něčím hodnotným. To ne. Ale tvrdím že vzdělanci a učenci, když je jim dán do vínku důvtip a tvůrčí síla – což se naneštěstí stává jen zřídkakdy – po sobě zanechávají nekonečně hodnotnější záznamy než lidi, co mají jenom důvtip a tvůrčí sílu. Vyjadřují se namnoze jasněji a obyčejně dokážou jít vášnivě a důsledně za svou myšlenkou. A – což je nejdůležitější – v devíti případech z desíti mají víc pokory než neučený myslitel. Sleduješ mě vůbec?“

„Ano, pane profesore.“

Zase dost dlouho neřek nic. Nevím, jestli se vám to kdy stalo, ale ono je dost těžký sedět, když někdo přemejšlí, a čekat, až zase něco řekne. Vážně. V jednom kuse jsem se musel snažit, abych nežíval. Ne že by mě

to otravovalo nebo něco – to ne – ale když já vám byl zničehonic tak pekelně ospalej.

. Akademické vzdělání ti přinese ještě něco. Jestliže pronikneš dostatečně hluboko, dojdeš pomalu k poznání, co je tvoje mysl schopná obsáhnout. K čemu je uzpůsobená a k čemu třeba taky není. Po nějaké době dojdeš k poznání, jakým druhem myšlení by se měla ta tvoje specificky uzpůsobená mysl obírat. Jednak ti to ušetří spoustu času, poněvadž se nebudeš zabývat myšlenkami, které ti nekonvenují, které ti nevyhovují. Začneš poznávat skutečné hranice svých možností a přizpůsobíš jim svoje duševní úsilí.“ Načež jsem zničehonic zívł. Jsem to ale hulvát, ale když já za to nemoh. Ale pan Antolini se jenom zasmál. „Tak jdem,“ povídá a vstal. „Ustelem ti gauč.“

Sel jsem za ním a on šel k prádelníku a pokoušel se vyndat z horní zásuvky nějaký prostěradlo a deky a tak, ale s tou sklenicí whisky v ruce se mu to ne a ne povést. Pročež ji vypil, pak sklenici postavil na podlahu a teprv potom ty věci vyndal. Pomoh jsem mu přenést je na gauč. Gauč jsme ustlali společně. Nebyl v tom zrovna přeborník. Nic pořádně nezastřkal. Ale mně to bylo stejně jedno. Byl bych moh spát vstoje, tak jsem byl unavenej. „Co dělají všechny tvoje lásky?“

„Mají se dobře.“ Byl jsem mizernej společník, ale neměl jsem náladu konverzovat. „Co dělá Sally?“ Znal Sallynu Hayesovou. Já mu jí jednou představil. „Má se prima. Měl jsem s ní odpoledne rande.“ Páni, mně vám připadalo, že už je to dvacet let! „Myslím, že si spolu už nemáme moc co říct.“

„Sakra hezká holka. A co ta druhá? Ta, co jsi mi o ní vypravoval? Ta z Mainu?“

„Ach tak – Hanka Gallagherová. Má se prima. Asi jí zejtra brnknu.“ To už jsme měli gauč ustlanej. „To je úplně celé jen pro tebe,“ povídá pan Antolini. „Hergot, já nevím, kam si dáš ty svoje nohy.“

„To je dobrý. Já jsem na krátký posteje zvyklej,“ povídám. „Děkuju mockrát, pane profesore. Zachránil jste mi dnes večer s paní Antolini ovou život.“

„Kde je koupelna, víš. Kdybys něco potřeboval, tak jen křikni. Já budu ještě chvíli v kuchyni – bude ti vadit světlo?“

„Kdepak – ani zdání. Děkuju mockrát.“

„Tak je to prima. Dobrou noc, krasavce.“

„Brou noc, pane profesore. Děkuju mockrát.“

Šel do kuchyně a já do koupelny a svík jsem se. Nemoh jsem si vyčistit zuby, poněvadž jsem s sebou neměl kartáček. Neměl jsem taky žádný pyžamo a pan Antolini mi zapomněl nějaký půjčit. A tak jsem se prostě vrátil do obýváku a zhas lampičku vedle gauče, načež jsem vlez jen tak ve spodkách do posteje. Ten gauč byl pro mě trochu krátkej, ale já bych bejval dokázal usnout vstoje a ani bych nemrk. Vážně. Trvalo mi to jenom několik vteřin, co jsem byl vzhůru a myslel na všechno, co mi povídal pan Antolini.

Na to, jak člověk zjistí, co je jeho mysl s to obsáhnout a co ne. On to byl vážně hrozně chytrý chlap. Ale já vám nedokázal udržet ty pitomý oči otevřeny, a tak jsem usnul.

Načež se něco stalo. Ani mluvit se mi o tom nechce. Zničehonic jsem se probudil. Nevím vůbec, kolik bylo hodin, ale probudil jsem se. Cítil jsem něco na hlavě, něčí ruku. Páni, mně vám to vyděsilo! Vážně. Víte, co to bylo?

Byla to ruka pana Antoliniho. A víte, co dělal? On vám seděl na podlaze hned vedle gauče, potmě, a mazlil se se mnou – totiž hladil mě po hlavě. Páni, já bych se vsadil, že jsem vyskočil minimálně tři sta metrů do vejšky. „Krucí, co to děláte?“ povídám.

„Nic. Jenom tady tak sedím a obdivuju –“

„Ale já se vás ptám, co děláte?“ opakoval jsem ještě jednou.

Krucí já vám nevěděl, co mu mám říct – já jen jako, že mi to bylo pekelně trapný.

„Co kdybys takhle mluvil trochu tišeji? Jenom tady tak sedím –“

„Já už stejně musím jít,“ povídám. Páni, že jsem ale byl nervózní! Začal jsem si v té tmě natahovat ty zatracený kalhoty. Byl jsem vám tak děsně nervózní, že jsem si je skoro nemoh natáhnout. Zatracený zvrhlíci! Já jich poznal víc než kdo jinej, ve školách a tak, a vždycky se to u nich projeví, zrovna když jsem tam já.

„Kam musíš jít?“ zeptal se pan Antolini. Snažil se tvářit klidně, jako by se nechumelilo a tak, ale klidnej nebyl ani kapánek. Čestný slovo.

„Já jsem si nechal na nádraží kufry. Radši si tam zajedu a vyzvednu si je. Mám v nich všechny svoje věci.“

„Však tam budou ráno taky. Ted si vlez zpátky do postele. Já už jdu taky do postele. Co je to s tebou?“

„Nic se mnou není. Já jenom že mám v jednom tom kufru všechny peníze a všechno. Já jsem hned zpátky. Vemu si taxíka a jsem hned zpátky,“ řek jsem. Páni, já vám v té tmě zakopával sám o sebe. „Ono jde o to, že ty peníze nejsou moje. Jsou maminčiny a já –“

„Holdene, neburfsměšný. Vlez zpátky do postele. Já už jdu taky do postele. Těm penězům se tam do rána nic nestane.“

„Ne, bez legrace. Já musím jít. Vážně.“ Byl jsem už skoro úplně oblečenej, až na to, že jsem nemoh najít kravatu. Nemoh jsem si vzpomenout, kam jsem si položil kravatu. Tak jsem na sebe hodil sako a tak a nechal kravatu kravatou. Pan Antolini ted seděl ve velkém křesle, kousínek ode mě, a pozoroval mě. Byla tma a já jsem na něj nějak moc extra neviděl, ale stejně jsem věděl, že mě pozoruje. A taky ještě pořád nasával. Viděl jsem, že drží v ruce tu svou věrnou sklenici whisky.

„Ty jsi prazvláštní hoch.“

„Já vím,“ povídám. Ani jsem se moc nekoukal, kde tu kravatu mám. Takže jsem odešel bez ní. „Sbohem, pane profesore,“ povídám. „Děkuju mockrát. Bez legrace.“

Když jsem šel k hlavním dveřím, šel v jednom kuse za mnou, a když jsem přivolal vejtah, zůstal stát na prahu. Neřek už nic, než že ještě jednou opakoval to s tím prazvláštním hochem. Prazvláštní, do prdele. Načež čekal na prahu, dokud ten pitoměj vejtah nepřišel. Za celej svůj život jsem nečekal tak dlouho na vejtah, na mou duši.

Jak jsem tak čekal na vejtah, on tam v jednom kuse stál a já nevěděl, o čem mluvit, aby řeč nestála, pročez povídám: „Já tedka začnu číst nějaký dobrý knížky. Vážně.“ Já jen jako, že jsem něco říct musel. Byl to hrozněj trapas. „Popadni kufry a uháněj honem zpátky. Já nebudu zamykat dveře.“

„Děkuju mockrát,“ povídám. „Sbohem!“ Konečně tam byl vejtah. Nastoupil jsem a sjel dolů. Páni, já se vám třas jako blázen. A taky jsem se potil. Já se vždycky začnu potit jak zvíře, když narazím na nějakýho zvrhlíka. Mně se podobný příhody staly od dětství už minimálně dvacetkrát. To je k nevydržení.

Když jsem vyšel ven, zrovna se rozednívalo. A byla pěkná zima, ale mně to dělalo dobře, poněvadž jsem se tak hrozně moc potil.

Nevěděl jsem, kam se vrátit. Nechtělo se mi chodit do nějakého dalšího hotelu a utratit všechny Phoebulčiny prachy. A tak jsem nakonec udělal to, že jsem šel na Lexington Avenue a jel podzemkou na nádraží Grand Central. Měl jsem tam kufr a řek jsem si, že se vyspím v některý ty nesmyslný čekárně, jak jsou v ní ty lavičky. A taky jsem to udělal. Na chvíli to nebylo tak špatný, poněvadž tam nebylo moc lidí a já si moh natáhnout nohy nahoru. Ale nějak moc se mi o tom mluvit nechce. Ono to zase moc prima nebylo, Radši to nezkoušejte! Myslím to vážně. Ono by vás to moc deprimovalo. Spal jsem jenom asi tak do devíti, poněvadž pak začaly do čekárny proudit miliony lidí a já musel dát nohy dolů. Mně se nespí nijak extra, když musím mít nohy na podlaze. Pročež jsem se posadil. Ještě pořád mě bolela ta hlava. Dokonce ještě víc. A myslím, že jsem byl tak deprimovanej, jak jsem v životě nebyl.

Nechtěl jsem, ale musel jsem začít přemejšlet o panu Antolinim a lámal jsem si hlavu, co asi řekne, až paní Antoliniová uvidí, že jsem tam nespal. Ale po tyhle stránce jsem si s tím starosti nedělal, poněvadž jsem věděl, že pan Antolini je hrozně chytrý a že si dokáže něco sesumírovat. Může jí říct, že jsem šel domů nebo něco. Po tyhle stránce jsem si s tím starostí nedělal. Ale s čím jsem si starosti dělal bylo to, jak jsem se probudil a přistíh ho, jak mě hladí po hlavě a tak. Já jen jako, že jsem uvažoval, jestli jsem se třeba nesplet, když jsem si myslel, že to na mě zkouší. Uvažoval jsem, že třeba jenom rád hladí kluky po hlavě, dyž spějí. Já jen jako, jak může člověk takovouhle věc na beton poznat. Nemůže. Dokonce jsem začal uvažovat, jestli bych snad neměl vzít kufr a jet k nim zpátky, jak jsem mu to slíbil. Já chci říct, že jsem si začínal myslet, že i když třeba je teplej, choval se ke mně fakticky moc hezky. Myslel jsem na to, jak mu vůbec nevadilo, že jsem ho zavolał tak pozdě, a jak mi řek, abych k nim přišel hned, jestli chci. A jak si se mnou dával tolik práce a jak mi radil, že člověk musí přijít na to, co je jeho mysl s to obsáhnout a tak. A že to byl jedinej člověk, kterej se vůbec přiblížil k tomu klukovi, o kterým jsem vám vykládal. K Jamesovi Castlovi, když byl mrtvěj. Na tohle všechno jsem myslel. A čím víc jsem na to myslel, tím víc mě to deprimovalo. Já jen jako, že jsem začal myslet na to, že bych k němu možná jít zpátky měl! Ireba mě po tý hlavě hladil doopravdy jen tak z recese. Ale čím víc jsem na to myslel, tím víc jsem byl deprimovanej a zmatenej. A ještě větší hrůza byla, že mě pekelně bolely oči. Měl jsem je celý bolavý a zanícený, protože jsem tak málo spal. Kromě toho na mě začínala jít rýma a neměl jsem u sebe jedinej kapesník. Měl jsem jich v kufru několik, ale nechtělo se mi ho z tý úschovni

schránky vytahovat a otvírat ho zrovna před lidma a tak.

Na lavici vedle mě nechal někdo ležet nějaký časopis, a tak jsem ho začal číst. Říkal jsem si, že tak aspoň na chvíli přestanu myslet na pan Antoliniho a na milion jinech věcí. Ale z toho pitomýho článku, co jsem začal číst, se mi udělalo málem ještě hůř. Celej ten článek byl o hormonech. Popisovalo se v něm, jak má člověk vypadat – jeho obličej, oči a tak – když má hormony v dobrým stavu, ale já tak vůbec nevypadal. Vypadal jsem přesně jako ten chlápek v článku, kterej má hormony v tahu. Takže jsem si začal dělat starosti se svějma hormonama. Načež jsem přečet jinej článek, o tom, jak poznáte, jestli máte rakovinu nebo ne. Stálo tam, že když máte v puse nějaký boláčky, který se dost rychle nehojej, je to znamení, že asi máte rakovinu. A já vám měl zevnitř na rtu jeden takovej boláček už minimálně čtrnáct dní! Takže jsem si řek, že dostávám rakovinu. Ten časopis ale doved člověka rozveselit! Nakonec jsem toho čtení nechal a šel na procházku. Říkal jsem si, že za pár měsíců stejně umřu, poněvadž mám rakovinu. Vážně. Byl jsem si dokonce naprosto jistej, že umřu. A že mi z toho nebylo nějak parádně, to je fakt.

Vypadalo to, jako by mělo začít pršet, ale já jsem přes to prese všechno šel na procházku. Předně jsem si řek, že bych si měl koupit něco k snídani. Já neměl hlad, ale řek jsem si, že bych měl aspoň něco sníst. Že bych do sebe měl dostat nějaký ty vitamíny. Pročež jsem se vydal směrem na východ, kde jsou hrozně laciný restaurace, poněvadž jsem nechtěl utratit moc prachů.

Jak jsem tak šel, viděl jsem cestou dva chlapy, který skládali z vozu takovej velikej vánoční strom. Ten Jeden tomu druhýmu chlapovi v jednom kuse říkal: „Drž tu mrchu rovně! Smarjá, drž ji rovně!“ Což byl náramnej způsob, jak mluvit o vánočním stromku, fakt. Ale svým způsobem – takovým nějakým hrůzným způsobem – to byla legrace a já se začal smát. Bylo to asi to nejhorší co jsem moh udělat, poněvadž v tom okamžiku, kdy jsem se začal smát, se mi najednou chtělo zvracet. Vážně. Už už to na mě šlo, ale pak to pomínulo. Já nevím, proč se mi chtělo zvracet. Já jen jako, že jsem nesněd nic závadnýho nebo tak a že mám obyčejně dost dobrej žaludek. Zkrátka a dobře jsem se z toho dostal a řek jsem si, že když něco sním, udělá se mi lip. A tak jsem zašel do jedny restaurace, která vypadala hrozně lacině, a dal jsem si koblihý a kafe. Jenomže jsem ty koblihý nesněd. Nemoh jsem je dost dobře polknout. Když je člověk z něčeho moc deprimovanej, tak je pekelně těžký něco spolknout. Fakticky. Ale ten číšník byl stejně moc milej. Odnos je zpátky a nepočítal mi je. Vypil jsem jenom to kafe. Načež jsem odešel a dal se směrem k Pátý avenue.

Bylo pondělí a těsně před Vánocema a všechny obchody měly otevřino. Takže to nebylo tak špatný jít po Pátý avenue. Všechno bylo takový vánoční. Na rohách stáli svatý Mikulášové, co vypadaj vždycky tak vychrtle, a zvonili na zvonečky a děvčata od Armády spásy, takový ty, co se nemalujou a nic, zvonily taky na zvonečky. V jednom kuse jsem se

rozhlížel po těch jeptiškách, s kterejma jsem se setkal den předtím u snídaně, ale neviděl jsem je. Já věděl, že je neuvídím, poněvadž říkaly, že přijely do New Yorku učit, ale přes to prese všechno jsem je v jednom kuse hledal. Zkrátka a dobře, zničehonic bylo všechno hrozně vánoční. Ve městě byly miliony malejch dětí s maminkama, nastupovaly a vystupovaly z autobusů a vcházely a vycházely z obchodů. Přál jsem si, aby tam byla Phoebulka. Není už zase tak malá, aby chodila obdivovat hračkařský výklady a nebyla k odtržení, ale baví ji, když může blbnout a koukat po lidech. Předminulý Vánoce jsem ji vzal do města nakupovat. Ohromně jsme si užili. Myslím, že to bylo u Bloomingdala. Šli jsme do oddělení s obuví a dělali jsme, jako že si chce – totiž Phoebulka – koupit takový ty hrozně vysoký válenky, takový ty, co se. na nich šněruje minimálně milion dírek. Chudák prodavač z nás moh zešílet. Phoebulka si vyzkoušela minimálně dvacet párů a ten chudák jí musel pokaždý tu botu zašněrovat až nahoru. Byla to lumpárna, ale Phoebulka z toho měla ohromnou psinu. Nakonec jsme si koupili mokasínky a dali účet poslat tatínkovi. Ten prodavač byl přitom strašně milej. Já myslím, že věděl, že jen tak blbneme, poněvadž Phoebulka se vždycky začne řehtat.

Zkrátka a dobře, šel jsem v jednom kuse po Pátý avenue dál a dál, bez kravaty a tak. Načež se zničehonic začlo díť něco strašidelnýho. Pokaždý, když jsem přišel na konec bloku a sestupoval z okraje chodníku, měl jsem vám najednou pocit, že se jaktěživ nedostanu na druhou stranu ulice. Měl jsem pocit, že budu klesat pořád hloub a hloub a že mě už nikdo nikdy nespasí. Páni, mě to vyděsilo! To si nedovedete představit. Já se vám začal potit jak zvíře. Měl jsem promočenou košili a prádlo a všechno. Načež jsem začal s něčím jiným. Pokaždý, když jsem se dostal na konec bloku, tak jsem dělal, jako že mluvím se svým bratrem Alliem. Vždycky jsem mu řek: „Allie, prosím tě, ať nezmizím. Allie, prosím tě, ať nezmizím. Allie, prosím tě, ať nezmizím. Prosím tě Allie!“ A když jsem se dostal na druhou stranu ulice a nezmizel jsem, tak jsem vám mu poděkoval. Načež jakmile jsem přišel k dalšímu rohu, začalo to všechno nanovo. Ale šel jsem v jednom kuse dál a dál. Asi jsem se bál zastavit. Abych se přiznal, já už si ani nevzpomínám. Víím, že jsem se nezastavil, až když jsem byl někde u Šedesátý ulice, za zoologickou zahradou. Pak jsem se posadil na lavičku. Sotva jsem popadal dech a ještě pořád jsem se potil jak zvíře. Seděl jsem tak asi hodinu. Nakonec jsem se rozhod, že udělám to, že odjedu pryč. Rozhod jsem se, že už nikdy nepůjdu domů a že už nikdy nebudu chodit do žádný školy. Rozhod jsem se, že se jenom ještě jednou podívám za Phoebulkou, rozloučím se s ní a vrátím jí její prachy na Vánoce, a pak že se vydám autobusem na Západ. Řek jsem si, že udělám to, že pojedu k Hollandově tunelu a stopnu nějaký vůz, načež stopnu další a další a za několik málo dní budu někde na Západě, kde je hrozně hezky a kde svítí slunce a kde mě nikdo nebude znát a kde si najdu zaměstnání. Říkal jsem si, že bych moh dostat zaměstnání někde u pumpy a moh bych lidem

nalejvat do vozů benzín a olej. Ale bylo mi stejně jedno, jaký zaměstnání to bude. Jen aby mě lidi neznali a abych ani já nikoho neznal. A říkal jsem si, že bych moh udělat to, že budu předstírat, že jsem hluchoněmej. Tak aspoň nebudu muset s nikým vést žádný pitomý, stupidní, neužitečný řeči. Když mi někdo bude chtít něco říct, bude mi to muset napsat na kousek papírku a podat mi to. To každého za nějakou dobu pekelně otráví, načež budu mít od všech řeči do konce života pokoj. Každý si bude myslet, že jsem prostě takovej hluchoněmej chudinka a nechá mě na pokoji. Nechaj mě nalejvat benzín a olej do svezích stupidních vozů a budou mi za to dávat plat a všechno, a já si za ty prachy, co vydělám, postavím chaloupku a budu tam žít až do konce života. Postavím si ji hezky u lesa, ale ne přímo v lese, poněvadž chci, aby tam od rána do večera bylo moře slunce. Budu si všechno jídlo vařit sám a pozdějc, kdybych se chtěl oženit nebo něco, seznámím se s nějakou krásnou holkou, která bude taky hluchoněmá, a vezmeme se. Ona se mnou bude žít v mé chaloupce, a když mi bude chtít něco říct, tak to bude muset napsat na kousek papíru jako každéj jinej. Jestli budeme mít děti, tak je někam schováme. Mohli bychom jim třeba koupit hromadu knih a naučit je číst a psát sami.

Mě vám to pekelně vzrušovalo, jak jsem na to myslel. Já věděl, že to s tím předstíráním, že jsem hluchoněmej, je slabomyslnost, ale přes to prese všechno jsem na to myslel rád. Ale že pojedu na Západ a tak, to jsem se rozhod doopravdy. Jenže dřív jsem chtěl ještě udělat to, že se rozloučím s Phoebulkou. A tak jsem se zničehonic rozběh jako blázen přes ulici – div jsem přitom nepřišel o život, jestli chcete co vědět – a zašel do jednoho papírnictví a koupil si blok a tužku. Řek jsem si, že jí napíšu lístek, kde se má s mnou sejít, abych se s ní moh rozloučit a vrátit jí její prachy na Vánoce, načež ten lístek donesu do školy a seženu někoho v ředitelně, aby jí ho dal. Ale jenom jsem ten blok a tužku strčil do kapsy a vzal to kalupem k její škole – byl jsem moc rozčilenej, než abych ten vzkaz moh napsat přímo v tom papírnictví. Šel jsem rychle, poněvadž jsem chtěl, aby ten lístek dostala, než půjde domů na oběd, a neměl jsem už tak moc času.

Samozřejmě jsem věděl, kam chodí do školy, poněvadž jsem tam jako kluk chodil taky. Když jsem tam přišel, měl jsem vám podivnej pocit. Nevěděl jsem na beton, jestli si vzpomenu, jak to vypadá uvnitř, ale vzpomněl jsem si. Bylo to tam úplně přesně stejné, jako když jsem tam chodil já. Uvnitř byl pořád ten samej velikej dvůr, kde bylo věčně tak trochu tma a takový ty drátěný chránítka kolem žárovek, aby se nerozbily, kdyby do nich někdo praštil míčem. Na zemi byly ještě pořád namalovaný ty samý kruhy, který se potřebujou při některejch hrách a tak, a ještě pořád ty samý basketbalový koše bez sítěk – jen desky a ty obroučky.

Nebyl tam vůbec nikdo, asi protože nebyla zrovna přestávka a ještě nebylo poledne. Zahlíd jsem jenom jedno dítě, jednoho černouška, jak jde na záchod. Z postranní kapsy mu koukala taková ta dřevěná propustka, stejná, jaký jsme mívali my, aby bylo vidět, že má dovoleno jít na záchod.

Ještě pořád jsem se potil, ale už ne tak strašně. Šel jsem ke schodům, sed si na první schod a vyndal ten blok a tužku, co jsem si koupil. Na schodech byl stejnej čuch, jako když jsem tam chodil já. Jako kdyby se na nich zrovna někdo vyčural. Na schodech ve škole je vždycky takovej čuch. Zkrátka a dobře jsem si sed a napsal ten lístek:

Milá Phoebe,

já už nemůžu čekat až do středy, a tak asi pojedu na Západ autostopem už dnes odpoledne. Sejdeme se u Metropolitního muzea ve čtvrt na jednu, jestli budeš moct, a já ti vrátím ty prachy na Vánoce. Moc jsem neutratil. Líbá tě Holden

Měla školu prakticky hned vedle muzea a musela takjakotak jít kolem, až půjde domu na oběd, takže jsem věděl, že se se mnou může docela klidně sejít.

A tak jsem se vydal po schodech nahoru do ředitelny, abych ten lístek moh dát někomu, kdo by jí ho dones do třídy. Složil jsem ho minimálně na desetkrát, aby to nikdo neotvíral. V takový pitomý škole nemůže člověk nikomu věřit. Ale věděl jsem, že jí to dají, když jsem její bratr.

Jak jsem tak šel po těch schodech nahoru, chtělo se mi zničehonic zase zvracet. Ale nezvracel jsem. Na minutku jsem si sed a hned mi bylo lip. Ale jak jsem seděl, uviděl jsem něco, z čeho jsem div nevylít z kůže. Někdo napsal na zeď „KURVO!“ Já vám z toho div nevylít z kůže. Představil jsem si, jak to uvidí Phoebe a všechny ty ostatní škvřáta a jak si budou lámat hlavu, co to asi znamená, načež jim nějaký sprostý dítě řekne – přirozeně úplně zkreseně – co to znamená, a oni o tom budou všichni přemejšlet a budou se s tím třeba i několik dní trápit. Přál jsem si, abych moh zabít toho, kdo to napsal, ať to byl kdo byl. Rek jsem si, že to bylo asi nějaký zvrhlý hovado, který se pozdě v noci vkradlo do školy vyčurat nebo něco, načež to na tu zeď napsal. Pořád jsem si představoval, jak jsem ho při tom nachytal a rozmlátil mu tu jeho palici o ty kamenný schody, až by byl na cimprcamp. Ale přitom jsem věděl, že bych na to nebyl dost velkej hrdina. To jsem věděl. A to mě deprimovalo ještě víc. Já vám nebyl málem ani dost velkej hrdina na to, abych to z tý zdi vlastnoručně smazal, jestli chcete co vědět. Já měl vítr, že by mě moh některej učitel nachytat, jak to mažu, a že by si moh myslet, že jsem to psal já. Ale nakonec jsem to přece jen smazal. Pak jsem šel nahoru do ředitelny.

Ředitel tam samozřejmě nebyl, ale jedna paní, který bylo minimálně sto let, tam seděla u psacího stroje. Řek jsem jí, že jsem bratr Phoebe Caulfieldové ze 4B-1, a poprosil ji, aby laskavě dala Phoebe ten lístek. Řek jsem, že je to hrozně důležitý, poněvadž maminka je nemocná a nebude mít pro Phoebe oběd a že se Phoebe má se mnou sejít a jít na oběd do automatu. Ta stará paní byla hrozně ochotná. Vzala si lístek a zavolala nějakou jinou paní z vedlejší kanceláře a ta druhá paní to šla Phoebe dát.

Načež jsme s tou starou paní, co jí bylo minimálně těch sto let, chvíli kecali. Byla hrozně prima a já jsem jí vypravoval, jak jsem tam chodil do školy a moji bratrové taky.

Ještě pořád jsem se potil, ale už ne tak strašně. Šel jsem ke schodům, sed si na první schod a vyndal ten blok a tužku, co jsem si koupil. Na schodech byl stejnej čuch, jako když jsem tam chodil já. Jako kdyby se na nich zrovna někdo vyčural. Na schodech ve škole je vždycky takovej čuch. Zkrátka a dobře jsem si sed a napsal ten lístek:

Milá Phoebe,

já už nemůžu čekat až do středy, a tak asi pojedu na Západ autostopem už dnes odpoledne. Sejdeme se u Metropolitního muzea ve čtvrt na jednu, jestli budeš moct, a já ti vrátím ty prachy na Vánoce. Moc jsem neutratil. Líbá tě Holden

Měla školu prakticky hned vedle muzea a musela takjakotak jít kolem, až půjde domu na oběd, takže jsem věděl, že se se mnou může docela klidně sejít.

A tak jsem se vydal po schodech nahoru do ředitelny, abych ten lístek moh dát někomu, kdo by jí ho dones do třídy. Složil jsem ho minimálně na desetkrát, aby to nikdo neotvíral. V takový pitomý škole nemůže člověk nikomu věřit. Ale věděl jsem, že jí to dají, když jsem její bratr.

Jak jsem tak šel po těch schodech nahoru, chtělo se mi zničehonic zase zvracet. Ale nezvracel jsem. Na minutku jsem si sed a hned mi bylo lip. Ale jak jsem seděl, uviděl jsem něco, z čeho jsem div nevylít z kůže. Někdo napsal na zeď „KURVO!“ Já vám z toho div nevylít z kůže. Představil jsem si, jak to uvidí Phoebe a všechny ty ostatní škvřáta a jak si budou lámat hlavu, co to asi znamená, načež jim nějaký sprostý dítě řekne – přirozeně úplně zkreseně – co to znamená, a oni o tom budou všichni přemejšlet a budou se s tím třeba i několik dní trápit. Přál jsem si, abych moh zabít toho, kdo to napsal, ať to byl kdo byl. Rek jsem si, že to bylo asi nějaký zvrhlý hovado, který se pozdě v noci vkradlo do školy vyčurat nebo něco, načež to na tu zeď napsal. Pořád jsem si představoval, jak jsem ho při tom nachytal a rozmlátil mu tu jeho palici o ty kamenný schody, až by byl na cimprcamp. Ale přitom jsem věděl, že bych na to nebyl dost velkej hrdina. To jsem věděl. A to mě deprimovalo ještě víc. Já vám nebyl málem ani dost velkej hrdina na to, abych to z tý zdi vlastnoručně smazal, jestli chcete co vědět. Já měl vítr, že by mě moh některej učitel nachytat, jak to mažu, a že by si moh myslet, že jsem to psal já. Ale nakonec jsem to přece jen smazal. Pak jsem šel nahoru do ředitelny.

Ředitel tam samozřejmě nebyl, ale jedna paní, který bylo minimálně sto let, tam seděla u psacího stroje. Řek jsem jí, že jsem bratr Phoebe Caulfieldové ze 4B-1, a poprosil ji, aby laskavě dala Phoebe ten lístek. Řek jsem, že je to hrozně důležitý, poněvadž maminka je nemocná a nebude

mít pro Phoebe oběd a že se Phoebe má se mnou sejít a jít na oběd do automatu. Ta stará paní byla hrozně ochotná. Vzala si lístek a zavolala nějakou jinou paní z vedlejší kanceláře a ta druhá paní to šla Phoebe dát. Načež jsme s tou starou paní, co jí bylo minimálně těch sto let, chvíli kecali. Byla hrozně prima a já jsem jí vypravoval, jak jsem tam chodil do školy a moji bratrové taky.

„Ale jo,“ odpověděl. „To jen, že se mi nechce.“

Konečně jsme našli to místo, kde jsou mumie, a šli jsme dovnitř.

„Jeslípak víte, jak Egypťani pohřbívali své mrtvé?“ zeptal jsem se jednoho z nich.

„Né.“

„Ale měli byste to vědět. Je to moc zajímavý. Zabalili jim obličej do takový látky, která byla napuštěná nějakou záhadnou chemikálií. Takže mohli být pohřbení v hrobkách tisíce a tisíce let a obličej jim neshnil a nic. Nikdo neví, jak se to dělá, jen Egypťani. Ani moderní věda.“

Když jste se chtěli dostat k mumii, museli jste jít takovou hrozně úzkou chodbičkou, kde byly po stranách kameny, co vybrali přímo z hrobky nějakýho faraóna. Bylo to hrozně strašidelný a já jsem viděl, že se to těm dvou sekáčům, co jsem s nima šel, dvakrát nezamlouvá. Byli na mě úplně přílipnutý a ten jeden, co vůbec nemluvil, se mě div nedržel za rukáv. „Tak dem,“ povídá svému bratrovi. „Už sem je viděl. Ty, tak dem.“ Otočil se a zdrhnul.

„Ten je podělanej až za ušima,“ řek ten druhej. „Na shledanou!“ A zdrhnul taky.

Načež jsem zůstal v hrobce úplně sám. Svým způsobem se mi to líbilo. Bylo tam tak hezky a byl tam takovej klid a mír.

Načež jsem zničehonic uviděl na zdi – nikdy byste neuhádli, co. Další „KURVO!“ Bylo to napsaný červenou tužkou nebo čím, zrovna pod tím sklem na zdi, pod těma kamenama.

V tom je celej ten problém. Na celým světě nenajdete místo, kde by bylo hezky a kde by byl klid a mír, poněvadž žádný takový místo neexistuje. Myslíte si, že třeba existuje, ale jednoho krásnýho dne se nebudete koukat a někdo se tam zatím vplíží a přímo vám před nosem tam napíše „KURVO!“ Jen toněkdy zkuste! Já si dokonce myslím, že jestli někdy umřu a šoupnou mě na nějaký hřbitov, kde budu mít náhrobek, na kterým bude stát „Holden Caulfield“ a pak v kterým roce jsem se narodil a v kterým jsem umřel, že zrovna pod tím bude nápis „KURVO!“ Abych řek pravdu, já to vím docela pozitivně.

Když jsem vyšel z tý místnosti, kde byly mumie, musel jsem jít na záchod. Měl jsem průjem, jestli chcete co vědět. Ten mí tak moc nevadil, ale stalo se něco jinýho. Když jsem vycházel ze záchoda, zrovna než jsem přišel ke dveřím, tak jsem omdlel. Ale měl jsem stejně kliku. Já jen jako, že jsem se moh zabít, jak jsem sebou sek na zem, ale stalo se jenom to, že jsem dopad na bok. Ale bylo to divný. Potom už mi bylo lip. Vážně. Bolela

mě ruka, jak jsem na ni upad, ale už jsem neměl tu zatracenou závrť.

To už bylo asi tak dvanáct deset nebo tak nějak, pročez jsem šel zpátky, postavil se u dveří a čekal na Phoebulku. Napadlo mě, že je to třeba naposled v životě, co se s ní vidím. Jako vůbec s někým z naší rodiny. Počítal jsem, že se s ní ještě uvidím, ale mnoho a mnoho roků ne. Řek jsem si, že třeba přijedu domů, až mi bude tak pětatřicet – v případě, že někdo onemocní a bude mě chtít před smrtí ještě jednou vidět, ale to že bude jedinej důvod, proč odjedu ze své chaloupky a vrátím se. Já si vám dokonce začal představovat, jaký to bude, až se vrátím. Věděl jsem, že maminka začne bejt pekelně nervózní a dá se do pláče a bude mě prosit, abych zůstal doma a nejezdil zpátky do té své chaloupky, ale já přes to prese všechno pojedu. Nehnu ani brvou. Uklidním ji, načež přejdu na druhej konec obýváku, vytáhnu pozdrdo a zapálím si cigaretu, frajer až na půdu. Pozvu je všechny, aby mě někdy navštívili, jestli se jim bude chtít, ale nebudu na ně naléhat a nic. Ale udělám to, že dovolím Phoebulce, aby ke mně v létě a o vánočních a velikonočních prázdninách jezdila na návštěvu. A taky dovolím D. B. , aby mě na nějakou dobu přijel navštívit, až bude potřebovat příjemný, klidný místečko, kde by moh psát, ale nesmí v mý chaloupce psát žádný filmy. Jen povídky a knihy. Udělám si takový pravidlo, že u mě na návštěvě nesmí nikdo udělat žádnou šaškárnu. Jak si někdo zkusí udělat nějakou šaškárnu, nebude tam smět zůstat.

Zničehonic jsem se podíval na hodiny v šatně a ono vám bylo za pět minut půl jedny. Začínal jsem mít vítr, že ta stará paní ve škole třeba řekla tý druhý paní, aby Phoebulce můj vzkaz nedávala. Začínal jsem mít vítr, že jí řekla, aby to třeba spálila. Já vám měl vážně pekelněj vítr. Chtěl jsem Phoebulku vážně ještě vidět, než budu mít silnici před sebou. Já jen jako, že jsem měl její prachy na Vánoce a tak.

Konečně jsem ji uviděl. Viděl jsem ji sklem ve dveřích. Že jsem ji uviděl, bylo proto, poněvadž měla na hlavě tu mou nesmyslnou červenou loveckou čepičku – tu čepičku člověk poznal na deset kilometrů.

Vyšel jsem ven a šel jí po těch kamennejch schodech dolů naproti. Přecházela právě Pátou avenue a táhla za sebou takovej velkej kufr! Sotva že ho utáhla. Když jsem přišel blíž, viděl jsem, že je to můj starej kufr, ten, co jsem míval, když jsem byl ve Whootonu. Nešlo mi na rozum, co s ním chce dělat. „Nazdar,“ povídá, když přišla blíž. Byla z toho šílenýho kufru úplně vyplivaná.

„Já myslím, že už snad nepřiješ,“ povídám. „Krucí, co je v tom kufru? Já nic nepotřebuju. Jedu tak, jak jsem. Neberu si ani ty kufry, co mám na nádraží. Co to tam krucí máš?“

Položila kufr. „Svoje šaty,“ odpověděla. „Já jedu s tebou. Můžu? Jo?“

„Cože?“ řek jsem. Já se vám div neskácel, když to řekla. Na mou duši. Zamotala se mi hlava a myslel jsem, že zase omdlím nebo co.

„Svezla jsem to zadním výtahem, aby mě Charlene neviděla. Ono to není těžký. Mám tam než dvoje šaty a mokasínky a prádlo a ponožky a

ještě pár věcí. Potěžkej. Je lehké. Jen ho potěžkej... Mohla bych jet s tebou, Holdene? Mohla bych? Prosím tě!“

„Ne. Drž hubu.“

Já myslel, že omdlím navěky. Víte, já jí nechtěl říct, aby držela hubu, ale myslel jsem, že zase omdlím.

„Proč nemůžu? Prosím tě Holdene, nebudu ti překážet – jenom s tebou pojedu – nic víc! Já si ani ty šaty nemusím brát, jestli nechceš – vezmu si jen –“

„Nic si nevezmeš! Protože nikam nepojedeš. Já jedu sám. A drž hubu.“

„Holdene, prosím! Prosím tě vem mě s sebou. Já budu hrozně, hrozně, ale hrozně moc – ani nebudeš –“

„Nikam nepojedeš. A drž už hubu. Dej sem ten kufr,“ povídám. Vzal jsem jí ten kufr. Už už jsem jí chtěl jednu vrazit. Já si vám jednu chvíli myslel, že jí snad jednu stříhnu. Vážně.

Rozbrečela se.

„Já myslel, že máš ve škole hrát v nějaký hře. Myslel jsem, že máš v tý hře hrát Benedicta Arnolda,“ povídám. Řek jsem to hrozně šeredně. „Co vlastně chceš? To v tý hře nechceš hrát, propánakrále?“ Což ji rozbrečelo ještě víc. Byl jsem rád. Zničehonic jsem si přál, aby brečela, až si načisto vybrečí oči. Já vám ji málem nenáviděl. Myslím, že jsem ji nenáviděl hlavně proto, že by nemohla hrát v tý hře, kdyby se mnou jela.

„Pojď,“ povídám. Rozběh jsem se po schodech zpátky k muzeu. Řek jsem si, že udělám to, že uložím ten šílenej kufr, co přinesla, někam do šatny, a ona si ho potom ve tři hodiny po škole může zas vyzvednout. Věděl jsem, že do školy si ho s sebou vzít nemůže. „Tak pojď,“ řek jsem.

Ale ona se mnou nahoru po schodech nešla. Nechtěla se mnou jít. Šel jsem přesto nahoru, dones jsem kufr do šatny a uložil ho, načež jsem zase sešel dolů. Stála tam ještě pořád na chodníku, ale když jsem k ní přišel, otočila se ke mně zády. Tohle ona umí. Phoebe se dokáže otočit k někomu zády, když chce. „Já nikam nejedu. Já jsem si to rozmyslel. Tak už přestaň brečet a drž hubu,“ řek jsem. Legrační na tom bylo, že už vůbec nebrečela, když jsem to řekl. „Tak pojď. Já tě dovedu zpátky do školy. Tak pojď. Přijdeš pozdě.“

Neodpověděla a nic. Pokusil jsem se vzít ji za pacičku, ale ona mě nechtěla nechat. V jednom kuse se ode mě odvracela.

„Obědvalas? Bylas už na obědě?“ zeptal jsem se jí.

Neodpověděla mi. Udělala jenom to, že sundala tu mou loveckou čepičku, tu, co jsem jí dal, a taktak že mi ji nehodila rovnou do obličej. Načež se ke mně znovu otočila zády. Což mě málem umrtvilo, ale neřek jsem nic. Jenom jsem sebral čepičku a strčil ji do kapsy u kabátu.

„Ty, tak pojď. Já tě dovedu zpátky do školy,“ povídám.

„Já už zpátky do školy nejdu.“

Já vám nevěděl, co odpovědět, když to řekla. Prostě jsem tam zůstal několik minut stát. Musíš jít zpátky do školy. Chceš přece hrát v tý hře, ne?

Chceš přece hrát Benedicta Arnolda, ne?“

„Ne.“

„Ale chceš. To se ví, že chceš. Tak už pojď, jdem,“ povídám. „Předně jsem ti už řekl, že nikam nejedu. Jdu domů. Hned jak se vrátíš do školy, tak jdu domů. Nejdřív zajdu na nádraží a vezmu si kufry, načež jdu rovnou cestou –“

„Já jsem řekla, že zpátky do školy nejdu. Ty si dělej, co chceš, ale já zpátky do školy nejdu,“ povídá. „A drž hubu!“ To bylo poprvé, co mi kdy řekla, abych držel hubu. Znělo to příšerně. Panebože, to vám znělo příšerně! Znělo to hůř, než kdyby řekla nějaký sprostý slovo. Ale ještě pořád se na mě ani nepodívala a pokaždý, když jsem jí položil ruku na rameno nebo něco, tak mi to nechtěla dovolit.

„Poslyš, nechtěla bys jít na procházku?“ zeptal jsem se jí. „Nechtěla by ses jít projít do zoologický zahrady? Když ti dovolím, abys odpoledne nešla do školy a šla na procházku, tak už těch blbostí necháš?“

Neodpověděla mi, protože jsem to opakoval ještě jednou. „Když tě nechám, aby ses odpoledne ulila ze školy a šla na procházku, tak už těch blbostí necháš? Budeš už zejtra hodná holčička a půjdeš do školy?“

„Třeba jo a třeba ne,“ odpověděla. Načež se trapem rozběhla přes ulici, ani se nepodívala, jestli nejede auto. Ona někdy vyvádí jak blázen.

Ale já za ní nešel. Věděl jsem, že ona půjde za mnou a tak jsem se dal směrem k zoologický zahradě, po té straně ulice, co je park, a ona se dala po druhý straně ulice. Vůbec se na mě neohlídla, ale bylo mi jasný, že koutečkem oka pošilhává, aby viděla, kam jdu. Zkrátka a dobře, takhle jsme šli v jednom kuse až k zoo. Znepokojilo mě jedině, když jel kolem ten poschodbvej autobus, poněvadž to jsem pak přes ulici neviděl a nevěděl jsem, kde je. Ale když jsme došli k zoologický zahradě, tak jsem na ni zařval: „Phoebe! Já jdu do zoologický. Tak pojď!“ Nepodívala se na mě, ale bylo mi jasný, že mě slyšela, a když jsem scházel po schodech k zoo, tak sem se otočil a viděl, že přechází ulici a jde za mnou.

V zoo nebylo nějak moc lidí, poněvadž bylo ten den dost hnusně, ale pár lidí bylo kolem bazénu, kde byli lachtani a tak. Chtěl jsem už jít dál, ale Phoebulka se zastavila a dělala, že se kouká na lachtany, jak dostávají žrádlo – nějaký chlápek jim házel ryby – protože jsem se vrátil. V duchu jsem si řekl, že je to dobrá příležitost se k ní připojit. Šel jsem tam, postavil se za ni a položil jí ruku na rameno, ale ona pokrčila kolena a vyklouzla mi. Ta se dovede vážně nafrnit, když chce, fakticky. Stála vám tam celou tu dobu, co ty lachtani dostávali žrádlo, a já stál přímo za ní. Už jsem jí nedával ruku na rameno a nic, poněvadž kdybych to udělal, byla by mi zdrhla doopravdy. Děti jsou legrační. Člověk si musí dát pozor.

Když jsme odešli od lachtanů, nešla přímo vedle mě, ale nešla ani moc daleko ode mě. Šla po jedny straně cesty a já šel po druhý. Nějaká nádhera to zrovna nebyla, ale bylo to lepší, než když ode mě byla kilometr daleko jako předtím. Šli jsme dál a dívali se chvíli na medvědy na tom

vršíčku, ale nebylo toho tam moc ke koukání. On byl venku jenom jeden medvěd, lední. Ten druhý, ten hnědej, byl v tý svý pitomý jeskyni a ne a ne vylízt ven. Byla mu vidět jenom zadní část. Vedle mě stál nějaký šprček v kovbojským klobouku, kterej mu padal až přes uši, a ten v jednom kuse říkal tatínkovi: „Táti, řekni mu, ať vyleze ven! Tatí, řekni mu, ať vyleze ven!“ Podíval jsem se na Phoebulku, ale ona se nezasmála. Znáte děti, když jsou na vás namíchnutý. Nezasmějou se a nic.

Když jsme odešli od medvědů, šli jsme ze zoologický zahrady pryč a přešli jsme uličku v parku, načež jsme prošli tím malým tunýlkem, kde to vždycky smrdí, jako by tam někdo načural. Bylo to na cestě ke kolotoči. Phoebulka se mnou ještě pořád nemluvila, ale už šla skoro vedle mě. Chytil jsem ji vzadu za pásek u kabátu, jen tak z recese, ale ona mi to nechtěla dovolit. Povídá: „Nech si to! Dej mi s tou rukou laskavě pokoj!“ Ještě pořád na mě byla namíchnutá. Ale už nebyla tak moc namíchnutá jako předtím. Zkrátka a dobře, blížili jsme se čím dál víc ke kolotoči a už bylo pomalu slyšet tu potrhlou muziku, co tam věčně vyhrává. Hráli „Máničku“. Tu samou písničku už hráli před padesáti lety, když já byl ještě dítě. Což je něco, co je na kolotoči prima. Že totiž hraje věčně ty samý písničky.

„Já myslela, že má kolotoč v zimě zavřeno“ řekla Phoebulka. Bylo to prakticky poprvé, kdy vůbec něco řekla. Ona asi zapomněla, že na mě má bejt namíchnutá.

„To asi že budou Vánoce,“ povídám.

Když jsem to řek, neodpovídala mi. Asi si vzpomněla, že na mě má bejt namíchnutá.

„Nechceš se svízt?“ řek jsem. Věděl jsem, že by asi chtěla. Když byla ještě malej mrňous a my jsme s ní, s Alliem a s D. B. chodili do parku, byla po kolotoči jak posedlá. Nebylo možný ji od toho pitomýho kolotoče odtrhnout.

„Já už jsem moc velká,“ povídá. Myslel jsem, že mi neodpoví, ale odpověděla.

„Ne, nejsi. Jen běž. Já na tebe počkám. Jenom běž,“ povídám. To už jsme byli úplně u něho. Jezdilo na něm pár dětí, většinou úplný mrňousi, a pár tatínků a maminek sedělo na lavičkách a čekalo. A tak jsem udělal to, že jsem šel k okýnku, kde se prodávají lístky, a koupil Phoebulce lístek. Načež jsem jí ho dal. Stála hned vedle mě. „Na,“ povídám. „Počkej – vem si taky zbytek těch svěj prachů.“ Dával jsem jí zbytek prachů, co mi půjčila.

„Schovej to. Schovej mi to,“ povídá. Načež hned nato řekla: „Prosím tě.“

Ono to člověka deprimuje, když mu někdo řekne: „Prosím tě.“ Já jen jako, když je to Phoebe nebo někdo. Deprimovalo mě to přímo pekelně. Ale prachy jsem zpátky do kapsy strčil.

„Nesvezeš se taky?“ zeptala se mě. Dívala se na mě legračně. Bylo vidět, že už na mě nějak moc namíchnutá není.

„Možná že příští kolo. Já se na tebe budu koukat,“ povídám. „Máš ten

lístek?“

„Mám.“

„Tak teda šup – já budu támhle na lavičce. Budu se koukat.“ Šel jsem a posadil se na lavičku a ona šla a vlezla si na kolotoč. Celej vám ho obešla! Jako že obešla celej ten kolotoč kolem dokola! Načež si sedla na takovýho velikýho, hnědýho, starýho, odřenýho koně. A pak se kolotoč začal točit a já se díval, jak jezdí pořád dokola a dokola. Tu jízdu s ní jelo jenom asi pět nebo šest dětí a kolotoč hrál tu písničku: „Kouř stoupá do očí.“ Bylo to srandovně nahraný a mělo to břink. Všechny děti se v jednom kuse pokoušely chňapnout ten zlatěj prstýnek uprostřed a Phoebulka zrovna tak a já měl kapánek vítr, že z toho pitomýho koně spadne, ale neřek jsem nic a neudělal taky nic. S dětma je to tak, že když chtěj po tom zlatým prstýnku chňapat, tak je máte nechat a nemáte jim nic říkat. Když spadnou, tak spadnou, ale jak jim něco řeknete, tak je zle.

Když jízda skončila, Phoebulka slezla z koně a přišla ke mně. „Pojď se teďka taky jednou svízt,“ povídá.

„Ne, já se jenom budu na tebe koukat. Já se budu radši jenom koukat,“ řek jsem. Dal jsem jí ještě něco z těch jejích prachů. „Na. Kup si ještě pár lístků.“

Ona si ty peníze vzala. „Já už na tebe nejsem našťvaná,“ povídá.

„Já vím. Tak si pospěš. Už to zase pojede.“

Načež mi zničehonic dala pusu. Potom natáhla ruku a řekla: „Prší. Začíná pršet.“

A pak udělala něco – mě vám to div neumrtvilo – sáhla mi do kapsy u kabátu a vytáhla mou červenou loveckou čepičku a nasadila mi ji na hlavu.

„Copak ty ji nechceš?“ zeptal jsem se.

„Můžeš si ji na chvílku nechat na hlavě.“

„Tak jo. Ale už si pospěš. Nebo tu jízdu prošvihneš. Nedostaneš už svýho koně.“

Ale ona vám tam stála dál.

„Myslels to vážně, cos řek? Vážně neodjedeš nikam pryč? Vážně pak půjdeš domů?“ zeptala se mě.

„No,“ odpověděl jsem. A myslel jsem to vážně. Nelhal jsem jí. Šel jsem potom vážně domů. „Tak už si pospěš“ povídám. „Už se to rozjíždí.“

Dala se do běhu, koupila si lístek a vlezla na ten pitoměj kolotoč právě včas. Načež ho celej úplně obešla, až se dostala k tomu svýmu koni. A pak na něj nasedla. Zamávala mi a já na ni taky zamával.

Páni, ono vám začalo cedit ostopéro. Na mou duši, doslova jako z konve. Tatínkové a maminky a všichni si stoupli pod střechu kolotoče, aby nepromokli až na kůži, ale já jsem tvrdnul ještě hezkou chvíli na tý lavičce. Promok jsem skrz naskrz, zvlášť na límci a na kalhotách. Ta lovecká čepička mě doopravdy značně chránila, ale stejně jsem promok. Ale mně vám to bylo úplně jedno. Já vám byl zničehonic tak pekelně šťastnej! Z toho, jak tam Phoebulka v jednom kuse jezdila dokola a dokola. Já vám byl

tak děsně šťastnej, že jsem div nezačal řvát, jestli chcete co vědět. Já nevím proč. Prostě proto, že vypadala tak strašně roztomile jak tam tak v jednom kuse jezdila dokola a dokola v tom svém modrým kabátku a tak. Panebože, já bych vám tak přál, abyste ji mohli vidět.

A víc vám toho už vypravovat nebudu. Moh bych vám ještě asi říct, co jsem dělal, když jsem přišel domů, a jak jsem onemocněl a do který školy mám jít na podzim, až se odsud dostanu, ale mně se nechce. Vážně ne. Mě tohle zrovna teď dvakrát nezajímá.

Spousta lidí, zvláště ten psychoanalytik, co je tady, se mě v jednom kuse ptá, jestli se už budu snažit, až se v září vrátím zase do školy. To je tak stupidní otázka, podle mého názoru. Já jen jako, že jak můžete vědět, jestli něco uděláte, dokud to neuděláte? A odpověďna to je, že to vědět nemůžete. Já si myslím že snahu projevím, ale jak to mám vědět? Na mou duši to je ale stupidní otázka.

D. B. není tak hroznej jako ostatní, ale taky mi v jednom kuse dává moře otázek. Přijel sem minulou sobotu s jednou slečnou, s tou Angličankou, co bude hrát v tom novým filmu, kterej D. B. píše. Byla hrozně afektovaná, ale je moc hezká. Zkrátka a dobře, když odešla na chvíli na dámy až tam úplně dozadu do druhýho křídla, D. B. se mě zeptal, co si myslím o všem tom, co jsem vám právě dovyprávěl. Kruci, já nevěděl, co mu mám říct. Jestli chcete co vědět, já nevím co si o tom myslím. Mrzí mě, že jsem o tom vykládal tolika lidem. Jediný, co asi vím, je to, že mi každěj, o kom jsem vám vypravoval, najednou nějak schází. Například i Stradlater a Ackley. Já si vám myslím, že mi schází i ten pitoměj Maurice! Což je legrace. Nikdy nikomu o nikom nevypravujte, poněvadž by vám pak začal scházet.

J. D. Salinger KDO CHYTÁ V ŽITĚ

Z anglického originálu The Catcher in the Rye

vydaného nakladatelstvím Hamish Hamilton v Londýně roku 1955

přeložili Luba a Rudolf Pellarovi

Odpovědný redaktor Jan Zelenka

Obálka Jáchym Šerých

Vydalo nakladatelství & vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR,

Prvního pluku 7, 186 00 Praha 8,

<http://www.volvox.cz>

jako svou 488. publikaci

Sazbu z písma Utopia programem TgX

připravil Karel Horák

Tisk: Tiskárna FINIDR, s. r. o. , Český Těšín

Vydání šesté, v nakladatelství Volvox Globator druhé

Praha 2000

Knihkupectví Volvox Globator: Opatovická 26, Praha 1

IL49